MICHEL ZÉVACO

MICHEL ZÉVACO

REGINA ISABEAU

Capitolul 1 – NEGUSTORUL.

O dimineaţă însorită de iunie.

Se pare că această zi e o mare sărbătoare, altfel nu se explică de ce, cele o sută de clopote ale Parisului lui Carol VI răsună puternic făcând să umple cerul oraşului cu vocile lor de bronz sau de alamă, şi de ce, de-a lungul străduţelor întunecate, strâmte, şerpuitoare, se revarsă o mare de oameni.

Numai că, privindu-i mai de aproape, iată ce poţi vedea:

Bătrâni, femei şi copii fug înnebuniţi scoţând strigăte de deznădejde. Animale cu feţe de oameni, cu frunţi înguste, ochii injectaţi de sânge, puşi pe omor, îi urmăresc pe cei dintâi scoţând strigăte de moarte.

Şi peste această viziune de coşmar, din care răsună strigăte de îndurare, plânsete, gemete, înjurături, blesteme şi ameninţări, se aud aclamaţii puternice:

— Burgundia! Trăiască Burgundia! Dominate de scrâşnetul formidabil al bestiilor dezlănţuite: „Ucide! Ucide! Moarte lui ARMAGNAC!”

Şi totuşi e o dimineaţă însorită de iunie.

În palatul reginei: ne aflăm într-o cameră secretă, bine luminată de sfeşnicele ce poartă lumânări de ceară parfumată, deoarece obloanele şi perdelele sunt trase, închise ermetic. O cariatidă gigantică sprijină cu uşurinţă cu umerii săi puternici o uşă de fier. Asta înseamnă că nimeni nu poate intra fără permisiunea statuii.

Pe un divan, pe jumătate culcată, Isabeau de Bavière, regina Franţei.

Cineva bate la uşă într-un anumit fel. Însufleţindu-se, fără a aştepta nici un ordin, statuia deschide uşa, după care îşi reia poza nepăsătoare.

Pe uşă a intrat ca un vârtej o tânără vioaie, care freamătă toată. Are ochii negri, fermecători, plini de viaţă şi luminaţi de o inteligenţă remarcabilă.

— Ei bine, de Giac? o întrebă Isabeau, sculându-se.

În mod familial, tânăra care tocmai a intrat, se instalează pe divan şi, cu volubilitate, gesticulând tot timpul, începe:

— Tocmai am discutat cu domnul de Giac, soţul meu. S-a întors, mai bine zis, se va întoarce azi. Devine neliniştitor, doamnă.

— Blestem!… Ducele ăsta mizerabil nu se va schimba niciodată! Îmi va scăpa mereu, chiar şi atunci când cred că am pus mâna pe el. Trebuie să te apăr, frumoasa mea!… Nu trebuie să las să ţi se răpească iubitul de către prima venită…!

— Vă aştept ordinele, doamnă. Dacă aţi luat această afacere în mâinile voastre sunteţi, presupun, tot atât de interesată ca şi mine.

Şi doamna de Giac iese tot atât de furtunos pe cum intrase.

Isabeau se întoarce spre martorul nepăsător al scenei şi-i ordonă:

— Vino cu mine, Sacrament.

La care Sacrament răspunse liniştit:

— Prea bine, doamnă.

Cam la aceeaşi oră, stă la umbra unui platan plantat la intrarea dinspre Saint Germain-le-Vieux, un cuplu fermecător, ilustrând pe deplin tinereţea, frumuseţea, dragostea. Ea are şaisprezece ani, suplă, delicată, frumoasă!… Atât de frumoasă, încât ţi se taie răsuflarea, cu pletele blonde şi ochi de azur în care pare că se oglindeşte cerul întreg. El, abia a împlinit douăzeci de ani, zvelt, graţios, adorabil în timiditatea-i tinerească şi totuşi mândru

şi foarte elegant în costumul său de catifea, puţin cam şifonat totuşi.

Puţin mai departe, o bătrână, guvernanta, fără îndoială: tenul palid, ochii aproape închişi şi cu un surâs viclean.

Cei doi îndrăgostiţi se despart.

— Ai încredere, iubitul meu Milon, jupând Mercerot, tatăl meu, mă iubeşte mult, aşa încât, atunci când îi voi spune că mor dacă nu voi fi a aceluia pe care inima mea l-a ales, va consimţi să mă căsătoresc cu tine.

— Cerul să te audă, Flore, scumpă floare a inimii mele, şi Milon de Talazar, lângă tine, va găsi paradisul pe pământ.

Cele două femei se îndepărtează luând-o pe strada Orberie: Milon de Talazar le urmează, veghind de la distanţă asupra iubitei. După ce au făcut câţiva paşi, bătrâna întreabă:

— Deci crezi că poţi conta pe jupân Mercerot?

— Vai! I-am spus asta lui Milon pentru a-l linişti, buna mea Simonne. Dar oare voi îndrăzni…?

— Ţi-e teamă. Vrei să vorbesc eu în locul tău?

— Ai face asta, buna mea Simonne?

— Îţi sunt aproape ca o mamă… Haide, e lucru hotărât, voi vorbi în locul tău.

Ajunse în strada Barillerie, intrară curând în incinta palatului, de unde, luând-o printr-o galerie, ajung la palatul judecătorului regal, aflat lângă camera de comerţ. Sunt acum pe strada Galilée care e locuită de negustori, evrei în majoritatea lor.

Cele două femei pătrund prin uşa ultimei case.

Singură cu stăpânul ei, jupân Mercerot, Simonne, credincioasă promisiunii făcute, îi împărtăşeşte dorinţa fiicei sale.

Încă de la primele cuvinte, jupân Mercerot îşi îndreaptă trupul pe care până atunci îl ţinuse în mod voit gheboşat. Brusc, izbucneşte: degetele-i lungi şi descărnate o apucă pe bătrână de gât, o răstoarnă peste masă şi cu o voce bubuitoare îi strigă în urechi:

— Ah! Nemernico! M-ai trădat… Ar fi trebuit s-o prevăd!… Ce n-ai face tu pentru aur?… Hai, mărturiseşte, vrăjitoare, sau te strâng de gât… Cât ţi-a dat frumosul ăsta? Mărturiseşte, căţea!… Cât?

— Cinci monezi de aur, gâfâie bătrâna.

— Aha!… E o sumă frumuşică…!

— Ce om! bolboroseşte Simonne, tremurând toată. Credeam că mi-a sunat ceasul.

Jupân Marcerot s-a mai liniştit. Acum e calm.

— Mulţumeşte-i Sfintei Fecioare că încă mai am nevoie de tine, spune el pe un ton rece, altfel ţi-aş fi smuls limba şi ţiaş fi scos ochii ca să te învăţ să nu te mai amesteci în treburile altora.

Ameninţarea e reală şi Simonne ştie asta. Dar stăpânul i-a spus că încă mai are nevoie de ea. Asta-i de ajuns pentru a o face încrezătoare. Şi pe un ton de familiaritate pe care numai ani lungi de serviciu ţi-l dă – sau poate o complicitate misterioasă – spune:

— Oricum, dorinţa fetei nu-i chiar atât de nesăbuită după cum pare. E la vârsta când se poate căsători. Şi dacă l-a ales pe acel gentilom, baronul Milon de Talazar, înseamnă că trage la rasă nobilă. Ea se crede fiică de burghez… Asta n-o împiedică să fie şi contesă: contesa de Sombernon, femeie puternică în ţara ei, în Burgundia. Şi dumneata ştii prea bine că Flore de Sombernon nu ţi-e fiică… Dovadă este faptul că n-ai crescut-o ca pe o fiică de negustor, ci ca pe o tânără din nobilimea cea mai înaltă… Nici chiar diavolul nu s-ar fi gândit la asta!… Ah! Cât eşti de şmecher, jupân Mercerot!

— Deci, pot conta pe tine?

— Răspunsul este că voi veghea de-acum şi mai mult. Este şi în interesul meu.

Jupân Mercerot şi-a reluat masca sa de negustor umil. O aprobă dând cu blândeţe din cap şi conchide:

— Hai, du-te la fiica mea şi fă-o să înţeleagă că trebuie să renunţe la căsătoria asta.

— Alerg, răspunse vrăjitoarea cu o bucurie sinistră. Şi se strecoară pe uşă ca o viperă.

Jupân Mercerot o urmăreşte cu privirea, cu un surâs livid pe buze: „Du-te, vrăjitoareo, îşi spune în gând, du-te şi slujeşte-mă cu credinţă. Când va sosi timpul, ştiu eu cum să scap de tine.”

În acel moment, Simonne îşi încetineşte fuga. Şi ea se gândeşte: „În afacerea asta, care va aduce o adevărată avere, care o să fie partea mea?… E limpede că jupân Mercerot va aranja în aşa fel încât să fiu păgubită… Slavă Domnului că nici eu nu sunt o proastă… În ce priveşte ideea jupânului Mercerot… Ei bine! Dar… e simplu: eu voi fi aceea care o voi pune în aplicare… aşa încât tot profitul va fi al meu… aşa este drept.”

Aceste gânduri o făcură să se oprească pe pragul uşii:

— Mai am ceva să-ţi spun, pot să-ţi spun?… Dacă-i voi spune fiicei tale cele ce mi-ai spus, e în stare să moară.

— Crezi?

— Lasă-mă să fac ceea ce cred eu de cuviinţă… Mă însărcinez să aranjez totul cum e mai bine.

Jupân Mercerot ezită o secundă şi consimte:

— Fie, fă cum crezi că e mai bine.

Un licăr de triumf se aprinse în ochii bătrânei.

Jupân Mercerot intră în camera sa şi, cu capul aplecat, cu o figură întunecată şi gânditoare, începe s-o străbată de-a lungul şi de-a latul. Din timp în timp se opreşte şi murmură:

— E în stare să moară!

După câteva minute coboară într-o pivniţă slab luminată de o torţă fumegândă. Într-unul din ziduri se cască o deschizătură mare şi, în lumina slabă, contemplă câţiva saci pântecoşi. Îşi înfundă mâinile în monezile de aur şi le face să cadă în cascade zornăitoare.

„Se spune despre mine că sunt un zgârcit, un cămătar… Aşa şi este. Dar ceea ce este şi mai sigur e faptul că toată această bogăţie a făcut din mine un om puternic. Mai am puţin şi averea mea va face ca un duce, prinţ sau rege să fie

obligat să ţină seama de mine. Atunci voi fi stăpân… Stăpân absolut… Şi toţi vor trebui să se plece în faţa mea.”

II. OMUL CU OBRAZUL ÎNSÂNGERAT.

Ne aflăm în după amiaza aceleiaşi zile, la intrarea pe Petit-Pont, nemişcat în faţa unei clădiri sinistre, înţesată de tot felul de turnuri, clădire numită Petit-Châtelet, un gentilom pe faţa căruia se citea cel mai adânc dispreţ, contempla scena sălbatică pe care am descris-o anterior. Uneori dispreţul îi era înlocuit de dezgust şi în priviri i se putea citi revolta şi mânia. Lângă el era plantat un individ uriaş, fără îndoială, scutierul acestuia.

Cuprins brusc de panică, uriaşul scutier se aruncă în mijlocul mulţimii şi dispăru ca un şobolan uriaş. Cât ai clipi din ochi, nu mai era de găsit. Stăpânul său nu observase nimic deoarece, chiar în acel moment, o mână osoasă îi atinse umărul şi o voce tăioasă îi spunea la ureche:

— Asta e ziua ororii şi a spaimei. Acum şi aici domneşte moartea şi focul. Deasupra noastră se află trădarea şi laşitatea… De ce? E simplu: fiindcă Isabeau şi Jean de Burgundia vor să domnească aici ca stăpâni absoluţi… până când vor domni împreună asupra Franţei şi Burgundiei reunite.

Şi misteriosul burghez îşi sublinie spusele cu un hohot de râs sardonic.

— Ah, vă recunosc acum. E inutil să-ţi ascunzi figura.

— Am vrut să vă anunţ că, în cazul în care aveţi nevoie de mine, mă găsiţi în strada Gaillart. N-aveţi decât să întrebaţi de omul cu obrazul însângerat şi primul om întâlnit vă va arăta unde locuiesc… Haide, seniore de Passavant, haide. Ştiu că sunteţi puternic şi viteaz, dar… dacă vreţi s-o răzbunaţi pe Roselys, moartă din cauză că a fost otrăvită de Isabeau{1} şi Jean fără de Teamă{2}, amintiţi-vă că trebuie să fiţi fără îndurare.

La aceste cuvinte, trăsăturile fine ale seniorului de Passavant deveniră livide. Se clătină şi închise ochii ca şi

când inima i-ar fi fost sfâşiată de o durere insuportabilă. Când îşi reveni, burghezul dispăruse.

Pe figură i se întipărise o hotărâre nestrămutată, şi, pipăindu-şi centura de care se afla atârnată o spadă grea şi un pumnal puternic, îşi spuse, ca o sfidare extremă: „Între noi doi, Isabeau! Între noi doi, Jean fără de Teamă!”

…Şi cu paşi hotărâţi se îndreptă spre pod. Dar îşi aminti imediat de scutierul său şi constată că acesta dispăruse. Se opri şi începu să-l strige:

— Hei! Hei! Brancaillon!… Unde eşti, caraghiosule?

— Aici, domnule cavaler.

Cavalerul îl privi ţintă pe cel care-l numise Brancaillon. Uriaşul părea pradă unei spaime teribile.

— Ce-ai de tremuri aşa?

— Nu l-aţi recunoscut? bolborosi Brancaillon.

— Pe cine?

— Omul care v-a vorbit… Burghezul ăla înfofolit.

— Şi cum naiba puteam să-l recunosc, animalule? De-abia i-am zărit vârful nasului.

— Mie mi-a fost deajuns şi atât. L-am recunoscut imediat… E el, domnule.

— Cine el?… Hai că ţi-ai pierdut minţile.

— Omul oraşului!{3}

— Şi de ce ţi-e frică, imbecilule? Nu tu vei muri, după câte mi se pare.

— Vai, nu, domnule, dimpotrivă…

— Vrei să spui că tu vei trăi?… Bineînţeles, nu ai de ce te teme atâta timp cât sunt cu tine, fiindcă eu sunt cel ce va muri!

Lucru ciudat, această explicaţie fantastică îl linişti pe Brancaillon. Dându-şi un pumn puternic în cap, acesta exclamă:

— Triplu tâmpit ce sunt!… E adevărat, trăsni-m-ar! Dumneavoastră sunteţi cel ce va muri… Mortul care nu moare niciodată!

— Ei vezi, spuse serios Passavant.

Şi păşi pe pod.

În acel moment, individul care îşi spunea „omul cu obrazul însângerat” ieşi dintr-un ungher. Faţa îi era de această dată descoperită şi pe obrajii săi slabi şi osoşi se afla o cicatrice în formă de mână ale cărei cinci degete, destul de vizibile, erau de un roşu aprins.

Urmări cu privirile statura înaltă a cavalerului care, fără grabă, se îndrepta spre Cité{4}, şi îndreptându-şi statura sa înaltă, cu mâna întinsă într-un gest de ameninţare, pe un ton profetic, izbucni:

— Jean fără de Teamă, pedeapsa e în faţa ta… se apropie!

III. ÎNTÂLNIRI.

Pe la orele cinci după amiază, Milon de Talazar, iubitul Florei, tocmai ieşea dintr-o casă aflată în colţul străzii Calandre cu strada Barillerie, aflată aproape de intrarea din faţa sudică a Palatului, intrare pe unde am văzut că intrase Flore şi Simonne.

În acest moment, din strada Orberie ţâşni un bărbat care, dus de spaimă, din câteva salturi rapide, străbătu distanţa destul de scurtă care separa strada Orberie de strada Calandre. Ajuns în colţul acesteia din urmă, se năpusti pe ea fără nici cea mai mică ezitare şi lovi puternic cu capul spatele lui Milon de Talazar.

Dintr-un salt tânărul se întoarse, cu mâna sprijinită pe mânerul spadei, gata să o tragă din teacă. Bărbatul care alergase de mama focului se opri, tresări de spaimă, şi bolborosi:

— Nu mă daţi pe mâna lor, tinere gentilom…

În spatele lui se putea auzi în mod distinct strigătele care îl urmăreau:

— Opriţi-l! Opriţi-l! Moarte lui Armagnac.

Fără să piardă nici o secundă, Milon de Talazar îi arătă uşa pe care încă n-o închisese.

— Intraţi.

Era şi timpul. Zece soldaţi purtând însemnele casei de Burgundia, invadară strada. Cel ce părea că le este şef, cu

toate că nu purta nici o uniformă, îl întrebă pe Milon de Talazar unde dispăruse fugarul. Acesta, foarte amabil, le arătă prima stradă la stânga. Şeful năvăli în direcţia arătată, urmat de cei zece soldaţi.

După ce banda dispăru în strada Savaterie, strada pe care tocmai le-o arătase, Milon de Talazar deschise uşa. Omul care fusese fugărit ieşi şi, spuse cu o voce fornăită:

— Mi-aţi salvat viaţa, gentilomule. Numai să se ivească ocazia şi veţi vedea cum Robin, care mai este poreclit şi Şmecherul, nu uită niciodată binele sau răul care i s-a făcut.

— Sfatul meu este, spuse Milon, să te refugiezi de-aici pe podul Saint-Michel cât timp cei ce te urmăresc au luat-o de acum pe drumul Saint-Eloi.

În timp ce vorbea, ochii săi examinau individul pe care tocmai îl salvase: omul era înveşmântat în nişte zdrenţe care cu greu erau ascunse de o manta găurită, sfârtecată şi ea, şi care era ridicată în partea din spate de o spadă uriaşă.

Cu un gest negândit, Milon de Talazar se scormoni în buzunar şi scoase un scud pe care, roşind, îl strecură în mâna lui Robin Şmecherul.

În aceeaşi clipă, un gentilom se apropie şi, descoperindu-se politicos în faţa lui Milon de Talazar, îi spuse:

— Norocul a făcut să fiu martorul scenei în care aţi salvat pe acest nefericit de sălbaticii care-l vânau. Permiteţi, domnule, ca Hardy, cavaler de Passavant, să ia parte la acţiunea dumneavoastră generoasă?

Roşu, ca un vinovat prins asupra faptului, Milon de Talazar îl salută cu multă graţie pe cavaler şi, cu vocea-i caldă şi cu o modestie fermecătoare, îi răspunse:

— Domnule, fiţi sigur că în orice circumstanţe s-ar găsi, Milon, baron de Talazar se simte deosebit de onorat să fie secundul unui asemenea gentilom care este cavalerul Hardy de Passavant.

Cavalerul îi mulţumi cu un surâs şi, la rândul său, puse o monedă de aur în mâna fugarului. Văzând că acum în

palmă-i strălucesc două monezi, acesta-şi plecă fruntea şi câteva lacrimi îi alunecară pe obrajii brăzdaţi de cicatrici.

— Milon de Talazar, Hardy de Pasavant… Pe sfântul Robin, sunt două nume pe care nu le voi uita până la moarte.

Din câteva salturi ajunse până la Université. O bandă se îndrepta spre el, în dezordine, urlând aceleaşi ameninţări şi strigăte de moarte. În spatele bandei, o femeie o urma în grabă: vârsta nu i se putea ghici, era acoperită de zdrenţe, cu părul despletit, ochii rătăciţi şi mersul împleticit. O biată creatură care-şi pierduse raţiunea din cauza loviturilor soartei. Ochii lui Robin Şmecherul priviră spre nebuna care părea înveselită de tot acest zgomot. Rămase ţintuit pe loc, cuprins de o emoţie adâncă, şi murmură cu o voce înfundată: „Doamna de Sombernon! Mama Florei Mercerot!”

…Urmând mulţimea dezlănţuită, nebuna trecu podul şi intră în Cité fără a-i acorda nici cea mai mică atenţie. Robin se îndepărtă cu paşi, de-acum grei, cu umerii încovoiaţi ca de o puternică greutate… ca de o puternică remuşcare, poate.

În acest timp, după multe complimente şi felicitări reciproce, Passavant şi Talazar îşi văzură fiecare de treburile sale. Adică Passavant îşi continuă plimbarea întreruptă, în timp ce Talazar se postă în colţul străzii Calandre, în faţa intrării în Palat, hotărât, după cum se părea, să nu se mişte curând de acolo.

*

* *

Cam pe la aceeaşi oră, o litieră cu perdelele lăsate ieşea din strada Tannerie. În faţa ei mergeau trei călăreţi îndepărtând mulţimea care se împrăştia, murmurând numele acestora cu un respect amestecat cu teamă:

— Domnul Le Veau de Bar, noul comandant al jandarmilor din Paris; seniorul de Giac, credinciosul reginei Isabeau; căpitanul Hélion de Jacqueville, prietenul călăilor. Trei burgunzi turbaţi.

În dreptul portierei din dreapta călărea un al patrulea gentilom învăluit în întregime într-o mantie cenuşie, având faţa mascată.

În litieră, rezemată cu nepăsare de pernele de catifea, se afla Isabeau de Bavière. Râdea, arătându-şi dinţii ca nişte perle strălucitoare în timp ce vorbea cu Jean fără de Teamă, aşezat alături de ea.

Ducele, uitând pentru un moment dispreţul său obişnuit, părea că nu are altă ocupaţie decât aceea de a face curte reginei.

Aşezată în faţa cuplului de temut, doamna de Giac privea şi asculta într-o poziţie care păstra eticheta cea mai deplină.

În apropiere de Grand-Châtelet, chiar în faţa Grand-Pont, litiera se opri.

Seniorul de Giac se apropie. Adresându-i un gest pe furiş soţiei sale, care-i răspunse cu o clipire de înţelegere, spuse cu voce tare:

— Iată-ne la Châtelet, doamnă. Ne întoarcem, aşa cum a fost plănuit?

Şi Isabeau, căreia îi fusese adresată întrebarea, răspunse:

— Mi-am schimbat planul… Să mergem până la podul Saint-Michel. Dar deja Jean de Burgundia se pregătea să coboare. Cuvintele reginei avură efectul unei lovituri de măciucă. Îşi reveni repede, şi spuse cu o voce în care se simţea revolta:

— Nici să nu vă gândiţi la asta, doamnă!… Uitaţi că toată lumea, chiar şi regele, habar n-au că mă aflu la Paris?… Gândiţi-vă că cineva ne-ar putea recunoaşte, şi atunci…

— Oh! Duce, îl întrerupse Isabeau, cum credeţi că ar putea să ne vadă cineva? Suntem baroane în întuneric. De altfel, înainte ca toate aceste lupte să ia sfârşit – fiindcă ar cam fi timpul să se termine – vreau să văd cum se distrează poporul meu.

Şi, fixându-l cu o privire de o seriozitate stranie:

— Rămâneţi cu noi, Jean de Burgundia… Dacă nu vreţi să cred că sunteţi aşteptat în altă parte.

În acel moment un călăreţ se apropie de litieră şi bătu uşor în portiera din dreptul ducelui a cărei fizionomie se limpezise într-un surâs cam galben. Dădu puţin de-o parte perdeaua şi întrebă scurt:

— Ce se-ntâmplă, Malâtre?

Într-o secundă, acesta-şi dădu seama de situaţie, se aplecă şi strecură câteva cuvinte la urechea stăpânului său, care-i răspunse:

— Imediat ce-l vor prinde, caraghiosul să fie spânzurat fără nici o judecată.

Aceste cuvinte, pronunţate cu voce tare, sunt destinate fără îndoială urechilor tuturor. Adevăratul ordin îl dă imediat mai apoi, într-o şoaptă imperceptibilă. Buzele parcă nici nu i s-ar fi mişcat. Şi totuşi regina şi confidenta sa schimbară o privire rapidă.

Ducele lăsă să cadă perdeaua şi Malâtre porni în galop.

Acum litiera se îndrepta la pas spre pod. Jean fără de Teamă îşi reluase poza sa bucuroasă, făcându-i din nou curte reginei care surâdea enigmatic.

IV. ISABEAU ATACĂ.

La capătul unei ore întregi de aşteptare, care i se păru ucigător de lungă, Milon de Talazar avu în cele din urmă bucuria să o vadă apărând pe cea pe care o aştepta. Flore, fiindcă despre ea era vorba, era însoţită de Simonne. Aceasta nu avea cum să-i deranjeze pe îndrăgostiţii noştri. Dar în urma celor două femei se putea observa silueta cocârjată a jupânului Mercerot. Şi asta-l ţintui pe loc pe baron.

Neliniştit, o întrebă din priviri pe iubita sa. O văzu pe aceasta iradiind de o bucurie imensă. Surâsul pe care i-l adresă era plin de promisiuni fericite. Se simţi plin de fericire.

Trecând prin apropierea sa, bătrâna Simonne îi strecură câteva cuvinte pe furiş. Veşti bune?… I-a recomandat

prudenţă?... Pe drept cuvânt, nu ştim prea bine. Tot ce ştim este faptul că tânărul a plecat ca un nebun, abia ţinându-se să ţopăie pe stradă şi să nu-şi strige în gura mare fericirea.

Cele două femei se îndreptau spre Université. Trecând prin faţa Bisericii Saint-Barthélemy, se încrucişară cu litiera care duceau pe Isabeau şi Jean de Burgundia. Nici nu le păsă de asta, de altfel, poate că nici n-o văzură.

Când jupân Mercerot ieşi la rândul său din zona Palatului, fu acostat de omul pe care ducele îl numise Malâtre, şi căruia îi dăduse un ordin misterios. Jupân Mercerot făcu cale întoarsă în cea mai mare grabă, uitând să le avertizeze pe cele două femei. Şi Malâtre îl urmă. Amândoi intrară şi se închiseră în locuinţa din strada Galilée.

În acest timp, Flore şi Simonne, ajunse în faţa podului Saint-Michel, văzură că nu mai sunt urmate de jupân Mercerot, şi se opriră.

Chiar în aceeaşi clipă, din strada Orberie (care mergea de-a lungul Senei, de la Petit-Pont până la podul Saint-Michel) ieşi o femeie. Era acea nebună a cărei vedere îi provocase o vie emoţie lui Robin. Nebuna, pe care acesta o numise doamna de Sombernon şi care, după cum tot el susţinea, era mama Florei.

Nebuna zări cele două femei. O sclipire de răutate i se aprinse în ochii-i de obicei lipsiţi de orice expresie.

Se îndreptă glonţ spre ele şi începu să ţipe:

— Săriţi! Ucigaşii!... Hoţii!... Săriţi!... Săriţi...!

Încerca să strige chemarea cea mai convingătoare de a ridica masele. Şi deodată, amintirea strigătelor auzite aproape peste tot îi trecu prin mintea-i dezechilibrată şi cu o voce pătrunzătoare începu să urle:

— Pe Armagnac... Pe Armagnac! şi surâdea, înveselită evident de găselniţa sa.

La aceste strigăte, bestiile – care se pare că se găseau peste tot pentru aceste ocazii – irupseră din toate colţurile, gata să sfâşie.

Într-o secundă, cele două femei se văzură înconjurate de o mulţime dezlănţuită, spumegândă. Dar lucru straniu, neluând-o în seamă pe bătrâna care se opunea cu vitejie, furia lor se abătu asupra tinerei.

Şi mulţimea, scandând silabele ca şi când ar fi strigat o lozincă, vocifera înveselită:

— Pe Armagnac… Pe Armagnac!… Pe Armagnac…!

Şi chiar în acest moment, litiera reginei se oprise în faţa podului. Isabeau, cu o voce plângăreaţă tocmai spunea:

— Simt că mă sufoc aici… De Giac, scumpa mea, dă puţin la o parte perdelele.

Odată îndepărtate perdelele, regina respiră mai uşurată şi spune nepăsătoare:

— Duce, ce înseamnă strigătele astea?

— E vorba de un biet copil pe care brutele astea vor să-l maltrateze.

— Ei şi! surâse dispreţuitor Isabeau, lăsaţi-l s-o facă! O Armagnac… înseamnă un duşman mai puţin.

— Nu-i vorba de o Armagnac, doamnă… este…

— Este fiica jupânului Mercerot, negustorul de la Palat, o ştiu, i-o tăie Isabeau devenită deodată glacială. Am spus bine: o duşmancă.

— Ei bine, doamnă, izbucni ducele care se ridicase în picioare, vă spun că nu voi permite să se împlinească acest asasinat mârşav.

Şi cu o lovitură violentă, deschise portiera.

Calmă, cu atât mai înfricoşătoare în calmul său, regina îi porunci:

— Rămâneţi, duce.

Şi cum Jean de Burgundia dădea furios din cap, regina izbucni la rândul său:

— Rămâneţi, vă spun, sau pe viul Dumnezeu, povestesc acum, aici, în gura mare povestea căsătoriei voastre cu Laurence d'Ambrun… ştiţi, duce, fata aceea cu care v-aţi căsătorit când eraţi deja căsătorit cu doamna Margareta de

Hainaut… aşa încât această a doua căsătorie nu-i decât un sacrilegiu care v-ar putea duce direct pe rug.

Şi cu ochii în flăcări, aţintindu-şi privirile ameninţătoare pe faţa ducelui, sfârşi:

— Haideţi, duce, hotărâţi-vă: rămâneţi sau coborâţi?

Atunci orgoliosul senior putu fi văzut cum dă înapoi, se aşează la loc şi, spumegând, scrâşnind, cu ochii plini de lacrimi de neputinţă, se aplecă şi se umileşte aproape implorând:

— Doamnă, vă cer îndurare pentru acest copil!

— Un cuvânt, duce, unul singur: rămâneţi sau coborâţi?

Şi Jean fără de Teamă, îmblânzit, se prăbuşi pe perne:

— Rămân.

Dar privirile sale o sfâşiau.

— Între voi şi mine nu trebuie să rămână nici o urmă vie!… Aşa hotărâsem parcă odată… N-o mai uitaţi de acum înainte.

Aplecându-se în afara litierei dădu un ordin omului mascat. Apoi, ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic, se aşează liniştită şi surâzând, se adresă favoritei sale:

— Priveşte, de Giac… Am vrut să văd cum se distrează poporul meu şi sunt servită de minune.

Şi scoţând din nou capul printre perdelele portierei, strigă cu o voce sălbatică, excitând mulţimea:

— Pe Armagnac!… Ucide!… Ucide…!

V. ÎNECAŢI-I PE ARMAGNAC.

Ordinul imperios dat iniţial de Jean fără de Teamă, îi reţinuse la început pe asasini. De altfel aceştia fuseseră şi primii sosiţi la faţa locului – aflaţi în mod evident acolo pentru aşa ceva.

Dar strigătele necontenite ale gloatei făcuseră să mai sosească şi alţii, mai numeroşi… Cu toţii năvăliră asupra prăzii.

Cât ai clipi din ochi, tânăra fată, îngheţată de spaimă, despărţită cu violenţă de bătrâna Simonne, fu înhăţată de

zece mâini brutale, ridicată ca o pană şi banda porni îndreptându-se spre cea mai apropiată piaţă.

Pe urmele bandei, mulţimea alerga şi urla:

— Înecaţi-i pe Armagnac! Să-i aruncăm în apă!

La doi paşi lângă fată mergea omul mascat. După ce primise ordinul reginei, a descălecat, lăsând calul în grija unui valet, şi-a scos masca, şi de sub mască a apărut figura uriaşului pe care Isabeau îl numise Sacrament.

Sacrament mergea ca unul care este conştient de forţa şi importanţa sa. Dar nu intervenea cu nimic, nescăpându-i din priviri pe ucigaşii reginei. Era evident faptul că se afla acolo pentru a supraveghea îndeplinirea oribilei lor misiuni.

În sfârşit, în spatele tuturor, bătrâna Simonne se strecura plângând în mod sincer şi smulgându-şi părul din cap; trădându-şi motivul adevărat al disperării sale, murmura:

— O să mi-o ucidă!… O să mi-o înnece… şi cu ea se duce şi averea mea…!

*

* *

La celălalt capăt al podului, în litieră, văzând mulţimea care se îndepărtează, Isabeau, dezamăgită, bombăni privindu-l pe Jean de Burgundia:

— Păcat!… Dispar tocmai la momentul cel mai interesant.

Şi cum ducele nu-şi putu ascunde un suspin de uşurare, cu un surâs sinistru, regina continuă:

— Nu-i nimic! Sunt liniştită atâta timp cât Sacrament se află şi el acolo.

Şi reluându-şi figura zâmbitoare:

— Cred, duce, că acum ne putem întoarce şi noi.

*

* *

Banda îşi continua drumul.

Asta înseamnă că gloata devenea din ce în ce mai numeroasă, alimentată de toţi acei bădărani pentru care o înecare, o spânzurare, o tragere pe roată, în sfârşit, orice

supliciu, constituie un spectacol atrăgător care nu trebuie ratat.

În consecinţă, după ce podul a fost trecut, gloata devenise o adevărată mulţime în delir care o luă pe cheiul Augustinilor (care pe atunci nu era decât un embrion de chei) şi se opri după ce trecu strada Pavé-d'Andouilles, la câţiva paşi de strada Augustinilor, în faţa unei scări care cobora spre râu.

Flore aruncă în jurul său priviri disperate, ca un înnecat care încearcă în zadar măcar un pai de care să se agaţe. Nu văzu decât rânjete ameninţătoare, ochi furioşi, priviri pline de ură. Şi inima i se frânse de durere la gândul că trebuie să moară, de o moarte atât de hidoasă. Să moară atât de tânără, atunci când viaţa i se deschidea în faţă, fericită, luminată de vise de dragoste.

Şi acest regret amar o făcu să strige, aproape fără a-şi da seama:

— Ajutor, Milon…!

În chiar acea secundă când se credea pierdută cu desăvârşire, speranţa o reînsufleţi.

Ceva ca un bolid traversă mulţimea îngrămădită, măturând, spulberând totul în calea sa. Bruta care ţinea fata căzu grămadă cu capul aproape despicat. Şi cel chemat în ajutor, Milon de Talazar – care acum nu mai era îndrăgostitul timid pe care l-am văzut mai înainte, ci un leu furios, plin de forţă şi îndrăzneală – îi făcu fetei pavăză cu corpul său.

— Nu-ţi fie teamă, îi spuse el cu voce blândă, plină de dragoste.

Sărmana, nici nu mai avea putere să scoată un singur cuvânt. Dar îi surâse cu un surâs care exprima o încredere fără margini.

Fără a pierde o secundă, cu un calm desăvârşit, tânărul îi explică singura cale de scăpare:

— S-o luăm pe strada Augustinilor, în spatele nostru. Tu vei fugi mai departe în timp ce eu îi ţin pe loc.

Fără să mai discute sau să ezite, fata o luă la fugă imediat.

Milon de Talazar, stăpân pe el, cu maxilarele încleştate, cu fălcile strânse, fără să spună un cuvânt sau să facă un gest în plus, făcea să şuiere în aer spada-i uriaşă, după care, întrerupând rotirea ei, dădea câteva lovituri cu vârful şi se retrăgea cu câţiva paşi.

În aşa fel reuşi să ajungă în strada Augustinilor fără să capete nici cea mai mică zgârietură. Ajuns acolo, lasă să-i scape un gest de disperare: strada era barată de douăzeci de indivizi înarmaţi până-n dinţi.

Erau ucigaşii reginei.

Încă de la început, aceştia ghiciseră manevra lui Talazar. Nici măcar nu le păsau de tinerel. Tot ce-i interesau pe ei erau să-şi îndeplinească treaba pentru care fuseseră plătiţi, adică să nu le scape fata. Nesinchisindu-se să lovească un aşa slab adversar, o luară de-a lungul zidurilor caselor şi din câteva salturi ajunseră tocmai la timp pentru a-i închide drumul.

Dintr-o privire, baronul de Talazar studie locurile şi judecă situaţia.

La stânga se afla râul; la dreapta, mănăstirea Augustinilor; puţin mai departe, în spatele palatului de Nesle, chiar la capătul cheiului, se înălţa turnul Nesle. Cum pe acea vreme încă nu exista poarta Nesle, cheiul lorma o fundătură. Deci pe acolo, orice scăpare era imposibilă. Asta în ce priveşte locul. Cât despre situaţie, avea în faţa sa o mulţime formidabilă prin numărul ei; la dreapta se aflau ucigaşii reginei – nu prea numeroşi, dar formidabili prin antrenamentul lor în lupte de acest fel, şi care puteau să-l surprindă oricând pe la spate.

Am mai arătat că la stânga se afla râul. E adevărat. Dar în acea parte, la doi paşi de el, pe un promontoriu ce înainta în Sena, se mai afla o construcţie semănând cu o fortăreaţă, despre care nimeni nu ştia la ce foloseşte, şi care era numită Castelul Gaillard. O rampă destul de abruptă ducea până la uşa scundă a acestuia. Rampa era încadrată de

două ziduri înalte care se terminau în formă de parapeţi: unul spre mijlocul cheiului şi paralel cu el, celălalt de-a lungul râului. Uşa era de stejar masiv, întărită cu plăci de fier şi se afla pe partea dinspre poduri.

Parapetul din mijlocul cheiului făcea un unghi drept şi se unea cu faţada, chiar alături de poarta cea mare. Astfel încât se forma un colţ în care puteai afla adăpost în faţa unui atac dat din flanc sau din spate.

Talazar i-l arătă fetei care se adăposti acolo imediat. El, la rândul său, se aşeză în faţa ei hotărât să reziste atâta timp cât îl vor ţine puterile.

Ţeapăn, îndârjit şi cu toate acestea cu un sânge-rece de invidiat, lovea fără încetare în stânga şi în dreapta cu vârful, cu tăişul, fie cu spada, fie cu pumnalul. Şi la fiecare lovitură se auzea un geamăt, un horcăit, care acopereau urletele mulţimii.

Lupta a durat câteva secunde, la capătul cărora tânărul putu fi văzut cu hainele sfâşiate şi cu mâinile însângerate de câteva zgârieturi. Începuse să-l lase puterile, asta însemnând sfârşitul. Era pe cale de a fi zdrobit. Înţelese situaţia şi un suspin de disperare îi sugrumă gâtlejul în timp ce privirile-i căzură asupra fetei, părând a se scuza: „Am făcut tot ce-am putut.”

Şi ea, poate tot atât de admirabilă şi de vitează ca şi el, îl îmbărbătă cu surâsu-i fermecător şi spuse cu voce tare ceea ce gândise cu un moment mai înainte:

— Cel puţin vom muri împreună.

O sută de braţe se ridicară. Urmau să fie înhăţaţi, zdrobiţi…

VI. CUCERIREA CASTELULUI GAILLARD.

Şi-n acel moment se auzi o voce răsunătoare:

— Ţineţi-vă bine, domnule, vă vin în ajutor!

De această dată un fulger căzu asupra celor ce atacau semănând dezordine şi spaimă.

Doi bărbaţi, cavalerul de Passavant şi scutierul său, Brancaillon, pătrunseră în mulţime ca două pene de oţel,

zdrobindu-i cu loviturile gărzilor spadelor lor, făcând imediat gol de jur-împrejur. Nu se opriră decât în faţa lui Milon de Talazar care acum era extenuat.

În mai puţin timp decât am putea descrie scena, cercul atacatorilor se dădu înapoi repede, se lărgi, punându-se la adăpost de cei doi turbaţi şi de spadele lor de temut.

Atunci Passavant izbucni într-un râs biciuitor:

— La cuşcă, potăilor! La cuşcă!

Mulţimea izbucni în urlete de furie; se auzeau numai înjurături şi ameninţări de nedescris. Ultimele rânduri împingeau din răsputeri, dar cei aflaţi în primele rânduri refuzau să înainteze, mulţumindu-se să latre… de la distanţă.

Văzând cum stau lucrurile, Passavant îi întărâtă:

— Nu?… Nu vreţi să ascultaţi?… Înseamnă că va trebui să vă bat măr… Păziţi-vă de bici, potăilor! Păziţi-vă de bici!

Şi, avându-l alături pe Brancaillon care-i imita orice mişcare, înaintă făcând să-i şuiere spada.

Milon de Talazar, plin de entuziasm şi Flore, încântată, putură să vadă acest spectacol uimitor. Cei doi oameni înaintau şi mulţimea se retrăgea, bombănind în surdină – exact ca un câine în faţa biciului – şi cele două spade uriaşe, mânuite de braţe puternice, sfârtecau în grămadă, braţe, piepturi, umeri, tot ce întâlneau în cale. Şi dominând urletele, vocile celor doi nu conteneau cu ameninţarea:

— Păziţi-vă de bici!… Păziţi-vă de bici…!

Aceasta nu dură decât câteva secunde, la capătul cărora lui Brancaillon îi veni o idee:

Îşi băgă repede spada în teaca şi începu să se roage de ei:

— Cine vrea să se lase mântuit de diavol de fratele Brancaillon?

Şi-n acelaşi timp braţele sale lungi ca aripile morii de vânt şi puternice ca fierul, apucară de gât pe primii doi întâlniţi în calea sa şi le ciocni căpăţânile de câteva uri, una de alta.

Cei doi nefericiţi începură să implore: „Îndurare!” Dar uriaşul nu voia să audă nimic. Când socoti că le era

îndeajuns, cu un brânci puternic îi proiectă în primul rând al atacatorilor, ca pe două ghiulele vii.

Când se întoarseră la cei doi îndrăgostiţi, Milon de Talazar, care între timp îşi revenise în formă, Milon de Talazar, crezând că totul se terminase, izbucni bucuros:

— Ah! Domnule, ne-aţi salvat viaţa.

Passavant nu spuse nimic, dar pe faţă îi apăru un surâs ascuţit.

Mai puţin rezervat, dar de altfel cu o nepăsare perfectă, Brancaillon i-o tăie scurt:

— Ei, nu vă bucuraţi încă de victorie, tinere gentilom. Încă n-am sfârşit-o cu aceşti câini burgunzi.

Acum fu rândul lui Talazar să rămână fără grai. Dar imediat se postă lângă Passavant fluturându-şi spada în mod semnificativ.

Passavant, care-l urmărea cu colţul ochiului, surâse blând, cu un aer mulţumit, şi spuse cu nepăsare:

— Ei, aş! M-am văzut eu şi în situaţii mult mai rele ca asta, şi tot trăiesc… Dar, atenţie, uite-i pe ăştia cum nu se astâmpără.

Era adevărat. Masa de oameni îşi revenise, mai încăpăţânată ca oricând în turbarea ei ucigaşă, ruşinată şi furioasă văzându-se ţinută la respect numai de doi oameni, şi acum înainta ameninţătoare, hotărâtă să termine afacerea.

Şi totuşi atacul încă nu se producea. Elanul le fu spulberat ca de un ordin dat de cineva. Mulţimea se mulţumi să strângă cercul, păstrând o oarecare tăcere.

Dar răgazul fu scurt. Tot atât de brusc cum se oprise, gloata dădu năvală. Passavant, Talazar şi Brancaillon primiră şocul fără a se mişca din loc, ca şi când ar fi prins rădăcini în pământ.

Deodată Passavant murmură printre dinţi:

— Atenţie! şi ochii-i străluciră, în timp ce surâsul său răutăcios se accentuă.

Para toate loviturile pe care le primea. Dar, în mod vizibil, întreaga-i atenţie i se concentrase asupra uşii care se afla în spatele său. Şi într-adevăr, trebuia să fii înzestrat cu un auz extraordinar de sensibil pentru a percepe zgomotul uşor, de fier alunecând pe fier, produs de zăvoarele trase de o mână prudentă.

De-abia ce uşa fu întredeschisă, că Passavant îşi strigă propriul nume:

— Hardy!

Şi-n acelaşi timp năvăli ca o furtună spre uşa pe care o deschise cu o lovitură puternică. În spatele său, cu o precizie de ceasornic, Talazar îl urmă ţinând-o pe Flore în braţe.

Singur, acoperind retragera, Brancaillon, formidabil în îndrăzneala lui calmă, avansă câţiva paşi şi-şi multiplică loviturile, şi la fiecare lovitură mai cădea câte un om.

Nu dură mai mult de o secundă, poate două, la capătul cărora se făcu din nou auzit strigătul lui Passavant: Hardy! Atunci Brancaillon făcu un salt uriaş înapoi şi dispăru pe uşa larg deschisă.

Şi atacatorii, împingând, împinşi la rândul lor, strivindu-se unii pe alţii, printre gemetele celor călcaţi în picioare şi înjurăturile celorlalţi, se zdrobiră, gâfâind şi scoşi din fire, de uşa aceea care fusese brusc închisă.

Cred că acum a sosit momentul de a da unele amănunte esenţiale cu privire la uriaşul reginei, pe care îl cunoaştem doar sub porecla de Sacrament.

Sacrament era, din punct de vedere fizic, leit Brancaillon. Şi totuşi, pentru a folosi o expresie populară, îl întrecea în prostii pe Brancaillon. Şi asta era deja grav. Ba chiar foarte rău. Sacrament nutrea o mândrie uriaşă faţă de forţa sa, cu adevărat uriaşă şi, pentru a şi-o arăta, era capabil de cele mai mari prostii. Credea, aşadar, că pe lume nu mai există unul asemenea lui.

Credea asta fiindcă până în această zi nu-şi găsise naşul. Şi fiindcă tot suntem la descrierea sa, să adăugăm că era

bavarez, ca şi Isabeau de altfel, care-l adusese cu ea, şi că era nobil, numindu-se în realitate Odo de Rheinburg.

Atunci când Sacrament văzu atacul puternic al lui Passavant şi Brancaillon, spuse doar atât:

— O să le arăt eu canaliilor astea cât de simplu este să le iau de sub nas domnişoara asta.

Spunând astea, dădu câteva ordine ucigaşilor reginei, după care urcă rampa spre uşa joasă a fortăreţei. Ajuns acolo, scoase un fluierat uşor. Uşa se deschise şi Sacrament intră imediat şi-i ordonă omului care se plecă adânc în faţa sa:

— Vei deschide poarta cea mare… Dar, pe toţi dracii! Îţi scot maţele din tine dacă se aude ceva de afară… Hai să mergem!

Urcară pe o scară de piatră jilavă şi ajunseră la mezanin. În vestibul garnizoana completă – şase oameni – dădu onorul seniorului Odo, care-i explica celui ce-i deschisese uşa manevra pe care o uneltise:

— Eu mă voi aşeza lângă tine. Imediat ce poarta va fi întredeschisă – fără nici un zgomot, pe toţi dracii! – mă strecor în spatele celor trei diavoli şi-i răpun cu ăsta (şi-şi arătă pumnalul uriaş). După care o strâng de gât pe domnişoară doar cu două degete… Asta-i deajuns pentru a o sugruma. După care, mulţimea poate să facă tot ce vrea cu corpurile lor… domnişorica va fi moartă şi ăsta-i principalul, pe toţi dracii!

După cum se vede, planul lui Sacrament era foarte simplu… Poate prea simplu…

Mai ales că, Passavant, care părea că vede totul, remarcase imediat manevra acestuia. Îl văzuse urcând rampa şi oprindu-se în faţa uşii mici. Atunci înţelesese că urma să fie atacat pe la spate şi dăduse ordinele necesare pentru a-i surprinde pe cei ce-l pândeau.

Omul care ţinea de uşă cu zeci de precauţii, primi în plin piept canatul acesteia şi se rostogoli pe dalele de piatră, leşinat.

Sacrament fu lovit în plină mutră de o lovitură de pumn care-l făcu să se clatine. Ducându-şi mâna la spadă, scoase înjurătura lui preferată: Pe toţi dracii…!

Dar nu avu timpul să-şi isprăvească gestul. În acelaşi timp, primi în stomac o lovitură formidabilă care-l făcu să se încovoaie, şi, pe jumătate sufocat, se prăbuşi alături de portar. Lovitura primită în stomac fusese datorată capului lui Passavant care se repezise ca un berbec.

După ce făcu acestea, Passavant scoase al doilea strigăt: Hardy! Şi atunci Brancaillon năvăli înăuntru şi ferecă uşa într-o clipă.

În fundul vestibulului, cu figuri vesele, cei şase care alcătuiau garnizoana, se pregăteau să se bucure de spectacolul promis de seniorul Odo.

Încă nu-şi reveniră din zăpăceală, că trei dintre ei erau deja scoşi din luptă. Ceilalţi trei îşi azvârliră spadele şi pumnalele şi se predară.

Trei minute mai târziu, întreaga garnizoană, legată fedeleş era închisă cu grijă într-o cameră a cărei singură fereastră, garnisită cu bare de fier groase, dădea spre Sena.

Aşa fu cucerit, într-o frumoasă seară de iunie, castelul Gaillard, un fel de conac ciudat, aflat pe un promontoriu ce înainta în Sena, în faţa palatului Nesle, şi despre care nimeni nu ştia la ce slujeşte.

VII. ÎN CARE SE VEDE CUM SACRAMENT EXECUTĂ ORDINELE REGINEI ISABEAU.

Se înserase. Mulţimea nu părea că observă acest lucru şi se înverşuna mai departe asupra uşii, care rezista în continuare.

Ucigaşii reginei se aflau în primele rânduri şi conduceau atacul într-un vacarm înfricoşător.

Dintr-o privire, Passavant îşi dădu seama de soliditatea uşii şi nu-i mai păsă de ea. Arătându-l pe Sacrament, întins fără cunoştinţă, lui Brancaillon, îi porunci acestuia:

— Păzeşte-l!

Sigur că va fi ascultat orbeşte, dispăru imediat cu intenţia de a cerceta toate colţurile cetăţuii. De altfel, cercetarea a fost destul de scurtă, puţin peste un minut. Întorcându-se în vestibul, le spuse satisfăcut celorlalţi:

— Putem rezista cu uşurinţă o oră. În mai puţin de o oră se va întuneca deplin şi cu ajutorul ăstuia (şi-l arătă pe Sacrament) vom putea pleca fără nici o piedică. Ei na, uite-l pe omul nostru că-şi revine.

Într-adevăr, Sacrament începuse să se mişte. Aşezându-se în capul oaselor, respiră adânc, şi scoase înjurătura sa preferată:

— Pe toţi dracii!

Şi păru mai liniştit.

Îşi duse mâna la centură şi constată că-i lăsaseră spada şi pumnalul. Mai întâi scoase un suspin de uşurare, după care se miră în sinea sa: „De ce nu m-au dezarmat?”

Şi crezu că a găsit răspunsul. Un răspuns care-l umili.

Imediat se ridică în picioare şi, furios, izbucni:

— Pe toţi dracii! Credeţi aşadar că sunt un adversar de dispreţuit încât mi-aţi lăsat armele? Aşteptaţi, mieluşeilor, vă fac eu să simţiţi braţul lui Sacrament.

La aceste cuvinte Passavant făcu repede doi paşi înainte şi, înclinându-se cu o curtoazie poate un pic exagerată, întrebă politicos:

— Am auzit vorbindu-se de un oarecare Sacrament care este ceva în genul unui câine de pază al doamnei Isabeau. Nu cumva dumneavoastră sunteţi?

Sacrament nu păru că sesizează ironia şi-i răspunse:

— Chiar eu sunt, viteazule.

Şi cu paşi greoi şi liniştiţi, se îndreptă spre uşa care rezista în mod eroic asalturilor atacatorilor de afară. În mod naiv se credea stăpân pe situaţie şi acţiona foarte liniştit.

La jumătatea drumului, cavalerul de Passavant i se aşează în cale. Nu un Passavant surâzător, curtenitor, de o politeţe rafinată, aşa cum fusese mai înainte, ci un Passavant cu o

figură rece, ameninţătoare. Şi acest nou Passavant întrebă din vârful buzelor:

— Unde mergeţi, viteazule Sacrament?

— Vreau să deschid uşa pentru a o cruţa să fie spartă de copilaşii de afară.

— Şi dacă noi nu vrem să deschizi uşa?

— Cine o să mă împiedice?

— Eu.

Mai întâi Sacrament crezu că o să se sufoce de râs. După care, ştergându-şi lacrimile care-i curgeau pe obraji, întinse mâna pentru a îndepărta pigmeul ce-i stătea în cale şi care emitea pretenţia de a-l opri pe el, un uriaş:

— Ei, hai, dă-te la o parte micuţule.

Nu avu timp să-şi isprăvească gestul.

În aceeaşi clipă primi în plină faţă două lovituri de pumn formidabile. După care Passavant îşi luă elan şi capul său, ca mai înainte, îl lovi necruţător în stomac.

Pentru a doua oară colosul, deja ameţit de loviturile de pumn, se prăbuşi pe dalele de piatră.

Dar de această dată îşi micşorase forţa loviturilor, fiindcă colosul nu mai leşină, ci doar rămase sufocat doar câteva secunde.

Brancaillon profită pentru a-i râde în nas:

— Aha, am văzut cum domnul cavaler a început să se încălzească... Cred că ţi-a scărpinat puţin spinarea ta de purcel bolnav!... Şi încă n-a terminat.

— Pe toţi dracii!

Sacrament un spuse mai mult. Nici nu sfârşi bine înjurătura că deja şi atacă cu spada în mână.

Passavant eschivă lovitura printr-un salt. Când Sacrament se întoarse, întâlni spada cavalerului. Şi lamele se încrucişară aproape de gardă.

Lupta a fost scurtă. Passavant îl avertizase:

— Pentru faptul că ai atacat în mod laş, ar fi trebuit să te ucid. Dar încă mai am nevoie de tine, aşa încât mă mulţumesc doar să te dezarmez.

Şi imediat spada îi zbură din mână lui Sacrament, smulsă de o forţă irezistibilă.

Dar uriaşul nu se dădu bătut. Cu pumnalul în mână se îndreptă spre Passavant care-l aştepta neclintit.

Sacrament lovi cu un gest fulgerător, scrâşnind:

— De mâna mea vei crăpa!

Gestul nu apucă să fie terminat. Passavant apucă din zbor încheietura uriaşului cu mâinile sale fine pe care acesta le numise în sinea lui mâini de femeie. Şi abia acum Sacrament îşi dădu seama că acele mâini erau ca nişte cătuşe pe care nu le putea desface orice ar fi făcut.

Cu un ultim efort, Sacrament încercă să scape. Degeaba. O simplă apăsare îl imobiliza făcându-l să scoată un urlet de durere, la cea mai mică mişcare pe care încerca s-o facă, simţea că braţul îi este smuls.

— Cere îndurare, spuse Passavant fără milă.

Şi bruta, cu faţa scăldată de sudoare, cu trăsăturile crispate de durere, gemu:

— Îndurare!

Atunci Passavant îi dădu drumul.

Sacrament îşi veni cu greu în fire şi făcu repede câteva cruci, murmurând înspăimântat:

— Ăsta nu-i om, e chiar Satana în persoană.

Passavant surâse. Generos, îl lăsă câteva minute să-şi revină după care-i spuse:

— Acum, fiindcă ţi-am dovedit că eu sunt cel mai puternic, îţi ordon să le ceri oamenilor tăi să dispară imediat.

— Ca să puteţi pleca? ricană Sacrament. Oamenii mei vor sparge uşa şi vă vor ucide pe toţi patru.

Passavant nici măcar nu catadicsi să-i răspundă. Câteva momente discută în şoaptă cu Talazar. Împreună cu acesta merse să verifice starea în care se afla uşa. Constatară că mai poate rezista destul timp.

În fundul vestibulului se afla o uşă de fier, în spatele căreia o scară în spirală ducea la subsol. Ca urmare a denivelării

solului, ceea ce era demisol în partea cheiului, devenea primul etaj pe partea râului.

Talazar trecu primul să coboare treptele umede. Flore îl urma, avându-l în urma sa pe Brancaillon.

Passavant se întoarse spre Sacrament şi-i ordonă:

— Coboară.

Uriaşul se supuse fără crâcnire.

Passavant zăvorî cu grijă uşa de fier, coborând şi el la rândul său. La picioarele scării, o a doua uşă de fier fu zăvorâtă cu aceeaşi grijă ca şi prima.

Se aflau acum într-o sală mobilată destul de sărăcăcios, luminată doar de o fereastră mică ce dădea spre Sena.

Passavant aruncă o privire printre barele de fier.

— Încă nu s-a întunecat deajuns, spuse el, să mai aşteptăm puţin.

Cercetă barele, strecură o privire rapidă spre mâinile lui Brancaillon şi păru satisfăcut.

Întunericul cuprindea cu greu camera. Încă se auzeau loviturile care urmau să dărâme uşa, dar asta îi lăsau complet indiferenţi.

La mănăstirea Augustinilor se auzi bătând ora nouă.

În cele din urmă Passavant declară că a sosit momentul. Merse la fereastră şi chemându-l pe Brancaillon, i-o arătă:

— Uite, trebuie să treci pe acolo.

— De ce? întrebă Brancaillon.

— Trebuie să ajungi pe insula din faţa noastră. O să vezi pe dracu' dacă nu reuşeşti să ne aduci o barcă şi să ne salvezi de aici.

— Dar, domnule, un pot să trec printre barele astea… Sunt prea mare, domnule.

— Imbecilule, spuse Passavant, dacă barele te împiedică, n-ai decât să le scoţi.

— Pe maţele diavolului, aşa-i! spuse admirativ Brancaillon, e simplu!… Cum dracu' nu mi-a venit mie ideea asta?

Apucă o bară cu ambele mâini, se sprijini cu picioarele de perete şi trase cu toată forţa. Bara nici măcar nu se clinti în

alveola ei de piatră.

Înhăţă din nou bara îndărătnică şi încercă s-o ia de la capăt, când auzi un hohot de râs în spatele său. Deja necăjit că nu făcuse nici o ispravă de prima dată, se întoarse furios şi-l văzu pe Sacrament cum râdea să se prăpădească.

— Ce are individul? bombăni Brancaillon.

— Râd fiindcă te văd făcând un lucru la care nu mă încumet nici chiar eu.

Brancaillon dădu drumul barei şi, cu faţa congestionată, se apropie de Sacrament.

— Sunt sigur că nici n-ai reuşi s-o clinteşti. Dar eu voi reuşi… voi reuşi, repetă el cu convingere.

— Avortonule! Ţi-e frică să te măsori cu mine şi mai susţii că vei reuşi?… Vei reuşi numai dacă te ajut eu.

— Pe coarnele dracilor, zbieră Brancaillon, n-am nevoie de ajutorul tău… Îţi spun că voi reuşi! Mă înţelegi? Voi reuşi.

Şi Brancaillon tocmai se năpustea asupra lui Sacrament cu pumnii ridicaţi, când interveni Passavant.

— Cred că e momentul să vă puneţi de acord. Domnule, încercaţi să smulgeţi barele… Fiindcă vă credeţi atât de puternic.

— Pe toţi dracii! scrâşni bavarezul.

Şi-n gând îşi spunea: „Tâmpit ce sunt!… Barele astea!… dar sunt o armă de temut… cu care i-aş putea ucide pe toţi!… Trebuie neapărat să le smulg… şi să le păstrez.”

Şi dându-l la o parte pe Brancaillon, se năpusti asupra barei pe care o apucă, mormăind:

— Îţi arăt cu cum se face treaba.

La rândul său se sprijini cu picioarele de perete şi trase cu toată forţa, hotărât să se răzbune.

Dar bara rezistă. Era evident că nici Sacrament nu va reuşi s-o smulgă şi chiar şi el îşi dădu seama de asta.

— Hai s-o facem împreună, îi propuse Brancaillon, care, fără a-i mai aştepta aprobarea, se agăţă şi el de bară.

Sacrament simţi şi el că fără acest ajutor nu va reuşi să-şi ducă la capăt proiectul. Cei doi coloşi, cu forţele reunite

începură să tragă cu metodă.

În cele din urmă, eforturile le fură recompensate. Bara începu să cedeze. Principalul fusese făcut, restul era mult mai uşor. Reluară efortul.

— Iese, încăpăţânata! strigă fericit Brancaillon.

— O să o am! se înveseli Sacrament.

— Eu o am deja! strigă triumfător Brancaillon.

Cu o ultimă zguduire, bara fuse scoasă şi Brancaillon, cu o smucitură i-o smulse din mâinile lui Sacrament şi o aruncă imediat în Sena.

— Pe toţi dracii! izbucni uriaşul, dezamăgit.

Passavant se apropie cu aerul său cel mai politicos.

— Vă mulţumesc, domnule; fără ajutorul dumneavoastră, n-am fi reuşit să-i venim de hac barei ăsteia afurisite… şi n-am fi avut cum să ieşim de aici.

Supărat la culme, Sacrament îşi ascunse ruşinea în cel mai îndepărtat colţ al sălii, de unde fu auzit scrâşnind înjurături şi blesteme.

— Hai, acum du-te! se adresă Passavant lui Brancaillon, dute şi întoarce-te repede.

Brancaillon îşi scoase capul şi umerii prin fereastră, dar imediat se lăsă să cadă înapoi, spunând cu o voce schimbată:

— Domnule, chiar sub fereastră se află o barcă şi individul din ea nu pare prea prietenos.

— Drace! murmură Passavant.

Şi deodată, cu hotărâre:

— În cazul ăsta, eu voi fi cel ce va ieşi.

Urcă pe fereastră şi omul aflat în barcă văzu ceva ca o umbră fiindcă începu să strige:

— Flore!… Flore!… Eşti acolo, copilul meu?

— E vocea tatălui meu! exclamă bucuroasă tânăra, repezindu-se spre fereastră.

Passavant îi făcu loc, spunând liniştit:

— Asta simplifică mult lucrurile.

Flore întrebă prudentă:

— Dumneata eşti, tată?

— Da, copilul meu, o linişti vocea jupânului Mercerot. Ai fost cumva rănită?

— Nu, nu, tată, linişteşte-te, n-am păţit nimic.

— Slavă Domnului!

— Domnului!… Dar mai degrabă acestor doi gentilomi care şi-au riscat viaţa pentru a mă salva din mâinile mulţimii furioase, îl corectă Flore cu o fermitate pe care nu i-ai fi bănuit-o.

În întuneric Passavant schiţă un surâs de satisfacţie şi aşteptă curios răspunsul care, după cum i se părea, cam întârzia.

— Asta am vrut să spun şi eu, o linişti jupân Mercerot. Dar, pentru numele lui Dumnezeu! Să nu mai pierdem timpul. Coboară repede.

Un minut mai târziu Flore se afla alături de tatăl său care o strânse în braţe cu o dragoste cu care fata nu fusese obişnuită până atunci, fără îndoială, deoarece păru surprinsă. Talazar şi Brancaillon o urmară.

Passavant, care asigura retragerea, deschise uşa şi i se adresă lui Sacrament cu răceală:

— Puteţi pleca, domnule… sunteţi liber.

Sacrament păşi pragul cu o asemenea grabă, încât îl făcu să surâdă pe cavaler.

Ajuns în faţa scării, uriaşul se întoarse şi-l ameninţă cu pumnul:

— De mâna mea vei muri!

Şi începu să urce scara spiralată în cea mai mare viteză.

Dispreţuitor, Passavant ridică din umeri, încuie uşa învârtind de două ori cheia în broască, se lăsă să alunece în barcă şi, apucând o ramă îi făcu semn lui Brancaillon să facă la fel. Amândoi începură să vâslească cu putere, îndepărtându-se de cetăţuia din care, la un moment dat, crezuseră că nu vor mai ieşi.

VIII. LA JUPÂN MERCEROT.

Jupân Mercerot părea că se grăbeşte să ajungă cât mai repede acasă. Din timp în timp le dădea celor doi vâslaşi scurte indicaţii în ce priveşte direcţia de urmat, manevrând şi el, la rândul său, ramele cu o putere neobişnuită. Barca parcă zbura pe apele liniştite ale Senei şi curând acostă aproape de mijlocul insulei într-un loc care mai târziu urma să se numească Quai des Orfèvres.

Săriră cu toţii pe mal, fiindcă acum nu exista nici un chei, se căţărară pe taluzul înalt şi ajunseră pe o stradă care era mărginită de zidul de incintă al Palatului. Merseră câţiva paşi şi se opriră în faţa unei intrări care se afla acolo.

Jupând Mercerot bătu uşurel din palme şi un om întredeschise imediat uşa, bombănind:

— Începeam să cred că nu vă mai întoarceţi!… Vreţi să-mi primejduiesc capul?

Jupân Mercerot îi strecură repede o pungă pe care omul, după ce o cântări în mână, o făcu să dispară imediat cu un rânjet de satisfacţie, mormăind ceva ce aducea a mulţumiri.

Întrară şi ajunseră curând la locuinţa jupânului Mercerot. Acesta deschise uşa ca şi când ar fi vrut să spună ceva. Era evident că voia să se despartă de ei.

Dar Flore nu-i lăsă timpul necesar. Cu un gest autoritar îl făcu să dea înapoi pe negustorul înspăimântat, întinse mâna, deschise uşa şi cu o voce melodioasă îi invită:

— Dumneavoastră, cei care v-aţi expus viaţa pentru a mă salva, fiţi bineveniţi în casa tatălui meu…

Jupân Mercerot se scuză:

— Vă cer iertare, domnilor, evenimentul ăsta groaznic m-a dat peste cap şi nici nu mai ştiu ce să spun.

Sosirea Simonnei îl scoase din încurcătură.

Bătrâna se repezi spre tânără arătându-şi bucuria gălăgioasă, aducând scaune şi când toată lumea luă loc, începu să povestească care a fost motivul sosirii la timp a bărcii conduse de jupân Mercerot.

După cum ne amintim, Simonne urmărise de departe gloata care o ducea pe tânără. De departe asistase la luptă

şi îi văzuse pe ucigaşii reginei când încercau să dărâme uşa. Atunci a luat-o la fugă până acasă şi l-a înştiinţat pe stăpânul ei de ce se întâmpla. Jupân Mercerot se puse imediat în mişcare luând cu el pentru orice eventualitate funii şi alte instrumente folositoare unei evadări. Şi ajunsese la timp, slavă Domnului.

Pe scurt, cam asta a fost povestea istorisită de Simonne.

Când termină de vorbit, observă că stăpânul ei rămâne tăcut. Se strecură în spatele lui şi-i şopti la ureche câteva cuvinte care-l făcu să tresară. După care se sculă şi spuse cu solemnitate:

— Domnilor, vă datorez viaţa fiicei mele… adică ceva ce am mai scump pe lume. Să fiţi binecuvântaţi. Cu prima ocazie veţi vedea că în ciuda aparenţelor, jupân Mercerot, negustorul de la Palat, nu este un nerecunoscător. Şi ziua în care voi reuşi să-mi arăt recunoştinţa, va fi o zi fericită pentru mine. Aşteptând acea clipă, vă rog să luaţi la cunoştinţă, domnilor, că tot ce vedeţi aici vă aparţine: lucruri şi oameni.

Toate aceste cuvinte fură spuse cu o voce gravă şi pe un ton de sinceritate evidentă, părând a fi adresate tuturor celor trei salvatori ai fetei negustorului.

Jupân Mercerot se întoarse spre Talazar şi continuă:

— În ce vă priveşte, domnule… fiica mea mi-a comunicat dorinţa voastră de a o lua de soţie, şi trebuie să aflaţi răspunsul.

— Da, domnule. Şi fiindcă nu mi-aţi respins din capul locului cererea, fiţi generos până la capăt şi nu ne lăsaţi să aşteptăm prea mult acel răspuns.

— Fiţi încredinţat că apreciez cum se cuvine marea onoare pe care ne-o faceţi. Poate că alţii în locul meu, neţinând seama decât de vanitatea lor, s-ar fi grăbit să consimtă la această căsătorie care ar fi făcut din fata unui umil negustor o mare doamnă. Dar eu nu vreau să ţin seama decât de fericirea copilului meu, şi nu vreau ca unul dintre voi să-mi reproşaţi într-o zi graba mea. Într-un an, dacă mai

aveţi aceleaşi intenţii, vă rog să reveniţi şi să reînnoiţi cererea, şi atunci nu voi pune nu. Acum vă rog să mă scuzaţi, domnilor, dacă nu vă însoţesc până la uşă, dar simt cum mă lasă puterile… Ce vreţi, nu sunt decât un burghez paşnic, şi toate aceste emoţii m-au zdrobit. Nu aveţi altceva de făcut decât să o luaţi de-a lungul străzii până la poartă. Cuvântul de trecere este „Burgundia”.

Flore îi întinse mâna lui Talazar care depuse un sărut în care-şi pusese tot sufletul. Fata nu-i spuse nimic, dar ochii săi vorbeau şi-i spunea: „Răbdare, un an trece repede, şi suntem atât de tineri.”

Pe urmă se apropie de Passavant şi-i spuse cu vocea-i melodioasă:

— Mă voi ruga în fiecare zi lui Dumnezeu pentru a vă da fericirea pe care o meritaţi.

Şi cu un gest spontan şi nevinovat îi întinse fruntea.

Passavant păli, şi abia atingând cu buzele fruntea pură a fetei, gândi: „Vai! pentru mine nu mai există fericire de când mi-au ucis-o pe iubita mea Roselys.”

Cu o lumânare în mână, jupân Mercerot îi conduse pană la uşă unde, cu figuri reci, schimbară cu toţii un salut scurt.

Când uşa se închise în urma lor, cei trei se treziră singuri în mijlocul străzii luminate doar de razele lunii.

Talazar începu să suspine, în timp ce Passavant, luându-l de braţ, încerca să-l consoleze.

— Vai, domnule! suspină Talazar întristat, cred că am avut nefericirea de a-i displace jupânului Mercerot.

— Adevărul este că primirea a fost destul de rece. Dar, la urma-urmei, un negustor nu este obligat să cunoască politeţea aşa cum o pretinde un gentilom.

— Aşadar, credeţi că nu are nimic împotriva mea? întrebă Talazar.

— Cred că în final, cererea nu v-a fost respinsă. Şi asta-i esenţial.

Şi cu astfel de vorbe, Passavant încercă să-i ridice moralul tovarăşului său, lucru pe care-l reuşi destul de uşor având

în vedere că tinereţa are predispoziţia de a vedea viitorul în roz.

În curând ajunseră în apropierea curţii Palatului.

Văzură cum dinăuntru ies două persoane, luminate din plin de luna care răsărise.

Passavant îi recunoscu pe Isabeau şi Jean de Burgundia.

De abia avu timpul să-i apuce de braţ pe cei doi însoţitori ai săi şi să se înfunde împreună într-un ungher.

Regina şi ducele o luară pe strada Galilée. Mergeau încet vorbind destul de tare pentru ca unele crâmpeie din conversaţia lor să ajungă până la urechile celor trei.

Passavant îl apucă pe Talazar de cot şi-i spuse în şoaptă:

— Cred că va fi nevoie să vă riscaţi viaţa.

— Ce trebuie să fac? Spuneţi-o!

Nu mai era timp de codeală. În întuneric, Passavant surâse satisfăcut. Îi făcu semn că explicaţiile vor urma mai târziu şi se întoarse imediat spre Brancaillon căruia îi spuse câteva cuvinte la ureche, arătându-i cele două siluete care, la o distanţă respectuoasă, îi urma pe Isabeau şi pe Jean fără de Teamă.

Cei doi nu erau alţii decât elegantul senior de Giac şi căpitanul Helion de Jacqueville. Şi, ca şi regina şi ducele, şi aceştia doi trecură fără să remarce nimic neobişnuit, discutând amical între ei.

În spatele lor, Passavant şi Brancaillon se destinseră ca două arcuri de oţel. Pumnii lor puternici căzură în acelaşi moment, şi căpitanul, ca şi curtezanul, se prăbuşiră leşinaţi, fără să scoată măcar un strigăt. Passavant şi Brancaillon se aplecară asupra lor şi cavalerul le luă pălăriile şi mantalele, în timp ce scutierul îi lega zdravăn.

Talazar îşi puse pe cap şi pe umeri pălăria şi mantaua seniorului de Giac în timp ce Passavant se deghiză în căpitanul de Jacqueville. După ce isprăviră, Passavant întrebă în şoaptă:

— Cred că nu l-ai ucis?

— Fiţi liniştit, răspunse Brancaillon căruia îi fusese adresată întrebarea. Încă mai ştiu să dau cu pumnul, ce dracu'!

— Ascunde-i în colţul ăla şi urmează-ne, îi ordonă Passavant.

Regina şi ducele continuau să meargă liniştiţi. Nu auziseră nimic.

Passavant şi Talazar începură să-i urmărească la vedere, afectând mersul nepăsător şi părând plictisiţi, ca nişte gentilomi care îndeplinesc o corvoadă ucigătoare. Dar, în timp ce mergeau, Passavant îi explica lui Talazar ceea ce voia de la el.

Regina şi ducele se opriră în faţa casei jupânului Mercerot. Şi în timp ce Talazar rămase încremenit, Passavant îşi spunea:Pe viul Dumnezeu! Acum înţeleg de ce negustorul era atât de grăbit să ne scoată afară pe uşă. Dar, pe toţi dracii!… Cine-i individul ăsta care este căutat atât de discret de cei doi stăpâni ai regatului…?”

Ducele bătu uşor în uşă, şi aceasta se deschise imediat. Aceştia doi intrară fără a spune nimic celor doi paznici ai lor. Înseamnă că ordinele necesare fuseseră date încă de la plecare.

Prima grijă a cavalerului a fost să vadă cum s-ar putea strecura înăuntru.

Dar se resemnă, şi rămase să aştepte.

În acest timp, jupân Mercerot se înclină profund în faţa celor două personaje, cele mai puternice din regat, şi, cu o lumânare în mână, îi urmă până în cabinetul său de lucru.

Jupân Mercerot trase lângă ei două fotolii. Isabeau se aşeză într-unul, făcându-i semn lui Jean de Burgundia s-o imite.

Negustorul rămase în picioare. Întreaga-i atitudine era respectuoasă, desigur, dar nu umilă. Îşi îndreptase silueta, şi, cu nimic intimidat, îi privea direct în faţă pe cei doi suverani. Se vedea că este conştient de forţa sa şi că este hotărât să trateze ca de la egal la egal.

— Jupâne, începu Isabeau, cu un aer de o suverană aşteptare, îmi trebuie o sută de mii de scuzi de aur{5}.

— Maiestatea Sa, regina, îmi permite să-i vorbesc mai întâi de o afacere personală?

— Vorbeşte, jupâne, consimţi binevoitoare Isabeau.

— Doamnă, începu jupân Mercerot, în seara asta gloata mi-a luat cu asalt fiica şi ar fi sfâşiat-o dacă n-ar fi fost salvată de doi gentilomi.

— Nu se poate!… Cine ar îndrăzni să facă rău acestui copil?

— Nu ştiu. Dar semnalez acest fapt Maiestăţii Voastre. Şi gloata, în furia ei, a vrut să ia cu asalt o casă care-i aparţine regelui: castelul Gaillard, doamnă, unde fiica mea şi salvatorii ei tocmai se adăpostiseră.

— Asta este! exclamă regina. Guvernatorul fortăreţei mi-a vorbit despre lucrurile astea. Deja am ordonat ca vinovaţii să fie pedepsiţi, prin spânzurare, oriunde vor fi găsiţi. Nici măcar nu bănuiam că este vorba de fiica dumitale.

Jupân Mercerot îşi exprimă opinia cu hotărâre:

— E foarte bine să pedepseşti, doamnă. Dar mult mai bine este să previi. Fiindcă, doamnă, dacă începem să ucidem copiii celor mai credincioşi susţinători ai regatului, aceştia nu vor mai crede în siguranţa regatului şi se vor refugia în străinătate.

— Fiţi liniştit, jupân Mercerot, îţi garantez că aşa ceva nu se va mai întâmpla. Şi acum să ne întoarcem la afacerea mea.

— Unde şi când doreşte Maiestatea Voastră să primească cei o sută de mii de scuzi de aur? întrebă negustorul.

— Pe legea mea, făcu Isabeau adresându-se lui Jean de Burgundia, răspundeţi, duce, deoarece voi veţi dispune de ei.

— Astăzi este paisprezece iunie, spuse ducele, trebuie ca această sumă să-mi fie remisă, la palatul meu, în ziua de douăzeci şi unu.

— Chiar şi mai înainte, dacă monseniorul o doreşte, se oferi jupân Mercerot.

— Inutil. E deajuns ca banii să-i am în acea zi.

— Totul se va face aşa cum doreşte monseniorul.

— În ceea ce priveşte înapoierea împrumutului, interveni Isabeau, vă voi trimite bonurile ce vă vor împuternici să ridicaţi această sumă, plus dobânda cuvenită, din veniturile statului.

— Aş îndrăzni să amintesc Maiestăţii Voastre că adăugând această sumă împrumuturilor precedente, suma ce trebuie să-mi fie restituită este destul de considerabilă pentru a micşora veniturile statului.

— Ei bine! făcu Isabeau, vom pune noi taxe pentru a acoperi pierderile.

— Mai trebuie să adaug că, pentru acest nou împrumut, mă văd nevoit să cresc dobânda.

Se adresa acum în mod special ducelui.

Poate că ducele avea mare nevoie de aceşti bani ori poate că ţinea cu tot dinadinsul să-i facă pe plac negustorului, încât îi răspunse pe un ton puţin dispreţuitor:

— Ei bine, fixaţi noua dobândă.

— Monseniore, cer comitatul de Sombernon, care se află în Statele voastre.

— Pe sfânta Fecioară! Dar sunteţi de o lăcomie uriaşă!… După câte ştiu, domeniul aduce un venit frumuşel. Şi apoi, la ce naiba vă trebuie titlul de conte?

— Vreau să fac din fiica mea o contesă de Sombernon, monseniore.

— Fie. Mâine veţi primi titlurile ce vă vor face conte de Sombernon.

Jupân Mercerot se înclină în semn de mulţumire.

Între timp, Isabeau se sculase şi acum surâdea.

— Apropo, spuse ea, ştiţi cum se numesc cei doi viteji gentilomi care v-au salvat fiica? Mi s-a spus că erau doi, plus un scutier.

— Seniorul de Passavant şi baronul Milon de Talazar.

La numele de Passavant, regina şi ducele schimbară o privire furişă, îngălbenindu-se amândoi.

— Dacă vinovaţii trebuie pedepsiţi, este drept ca salvatorii să fie recompensaţi pentru felul cum şi-au făcut datoria de gentilomi.

Ducele şi regina ieşiră, conduşi de negustor care le descuie el însuşi uşa. Pentru un moment rămase gânditor, după care pe buze îi trecu un zâmbet sinistru.

— Ei, hai, dacă ziua a fost nefastă, noaptea mă va recompensa. În ceea ce priveşte tânărul acela, mă voi ocupa chiar eu de el ca să fiu sigur că treaba se va face aşa cum trebuie.

IX. ARESTAREA.

Isabeau şi Jean de Burgundia îşi continuau plimbarea nocturnă spre capătul insulei, urmaţi tot timpul de Passavant şi Talazar care-şi jucau cu naturaleţe rolul lor de paznici.

Curând ajunseră la poarta care se întredeschisese pentru a-l lăsa să treacă pe jupân Mercerot şi însoţitorii săi. Acolo, o luară la dreapta, traversară o curte şi ajunseră la zidul care înconjura grădina regelui.

Ducele deschise o poartă şi ordonă:

— Nu lăsaţi pe nimeni să se apropie.

Passavant şi Talazar se înclinară tăcuţi, în timp ce ducele şi regina intrară în grădină. Ducele închise poarta în urma lui şi trase zăvorul.

Passavant chemă încetişor:

— Aici, Brancaillon.

Uriaşul se apropie. Passavant îl aşează cu spatele lipit de zidul care, din fericire, nu era prea înalt, i se căţără pe umeri şi de acolo, pe coama zidului. După ce aruncă o privire în interiorul grădinii, se lăsă să alunece fără a face nici cel mai mic zgomot, se duse şi trase zăvorul pe care-l pusese ducele şi întredeschise poarta.

O boltă de viţă uriaşă străbătea mijlocul grădinii de la un capăt la altul. Văzu cum Isabeau şi Jean de Burgundia se

îndreptau spre această boltă.

În momentul în care urmau să ajungă acolo, o umbră care până atunci se plimba melancolică pe acolo, se grăbi să dispară.

Cu toate acestea, regina şi ducele nu observară nimic. Începură să se plimbe încet de la un capăt la celălalt pe alei.

Isabeau surâdea, un surâs înnebunitor. Şi totuşi, chiar şi în acel moment în care interesul îi cerea să-l menajeze pe duce, tigroaica din ea se trezi şi brusc îşi arătă ghearele.

— De ce aţi consimţit să faceţi din negustorul ăla un conte de Sombernon?

— Ei! Doamnă, jupân Mercerot este singurul în stare să ne împrumute suma pe care am cerut-o. O ştie şi abuzează de asta. Ce puteam face?… Aş fi fost de acord cu orice condiţie pe care ne-ar fi pus-o. Chiar dumneavoastră, doamnă, nu i-aţi promis că va fi răzbunat atunci când s-a plâns de atacul pe care l-a suferit fiica lui?

— Viitoarea contesă de Sombernon, fiindcă pentru ea cerut acel titlu. Dar, duce, amintiţi-vă ceea ce am convenit amândoi: între voi şi mine, nimeni nu trebuie să rămână în viaţă. Fiică de negustor sau de proaspăt înnobilat, Flore Mercerot ori Flore de Sombernon, oricare i-ar fi numele, titlul şi calitatea, nimic nu se va schimba şi hotărârea mea este irevocabilă: tânăra trebuie să moară… şi va muri.

— Fie, consimt ca Flore Mercerot să moară!… Dar atunci trebuie să moară şi cavalerul de Passavant… Ah! Fiţi atentă, doamnă, chiar voi aţi spus-o! Între voi şi mine, nimeni nu trebuie să rămână în viaţă!

— Aşa va fi, spuse regina. Şi cavalerul de Passavant va muri precum Flore Mercerot… Să nu mai vorbim de asta.

Fără să mai spună nimic, îşi continuară plimbarea.

După câteva momente, Isabeau începu să vorbească, şi vocea sa caldă, învăluitoare, se făcea din ce în ce mai convingătoare în timp ce spunea:

— Momentul este hotărâtor, Jean. Într-o lună îţi vei face intrarea solemnă în Paris. Poporul, care aşteaptă această

clipă cu nerăbdare îl va aclama, dacă vrei, pe Jean III, regele Franţei şi al Burgundiei. Datorită mie, drumul ce duce la tron este liber. Am îndepărtat fără milă pe toţi cei ce v-ar fi stat în cale. Dintre toate aceste obstacole, n-au mai rămas decât două, destul de slabe: un nebun pe care-l supraveghem îndeaproape şi un copil debil. Încă mai vă codiţi să-i loviţi? Voi încerca această decepţie, de a vă vedea ezitând tocmai acum, când aproape ne-am atins scopul?

Şi nebunul despre care ea vorbea cu acel calm sinistru, nu era altul decât Carol VI, regele Franţei… soţul său. Copilul debil era delfinul, fiul lui Carol VI şi al său.

După aceste cuvinte, fremătă la auzul vocii ducelui, dar nu de groază, ci de bucurie, deoarece acesta spunea:

— Nu, pe sângele lui Cristos!… Cei o sută de mii de scuzi împrumutaţi de jupân Mercerot îmi vor permite să cumpăr câţiva dintre consilierii Delfinului. În ce-l priveşte pe acesta, în câteva zile un om de-al meu va fi lângă el, la Melun. Încă înainte de sfârşitul acestei luni, va fi în mâinile mele, dar atât de bolnav, încât nu-şi va mai reveni niciodată. Nu va mai rămâne decât acea fantomă de rege care se numeşte Carol al şaptelea… El nu contează. Soarta sa va fi repede pusă la punct. Într-o lună, după cum v-am spus, Jean III, rege al Franţei şi al Burgundiei îşi va face intrarea în bunul său oraş, Paris.

— Şi atunci vor reînvia vremurile cavalereşti, ale marilor bătălii, ale cuceririi Europei. Orice putere se va înclina în faţa voastră şi veţi domni asupra imperiului lui Carol cel mare, reîntregit în cele din urmă, veţi fi împăratul Occidentului!

— Şi atunci voi veţi fi împărătească!

Un impuls irezistibil îi aruncă unul în braţele celuilalt, îmbrăţişându-se cu violenţă. Buzele li se lipiră într-un sărut sălbatic care părea mai degrabă o muşcătură.

Sub bolta de verdeaţă luminată slab de luna care tocmai răsărise, acolo, aproape de ei, se făcu auzită o voce:

— Hoţilor…!

Cei doi se despărţiră instantaneu şi se întoarseră spre un fel de fantomă care tocmai apăruse pe urmele lor. Ducele scosese deja pe jumătate pumnalul din teacă. Dar îl băgă la loc. Amândoi făcură câţiva paşi înapoi, frângându-se de mijloc şi murmurând:

— Regele…!

Într-adevăr, era Carol VI. Avea aproape cincizeci de ani, dar părea mult mai în vârstă, cu trăsăturile feţei obosite, cocârjat şi părul vâlvoi.

Îi privea cu o privire fixă, agitată de un tremur nervos, cu faţa crispată şi palidă ca ceara.

Această aşteptare, scurtă de altfel, li se păru o veşnicie.

În cele din urmă, regele vorbi… mai degrabă bolborosi, întratât de repede îi ieşeau cuvintele de pe buzele-i tremurătoare:

— Hoţilor! Asasinilor!… Ah! Tâlhari ce sunteţi! Adulterul ajuns chiar şi în palatul meu nu vă este …deajuns? Complotaţi acum chiar şi moartea mea…!

Se opri sufocat de mânie.

Isabeau îl privi pe Jean de Burgundia. Şi privirea sa aproape că striga: „Loveşte-l!… Loveşte-l o dată…!”

Ducele nu mai ezită. Ridică braţul înarmat cu pumnalul, în timp ce scrâşnea:

— Ce contează, acum ori mai târziu…

Dar braţul ridicat nu mai avut timpul necesar să lovească. Pumnalul îi fu smuls în timp ce o voce ce-l făcu să se cutremure, îl zeflemisi:

— Uşurel, domnule duce, nu aşa se ucide un rege.

— Blestematul de Passavant! urlă ducele. Mizerabilule! Îndrăzneşti să ridici mâna asupra mea?

— De ce nu? replică Passavant cu un calm de gheaţă. Dumneata n-ai îndrăznit să ridici mâna asupra regelui?… Bietul rege, slab, bolnav şi neînarmat!… Să ştiţi că mulţi bandiţi s-ar fi dat înapoi în faţa unei asemenea acţiuni mârşave.

Regele continua să se plimbe agitat. Părea că nu observase şi nu auzise nimic.

Aşa încât, ducele se simţi stăpân pe situaţie. Furia îl părăsi şi îşi recăpătă morga dispreţuitoare care-i era caracteristică. Se întoarse spre Isabeau.

Aceasta părea că în mod voluntar se îndepărtase de acţiunea ce avea loc, devenind o simplă spectatoare. Dar nu mai privea la Jean de Burgundia. De când îşi făcuse apariţia, privirile-i întunecate îl fixau pe Passavant. Şi aceste priviri erau când neînduplecate, pline de ameninţări, când pline de o deosebită blândeţe, de parcă şi-ar fi spus: „Iată Omul! Iată Stăpânul! Sprijinită de braţul său de neînvins, voi răsturna şi voi stăpâni lumea! Dar nu mă iubeşte. niciodată n-a vrut să mă iubească şi nici nu mă va iubi vreodată.”

…— Pe bunul Dumnezeu, doamnă, rânji ducele, mă întreb cum a putut tâlharul ăsta să intre aici şi ce vrea să facă… După câte îmi dau seama, nu are ce fura aici.

Cu surâsul său ascuţit, Passavant spuse pe cel mai natural ton:

— Cum am intrat? Sărind zidul. Ce vreau să fac? Şi făcu un pas spre duce, spunându-i cu asprime: Să vă ucid!

Jean fără de Teamă era viteaz. Şi totuşi un tremur îl străbătu din cap până-n picioare. Îşi reveni repede când îşi aminti că este îmbrăcat cu cămaşa de zale şi că spada-i puternică îi este la îndemână. Cu atât mai mult se încrezu în Jacqueville şi de Giac care, oricând puteau forţa poarta sau sări zidul, venind, în ajutor la primul său strigăt.

Şi îl bravă:

— Ei bine, atunci ce mai aştepţi?

— Mi-am schimbat intenţia, spuse flegmatic Passavant, sau mai degravă cred că este de datoria mea să vă avertizez. Şi vă spun (acum se apropie de duce până aproape de a-l atinge, privindu-i drept în ochi, şi cu o voce albă, cu o convingere fermă): Păziţi-vă, Jean de Burgundia, fiindcă din această clipă, mă veţi găsi mereu în calea voastră, pană

când din proiectele voastre ambiţioase nu va mai rămâne nimic. Şi atunci, când planurile voastre vor eşua, de abia atunci vă voi ucide... Astfel o voi răzbuna pe soţia mea, Roselys, asasinată din ordinul vostru... tatăl ei...

— Mizerabilule! urlă Jean de Burgundia. Nu vei ieşi de aici viu! Şi începu să strige: Hei! Jacqueville!... Giac...!

Cu o voce calmă, Passavant îi aduse la cunoştinţă:

— Aceşti demni seniori nu pot să vă răspundă... pentru bunul motiv că zac într-un ungher din strada Galilée legaţi zdravăn ca nişte cârnaţi de cea mai bună calitate.

— Minţi! urlă Jean fără de Teamă.

Passavant îi ghici cu uşurinţă gândul. Ridică nepăsător din umeri şi ordonă la rândul său:

— Hei! Prieteni! Deschideţi poarta.

Şi, la acest ordin, Isabeau şi Jean fără de Teamă văzură cum poarta se deschise fără ca nimeni să apară.

— Foarte bine, spuse Passavant pe acelaşi ton flegmatic, păziţi-o în continuare.

— Fiţi liniştit, se auzi o voce bubuitoare, noaptea-i destul de luminoasă şi, slavă Domnului, ochii ne sunt încă buni.

Cu ochii sclipind de răutate, Passavant se întoarse spre Jean de Burgundia şi-i spuse:

— Toate ieşirile sunt la fel de bine păzite de oamenii mei.

Întinse mâna şi spuse cu o voce aspră, necruţătoare:

— În numele regelui, vă arestez, domnule duce. Predaţi-mi spada.

X. REGELE NEBUN.

Ducele sări cât colo. Cu un gest furios, îşi scoase spada din teacă, spumegând:

— Să-mi predau spada mea de rege unui ticălos de teapa ta? Pe tunetele din cer! Aş vrea...

— Pe Sfânta Fecioară! izbucni regele care îşi revenise deodată, pe Sfânta Fecioară! Cine îndrăzneşte să ridice vocea? Cine îndrăzneşte să se răzvrătească în faţa unui ordin al regelui?

— Dar, sire, bolborosi Jean de Burgundia, voi...

Brusc, regele deveni furios, şi cu o voce tunătoare şi faţa crispată îl întrerupse:

— În faţa regelui să taci!… Tu îndrăzneşti să vorbeşti, tu care nu eşti decât un mizerabil însetat de putere?… Trădătorului ăsta îi trebuie o coroană, o coroană de împărat. Coroană de împărat pentru un laş, pentru un asasin. Şi o coroană de împărătească pentru târfa asta… Pe viul Dumnezeu, asta te face să mori de râs! Împărat! Împărătească! Încă nu sunteţi… dar eu, eu încă sunt rege! Regele! Mă auziţi, ticăloşilor? Regele, în faţa căruia toţi trebuie să tacă şi să se supună…!

Duse repede la buze un fluier mic de argint şi scoase un sunet prelung.

Imediat zece luptători, sub conducerea şefului infanteriştilor, toţi cu căşti pe cap, cu mantii lungi, înarmaţi cu săbii şi pumnale, ieşiră din Conciergerie şi se opriră în capătul aleii acoperită de bolta de viţă. Acolo rămaseră nemişcaţi ca nişte statui, cu ambele mâini sprijinite de ghioage enorme de fier, arme de temut, mai ales când erau mânuite de aceştia.

Regele nici măcar nu se întoarse. Reluă cu o furie, şi mai mare, ca şi când ar fi fost stăpânit de o idee fixă:

— Eu sunt regele!… Haide, împăratule; haide, împărăteaso, plecaţi-vă în faţa regelui! Plecaţi-vă, sau pe sfântul Dumnezeu…!

Şi nu mai isprăvi.

Isabeau şi Jean de Burgundia, stăpâniţi de o groază vecină cu nebunia, se grăbiră să se supună, căzând aproape în genunchi.

Dar oare ce-i înspăimântase într-atât?

Singurul şi adevăratul răspuns era prezenţa şefului infanteriştilor.

Asta necesită o explicaţie pe care o vom face cât mai scurtă cu putinţă.

Infanteriştii, sau luptătorii regelui formau o gardă specială, a cărei unică însărcinare era paza regelui. La un

semn al acestuia, fără nici o ezitare, fără nici o explicaţie, loveau şi ucideau cu ghioagele lor enorme.

Erau conduşi de şeful infanteriştilor. El judeca crimele comise în incinta Palatului sau pe câmpul de luptă, şi el însuşi ducea la îndeplinire ce hotărâse. Aşadar era căpitan – îşi conducea oamenii în luptă. Era magistrat – el pronunţa sentinţele. Era funcţionar – se ocupa de casele de toleranţă şi de jocurile de noroc. În sfârşit, era călăul – el ocupându-se cu executarea propriilor sentinţe.

Regele se adresă lui Passavant, îmblânzindu-şi simţitor vocea:

— Domnule, luaţi spada acestui ticălos.

De această dată ducele nu se mai opuse. Întinse spre cavaler spada, cu mânerul înainte. Acesta tocmai se pregătea să o apuce.

Fără îndoială, această clipă fusese îndelung aşteptată de rege. Punându-şi mâna albă şi slabă pe braţul lui Passavant, îl opri:

— Aşteaptă, cavalere. Nu vreau ca mâna unui gentilom viteaz şi credincios să se murdărească atingând spada acestui trădător.

Înjuria era sângeroasă şi-l biciui pe duce care-şi strânse pumnii şi scrâşni din dinţi. Nebunul ghicise bine. Strigă:

— Apropie-te, jupân Musteau.

Şeful infanteriştilor se apropie.

— Jupân Musteau, vei lua spada acestui nemernic. Dacă refuză să o predea, dacă o frânge, loveşte fără cruţare… Haide.

Cu paşi apăsaţi, şeful infanteriştilor se îndreptă spre ţintă, înfricoşător în siguranţa sa liniştită, balansând cu uşurinţă enorma ghioagă de fier. Ajuns în faţa ducelui, se aplecă adânc şi-i spuse cu cel mai profund respect:

— Spada voastră, monseniore.

Pe jumătate nebun de furie şi de ruşine, Jean de Burgundia schiţă o mişcare instinctivă de retragere.

Jupân Musteau, din poziţia sa, se îndreptă încet şi ridică ghioaga…

Învins, îmblânzit, ducele aruncă sabia la picioarele şefului infanteriştilor şi un suspin care aducea mai degrabă a geamăt, îi scăpă de pe buze.

Nepăsător, jupân Musteau culese spada şi spuse în chip de scuză, în timp ce se înclina:

— Nu fac decât să execut ordinul regelui, monseniore.

Se înclină pentru a treia oară şi cu pasul său apăsat se întoarse la cei zece luptători, rămânând nemişcat ca o statuie cu ambele mâini sprijinite pe ghioagă.

Întorcându-şi privirile de la Isabeau şi Jean, Carol VI se adresă din nou lui Passavant:

— Vă recunosc, cavalere de Passavant. Ne sunteţi prieten. Sunteţi soţul Odettei căreia îi spuneaţi Roselys, Odette!… De ce nu-i aici, fata mea iubită! Ea m-ar fi vindecat, cavalere…

Privind din nou spre Isabeau şi Jean, mânia îl cuprinse din nou.

— Cavalere, spuse el brusc, vreţi să vă însărcinaţi cu o misiune?

— Sire, spuse Passavant înclinându-se cu o graţie desăvârşită, în anul 1407 mueam cu încetul în temniţele infernalului palat Saint-Pol care mai este numit şi Huidelonne, în care zăceam închis de mai bine de doisprezece ani. Aţi venit şi mi-aţi redat libertatea şi cu asta mi-aţi redat viaţa, mie, unuia pe care nici nu-l cunoşteaţi.

— Mă rugase Odette, spuse regele cu blândeţe.

— În acea zi, sire, mi-am jurat mie însumi că voi veghea asupra voastră pe cât mă vor ajuta puterile.

— Jurământ pe care l-aţi ţinut, cavalere. Chiar adineauri mi-aţi salvat viaţa.

— V-am spus acestea, sire, pentru a sublinia că orice ordin îi veţi da lui Hardy de Passavant, acesta va fi executat întocmai, v-o jur.

— Mulţumesc, cavalere, spuse blând regele.

Se întoarse spre Isabeau şi aceasta îi văzu întipărită pe faţă o hotărâre de neclintit. Simţi cum o sufocă spaima.

— Doamnă, spuse regele calm, escortată de domnul cavaler de Passavant, vă veţi retrage în locuinţa voastră particulară.

Şi insistă asupra cuvântului.

Isabeau tresări.

Regele se înşelă în ce priveşte tresărirea ei. Şi-i explică:

— Când spun locuinţa voastră particulară, nu mă refer la palatul vostru din strada Saint-Pol, doamnă. E vorba de locuinţa aceea misterioasă pe care o aveţi în strada Barbette.

Şi la o nouă tresărire a reginei:

— Da, doamnă, ştiu că aveţi o locuinţă pe acea stradă, şi ştiu şi ce faceţi acolo… ştiu multe lucruri, doamnă.

Şi cu amărăciune:

— Nimeni nu dă atenţie unui nebun… Dar nu totdeauna sunt atât de nebun precum par. Deci, seniore de Passavant, o veţi conduce pe regină în casa ei din strada Barbette şi o veţi păzi.

— Trebuie să o păzesc? întrebă Passavant.

— Vă înţeleg, spuse regele, rolul de temnicer vă repugnă.

— O mărturisesc, sire.

— Fie. După ce o veţi conduce pe regină până la uşă, şi după ce uşa se va închide în urma ei, vă puteţi retrage, misiunea voastră va fi îndeplinită. De rest mă ocup eu. Vă convine aşa?

— Regele va fi ascultat cu sfinţenie.

— Bine. Duceţi-vă, doamnă şi aşteptaţi-mi ordinele…

Carol rămase visător, cu privirile aţintite asupra celor două siluete care se îndepărtau încet, până când poarta cea mică se închise în urma lor şi nu-i mai văzu.

Atunci îşi trecu mâna descărnată peste fruntea pe care o simţi fierbinte, scoase un suspin şi se întoarse spre Jean de Burgundia.

Mai întâi îl privi fără să spună nimic, rămânând calm. După care începu să se agite, ochii bulbucându-i-se, scrâşnind din dinţi. Un tremur începu să-l scuture din cap până-n picioare. Atunci plecă, dar mersul îi era şovăitor şi se clătina.

Ducele, ca şi Isabeau ceva mai înainte, simţi cum speranţa îi reînvie. Rămas nemişcat, îl privea cum merge, cuprins de o bucurie fără margini, sperând din toată inima o criză care să-l salveze.

Asta dură destul de mult… un sfert de oră, poate chiar o jumătate de oră.

Deodată Carol se prăbuşi scoţând un strigăt.

— Ajutor!… săriţi!… Mă ucid, mă sfâşie, îmi sorb sângele! Înapoi, demonilor! Blestemaţilor!… Nu, nu vor să plece…

Jean de Burgundia se repezi, beat de bucurie. În spatele lui nepăsători, obişnuiţi cu asemenea scene, jupân Musteau însoţit de patru luptători, se apropiau de rege.

— Monseniore, întrebă respectuos jupân Musteau, ne permiteţi să-l transportăm pe Maiestatea Sa în apartamentele sale?

Era acelaşi Musteau care, cu câteva clipe mai înainte ridicase cu atâta sânge rece ghioaga de fier asupra ducelui şi l-ar fi ucis în mod sigur dacă acesta n-ar fi ascultat ordinul regelui. Acum, când regele era incapabil să mai raţioneze, să comande, în consecinţă, găsea că este de la sine înţeles să primească ordinele de la duce.

Jean de Burgundia acordă permisiunea cerută, crezu de datoria sa să mai adauge câteva recomandări şi plecă furios, clocind în minte planuri de răzbunare împotriva blestematului de Passavant care-l făcuse să trăiască nişte clipe de groază.

XI. REVANŞA REGINEI ISABEAU.

La poarta grădinii, Passavant îi reîntâlni pe Milon de Talazar şi Brancaillon. Fără să dea atenţie figurilor lor aiurite, fără nici o explicaţie, le spuse doar atât:

— Veniţi! Avem onoarea de a escorta litiera Maiestăţii Sale, regina.

Acum când era sigură că reuşise să scape din încurcătură, Isabeau îşi recăpătase calmul ei suveran care rareori o părăsea. Şi spuse, mirată:

— Cum? Aceştia sunt toţi cei pe care trebuie să mă bizui?

Cu o figură naivă, Passavant se scuză:

— Regret că escorta nu-i mai numeroasă. Dar atât cât este, pot să vă asigur, doamnă, că nu aveţi a vă teme de nimic atâta timp cât Maiestatea Voastră se va afla în prezenţa noastră.

Şi în tăcere porniră la drum, cu paşi destul de repezi, potriviţi cu cei ai reginei, care părea că se grăbeşte să se îndepărteze de acele locuri.

În curtea mare a Palatului, în apropiere de intrarea care se învecina cu turnul orologiului din faţa străzii Vieille-Draperie, aştepta litiera reginei. Douăzeci de cai, cu frâiele legate de inelele fixate în zidul de incintă nechezau şi tropăiau pe loc. Erau caii oamenilor care-l escortaseră pe duce şi care acum se înfundaseră în cine ştie ce corp de gardă.

Acolo îl întâlniră pe Sacrament care tocmai sosea. Bavarezul mai să se sufoce de surpriză văzându-şi stăpâna escortată de cei trei turbaţi care-l anihilaseră atât de prompt în acea seară. Cu toate acestea, fiind bine dresat, se feri să facă vreun comentariu, aşteptând ordinele reginei.

— Nu mă vei însoţi, îi spuse Isabeau pe un ton firesc, dar privindu-l fix.

Atât spuse. Dar e de crezut că ochii săi vorbeau un limbaj mut pe care Sacrament era obişnuit să-l descifreze cu uşurinţă, deoarece răspunse cu nepăsarea-i obişnuită:

— Bine, doamnă.

Şi mergând cu paşi repezi, contrar obiceiului său, se îndreptă spre Strada Galilée care dădea spre cealaltă intrare aşezată lângă capela Saint-Michel.

Regina urcă în litieră, Passavant şi Talazar se aşezară în dreptul unei portiere, Brancaillon în dreptul celeilalte şi porniră la drum.

Mergând, Passavant îi povesti baronului, pe scurt bineînţeles, tot ce se întâmplase în grădina regelui. Povestirea acestuia declanşă admiraţia entuziastă a tânărului.

În strada Barbette, cu douăzeci de paşi înainte de a ajunge la grădina ce purta acest nume, se afla fosta casă Barbette care devenise, după ce fusese măritată şi înfrumuseţată, casa Montaigu.

În faţa acestei case se opri litiera şi escorta.

De această dată, Isabeau nu mai părea grăbită să intre. Îl privea pe cavaler cu aerul său deosebit de serios. Câteva clipe lungi rămase enigmatică şi tăcută. Deodată privirea i se îmblânzi, şi cu un surâs binevoitor, îi spuse:

— Seniore cavaler, îmi faceţi plăcerea de a intra să vă odihniţi câteva clipe în sărmana mea locuinţă?

— Doamnă!… nu cumva regina vorbeşte astfel unui biet dezmoştenit ca mine?

— Nu!… Acum vorbeşte femeia!… Dar ezitaţi, după câte văd eu!

— Nu ezit, doamnă, refuz.

Şi cum Isabeau nu-şi putu stăpâni un gest de furie, adăugă:

— Iertaţi-mă, doamnă, dar îmi amintesc că, acum mulţi ani în urmă, regina mi-a dat un ordin asemănător cu acesta şi eu am avut naivitatea să-l execut. Rezultatul a fost că m-am trezit închis în catacombele subterane din care am ieşit în viaţă prin nu ştiu ce miracol. Oricum, dacă acest eveniment îndepărtat în timp mi s-ar fi şters din memorie, n-aş fi putut uita că m-aţi condamnat la moarte cu mai puţin de o oră în urmă.

Regina izbucni într-un hohot de râs batjocoritor.

— Să te numeşti Passavant le Hardy{6}, să fii viteazul care ţine piept unei hoarde dezlănţuite pentru a salva o tânără

fată, să fii temerarul care a îndrăznit să-l înfrunte şi să-l ameninţe în faţă pe Jean de Burgundia… şi să-ţi fie frică de o femeie căzută în dizgraţie şi de cameristele ei!… E fantastic!

Cuvintele, tonul, râsul insultător, toate acesteal biciuiră pe cavaler care deveni palid, şi spuse cu o voce albă.

— Pe sfântul Dumnezeu, nimeni nu va spune niciodată că Passavant le Hardy a dat înapoi de la vreo primejdie… nici chiar în faţa voastră, doamnă.

Un licăr de triumf sclipi în privirea reginei.

Dar Passavant nu-l văzu. Era întors spre Talazar care asculta cu spaimă aceste cuvinte, şi căruia îi punea:

— Vreţi să vă retrageţi, tinere prieten? Scutierul meu vă va conduce la hanul la care am tras, şi unde veţi fi oaspetele meu, după cum am convenit mai înainte.

— Dar, cavalere…, încercă să se opună Talazar.

— Vă rog, faceţi ce v-am cerut, îl întrerupse Talazar. (Şi devenind mai vehement): Pentru numele lui Dumnezeu! Nu înţelegeţi că dacă veţi rămâne, doamna va spune că de frica unei femei şi a cameristelor sale, am încercat să mă eschivez?… Vreţi să mă dezonoraţi?

Talazar înţelese că dacă ar fi continuat să insiste n-ar fi făcut decât să-l irite pe noul său prieten. Aşadar îi dădu ascultare. Dar era ferm hotărât să se întoarcă imediat ce uşa s-ar fi închis în urma acestuia.

În acest moment, uşa unei cârciumi care se afla nu departe de locuinţa particulară a reginei se întredeschisese cu mari precauţii şi un om, cu picioarele extrem de lungi, cu pălăria trasă pe ochi, cu gulerul mantalei ridicat, mai să-i atingă borurile pălăriei, se strecură afară cu mii de precauţii.

Era Robin Şmecherul, omul cu picioare lungi, pe care Milon de Talazar îl salvase chiar în acea zi de urmărirea oamenilor ducelui de Burgundia.

Cu nasul înfundat în gulerul mantalei, trecu discret pe lângă regină şi cavaler şi, luând-o la dreapta, intră pe

strada Poulies, care mai târziu se va numi strada Francs-Bourgeois. În colţul străzii se opri şi ascultă.

Passavant îi lăsă pe Talazar şi pe Brancaillon să se îndepărteze. Acum o privea pe Isabeau drept în faţă:

— Să intrăm.

Când văzu că uşa s-a închis în urma lor, Robin rămase un moment visător cu ochii aţintiţi pe uşă. După care, ridicând din umeri nepăsător, făcu câţiva paşi şi se aşeză în faţa unei ferestruici întărită cu gratii solide. Aruncă o privire în jurul său şi, nevăzând nimic neobişnuit, apucă una dintre bare care, tăiată probabil mai dinainte, se desprinse cu uşurinţă. Se strecură prin deschizătură, puse bara la loc şi se lăsă să alunece, murmurând:

— Şi acum, să mergem să ne culcăm.

În acest timp Isabeau îl condusese pe Passavant la primul etaj şi-l introdusese în budoarul său.

— Aşezaţi-vă, cavalere, spuse regina pe un ton blând, în timp ce lua loc pe o grămadă de perne de mătase brodate cu aur.

Passavant se execută, pe faţa sa nevăzându-se nici cea mai mică urmă de nelinişte. Părea perfect stăpân pe sine, doar puţin cam rece.

— Mai adineauri mi-aţi spus, cavalere, că vă amintiţi cum aţi fost ademenit într-un fel de capcană în urma unei convorbiri cu mine. Aflaţi mai înainte de toate, că eu n-am avut nimic de-a face cu această capcană, nimic, mă auziţi? Dar nu asta-i problema şi vă iert acuzaţia indirectă pe care mi-aţi adus-o. Să trecem peste asta… Aveţi o memorie bună, cavalere, şi fără îndoială că n-aţi uitat o anumită propunere, o anumită ofertă pe care v-am făcut-o în ziua aceea.

Figura lui Passavant era de nepătruns. De pe buzele reginei ieşi un suspin şi aceasta continuă cu o voce, în care urechea exersată a lui Passavant desluşi cu uşurinţă ameninţarea:

— Propunerile acelea vin să le reînnoiesc încă o dată. Dar, fiţi atent, cavalere, aceasta va fi ultima dată. Ascultaţi-mă cu

răbdare şi nu vă grăbiţi să mă respingeţi.
— Inutil, doamnă, tranşă Passavant cu răceală, ştiu ce vreţi să-mi propuneţi.
— Aş fi curioasă să aud din gura voastră ce aş fi vrut să spun eu.
— Doamnă, e simplu. Vreţi să-mi oferiţi exact aceleaşi lucruri pe care cu abia o oră în urmă le-aţi oferit ducelui de Burgundia: avere, glorie, putere, regatul, şi, în cele din urmă, vestita coroană a lui Carol cel Mare… bine-nţeles cu condiţia ca voi să fiţi împărătească. Asta era propunerea, nu-i aşa?
— Exact. Şi ce răspuns îmi daţi?
— Acesta, doamnă, spuse Passavant cu un ton liniştit: v-aţi înşelat. Nu sunt omul pe care-l credeţi. Din cauza asta nu ne putem înţelege. Averea pe care o am se reduce la nimic, sau aproape. Dar acest nimic îmi e deajuns. În ce priveşte restul: putere, glorie, stăpânire, sunt lucruri care m-ar apăsa şi care m-ar face să casc de plictiseală. Dacă aş fi fost ambiţiosul pe care-l doriţi, v-aş fi spus. Dar nu sunt. Nu vă pot fi de folos.
— Asta-i tot ce aveaţi a-mi spune?
— La acest subiect, da, doamnă. Şi totuşi, având în vedere bunăvoinţa cu care mă ascultaţi, bunăvoinţă care mă copleşeşte, după cum vedeţi, pot îndrăzni, doamnă, să vă rog ceva?
— Vorbiţi, domnule, vă ascult.
— Doamnă, chiar astăzi, din ordinul vostru, oamenii voştri au încercat să asasineze o copilă pe care am avut fericirea s-o smulg din mâinile lor. Această copilă, doamnă, este Flore Mercerot… chiar aceea pe care tatăl ei vrea s-o facă contesă de Sombernon, şi pe care voi ţineţi s-o ucideţi cu orice preţ.
Tot ce spusese până acum îi fu de ajuns reginei, care-şi spuse în sine: „O iubeşte pe fata jupânului Mercerot!… Iată deci motivul pentru care îl uram instinctiv!”

Fără să bănuiască înfricoşătoarea eroare pe care o provocase, Passavant continuă cu o emoţie reţinută cu greu:

— Că-mi vreţi moartea, doamnă, o înţeleg. Dar această blândă copilă, cu ce vă poate ameninţa? Nu văd nici un motiv. Oricum ea mă interesează, vă implor să renunţaţi la proiectele împotriva ei.

Isabeau se ridică, imediat urmată de Passavant.

— Şi dacă refuz? spuse ea cu asprime.

— În acest caz, răspunse cu răceală Passavant, Jean de Burgundia va muri de mâna mea. Promit asta.

— Şi eu? Mă veţi ucide şi pe mine? întrebă Isabeau dispreţuitoare.

— Nu, doamnă, răspunse liniştit Passavant. Dar ucigându-l pe Jean fără de Teamă, pe care v-aţi pus atâtea speranţe, vă voi dărâma toate proiectele voastre de mărire. Şi asta-mi va fi deajuns.

— Flore Mercerot este condamnată. Nici o putere umană, nici chiar a voastră, n-o poate salva. Asta-i tot ce vă pot spune. Adio, cavalere.

Şi într-o atitudine maiestuoasă, se îndreptă spre o draperie pe care o ridică şi dispăru, urmată de vocea lui Passavant, care, zeflemitoare, ameninţă:

— Nu adio, doamnă, ci la revedere!

Şi la rândul său, cu paşi apăsaţi, se îndreptă spre scară, spunându-şi: „Atenţie, cavalere, te-ai aruncat de bună-voie în viesparul ăsta periculos. Al naibii să fie dacă nu vei întâlni în drum câteva spade solide care vor încerca să facă din pieptul tău, teaca lor.”

Imediat ce uşa se închise în urma lui, Isabeau reapăru, traversă camera cu paşi uşori, ieşi pe palier şi, aplecată pe balustrada scării, ascultă cu atenţie.

Cavalerul cobora scara destul de încet. Mergea cu grijă, sondând terenul, cu mâna pe garda spadei, aşteptând să apară în orice clipă asasinii reginei.

Dar nu, atactul aşteptat nu se produse, şi acum se afla în vestibul. Uşa care dădea afară din locuinţă se afla la câţiva paşi de el. Respiră uşurat şi izbucni în râs:

— Haida-de, încep să cred că voi reuşi. Hotărât lucru, trebuie să-mi cer scuze doamnei Isabeau… E mai puţin rea decât am crezut-o.

Înaintă hotărât, dar, după ce făcu câţiva paşi, simţi cum podeaua-i fuge de sub picioare. Întinse braţele într-un gest instinctiv, şi în timp ce se prăbuşea, scoase un strigăt furios.

Sus, cu mâinile albe şi mătăsoase încleştate pe balustrada de fier, Isabeau auzi strigătul şi fără nici o emoţie, murmură: „S-a făcut!”

În acest moment auzi un zgomot la parter. Se retrase în budoar, se aşează în fotoliu şi, cu un surâs pe buze, aşteptă.

Intră Sacrament, precedându-l pe ducele de Burgundia care era urmat de Giac şi de Jacqueville, furioşi pentru neşansa lor.

Răspunzând unei întrebări mute a reginei, Jean de Burgundia îi explică:

— Criza a avut loc la momentul oportun. Să nu mai vorbim de asta… Am venit cât am putut de repede răspunzând astfel ordinului pe care mi l-aţi transmis prin servitorul vostru. Am lăsat în stradă douăzeci de oameni hotărâţi şi care sunt comandaţi de Malâtre.

— Ce căutaţi, duce? întrebă Isabeau, observând că privirile acestuia, în timp ce vorbea, răscolea fiecare ungher al camerei.

— Iertaţi-mă, doamnă, dar speram… crezusem că voi găsi aici pe ticălosul ăla.

— Da, a fost aici acum câteva minute, spuse Isabeau.

— Pe tot iadul!… izbucni ducele. Şi l-aţi lăsat să plece?

— Da, duce. Dar liniştiţi-vă, nu este prea departe acum.

— Unde-i? gâfâi Jean de Burgundia.

Cu arătătorul îndreptat spre podea, Isabeau îi răspunse:

— Dedesubt.

Văzându-i figura uluită, avu un surâs triumfător.

— Da, acest diavol pe care de doisprezece ani încercaţi în zadar să-l prindeţi, care v-a ucis cei mai buni prieteni, care a fost cât pe-aici să vă compromită, care, chiar mai adineauri v-a umilit, v-a batjocorit, v-a ameninţat, ei bine, acest viteaz… A sucombat de mâna unei femei, gestul ei a fost deajuns pentru a-l face să se zdrobească de dalele de piatră aruncându-l în braţele nerăbdătoare ale Morţii.

Văzând figura dezamăgită a ducelui, îi explică:

— Cavalerul de Passavant este unul dintre acei oameni pe care trebuie să te grăbeşti să-i ucizi de cum îi ai în puterea ta, fără de care rişti să-i vezi cum îţi scapă printre degete. Şi chiar atunci când crezi că i-ai ucis, nu poţi să fii sigur că nu-i vei vedea într-o zi apărându-ţi din nou în cale, mai hotărâţi şi mai vii ca până atunci. Amintiţi-vă că aşa ceva vi s-a mai întâmplat cu seniorul de Passavant. Credeţi-mă, duce, să nu încercăm să păcălim destinul şi să-l lăsăm pe acest om acolo unde a intrat şi de unde nu va mai ieşi niciodată viu, vă asigur de asta.

— Pe viul Dumnezeu, doamnă, spuse cu regret ducele, sunt obligat să recunosc că aveţi dreptate.

Isabeau îl aprobă dând uşor din cap, şi se întoarse spre Sacrament:

— La noapte vei pune să se dărâme uşa, spuse ea.

Şi Sacrament, cu aceeaşi nepăsare, îi răspunse:

— Bine, doamnă.

XII. ROBIN ŞMECHERUL.

Am arătat cum Robin intrase în subsolul din strada Poulies.

Ca unul ce cunoştea de minune locurile, se îndrepta prin întuneric, deschizând şi închizând fără nici o dificultate diversele uşi pe care le găsea în casa sa, coborând sau urcând scările întâlnite în drum. În sfârşit, ajuns la destinaţie, aprinse o torţă.

Se afla acum într-o pivniţă uriaşă, mobilată cu diverse piese de mobilier.

În faţa uşii prin care intrase se afla o altă uşă, masivă, placată cu fier. O deschise şi dădu la iveală un fel de dulap

înzidit.

În mod evident, cu mult timp în urmă, acest dulap fusese o cale de comunicaţie între pivniţele a două case diferite. Dar acum trecerea era baricadată de un zid subţire. Aşa încât acum această uşă masivă nu mai păzea nimic, formând pur şi simplu un dulap. Şi în acest dulap, destul de mare de altfel, se afla un soi de cufăr, adânc şi lung, plin cu paie: era patul lui Robin.

Robin stinse torţa, trase uşa după el şi se culcă pe paie, adormind fără întârziere.

Zgomotul unei căderi, însoţit de un strigăt puternic, îl trezi brusc din somn. Se ridică tremurând şi ascultă cu atenţie. Nu se mai auzea nimic. Rămase timp îndelungat în aceeaşi poziţie, scăldat de sudoare, cu urechea lipită de zidul subţire. Dar în întunericul profund în care se afla, tăcerea era desăvârşită.

Sfârşi prin a adormi din nou, spunându-şi: „Cred că am avut un coşmar.”

Când se trezi a doua zi dimineaţa, îşi lipi din nou urechea de zid. Nu auzi nimic şi încercă să se convingă că nu fusese vorba decât de un coşmar.

Urmând în sens invers drumul din noaptea precedentă, cu aceleaşi precauţii, ieşi din pivniţă.

Soarele de-abia răsărea. Şi totuşi îşi ascunse cu grijă figura în gulerul mantalei de teamă să nu fie recunoscut de vreunul dintre simpatizanţii burgunzilor care-l urmărise cu o zi mai înainte. Uitase că picioarele-i lungi şi paşii uriaşi pe care-i făcea din obişnuinţă îl puteau da de gol oricând. Se îndreptă spre malul insulei.

În acel moment, jupân Mercerot se găsea în acelaşi cabinet în care-i primise pe ducele de Burgundia şi pe regina Isabeau.

Negustorul se vântura prin cameră, cu mâinile la spate, cu fruntea plecată, gânditor. Îşi reluase poziţia puţin aplecată, de negustor cinstit care-şi respectă clienţii. Pe la ora opt dimineaţa, după ce meditase timp îndelungat, păru că se

hotărăşte. Strecură o pungă în buzunare, se înfăşură în manta, îşi luă bastonul şi ieşi.

După trecu de poarta Palatului, o luă la dreapta, pe strada Orberie pe care o străbătu până ajunse la strada Marché-Palud sau mai scurt, Palud.

Această stradă se întindea de la Petit-Pont până la răspântia formată din încrucişarea străzilor Juiverie care se continua cu Calandre la stânga şi Saint-Christophe la dreapta.

Locul acesta avea pe atunci o faimă destul de proastă, în zonă găsindu-se numeroase crâşme care mai de care mai deocheate.

Într-una din acestea intră jupân Mercerot. Imediat îl descoperi pe Robin aşezat într-un colţ cu o cană de bere în faţă pe care o privea cu un dezgust sincer. Se duse şi se aşează în faţa lui.

Văzându-l pe negustor, Robin se însenină, pe faţă apărându-i un surâs de mulţumire. Bătu cu pumnul în masă şi strigă tare.

— Hei! Marion!… Aruncă naibii cana asta cu bere şi adu-mi o sticlă de vin. Vezi să fie cel mai bun… Jupânul plăteşte.

Robin se aplecă peste masă şi întrebă cu tâlc:

— Ce mai face fata voastră?

— N-am venit să vorbim de fata mea, făcu jupân Mercerot înciudat.

Şi, coborând vocea:

— E unul care mă deranjează.

Robin nici măcar nu tresări, dar spuse, făcând un gest semnificativ:

— Şi vreţi să…?

— Da.

Atunci Robin îl avertiză:

— Vă previn că am pe urmele mele câţiva indivizi turbaţi care nu mă slăbesc nici măcar o secundă. Îmi risc pielea dacă mă arăt pe stradă în plină zi. În consecinţă, preţul va fi destul de piperat dacă vreţi să vă servesc.

Şi spunând aceasta, întinse mâna.

Jupân Mercerot îi puse în palmă punga pe care o adusese tocmai în acest scop, spunând:

— Şi încă o pungă după ce vei face treaba.

Robin o cântări şi găsind-o pe placul lui, o făcu să dispară.

— La preţul ăsta, spuse el, treaba va fi făcută cum trebuie şi cât se poate de repede. Şi cu o indiferenţă înfricoşătoare se interesă:

— Cine-i omul?

— Un gentilom: douăzeci de ani, suplu, elegant, cu o figură timidă, costum de catifea gri, puţin cam ponosit.

— Unde-l pot găsi?

— În strada Calandre. Pornind de aici, ultima casă pe stânga, în colţ cu strada Barillerie.

— Domnişorul ăsta va înghiţi şase degete{7} din spada mea tot atât de uşor cum înghit eu vinul ăsta.

Şi luând paharul îl duse la buze. În acel moment, Jupân Mercerot se aplecă spre el şi-i spuse:

— Trebuie să-ţi spun şi numele gentilomului, nu vreau să faci vreo greşeală. Se numeşte Milon de Talazar.

Dându-i şi această ultimă informaţie, jupân Mercerot ieşi în grabă, spunându-şi: „Când tânărul va fi mort, Flore va sfârşi prin a se consola… şi nimeni nu-mi va mai împiedica planurile.”

În ce-l priveşte pe Robin, uluirea-i fu atât de mare încât lăsă să-i scape din mână paharul fără a fi apucat să guste din vin, înjurând în sinea sa: „Pe coarnele diavolilor! Pe toate spânzurătorile! Prefer să-mi văd mâna uscându-se decât s-o ridic împotriva celui care m-a salvat chiar ieri!”

Se sculă şi se îndreptă spre ieşire, hotărât să-l prevină pe Talazar.

— Plecaţi fără ca măcar să-mi gustaţi vinul… cel mai bun pe care-l am în pivniţă? se miră crâşmăriţa.

— Nu mi-e sete, spuse distrat Robin.

Ieşi lăsând-o pe aceasta înspăimântată în faţa unui fapt fără precedent: lui Robin nu-i era sete, având în faţa sa o

sticlă plină pe trei sferturi cu unul dintre cele mai bune vinuri. Robin se duse glonţ la locuinţa lui Talazar unde află de la proprietăreasă că tânărul nu venise toată noaptea. Atunci coborî în stradă şi se încăpăţână să-l aştepte, dar acesta nu mai venea. De abia când auzi orologiul bătând ora unu se decise să se retragă, promiţându-şi să revină a doua zi dis-de-dimineaţă.

XIII. MORTUL CARE NU MOARE.

Milon de Talazar şi Brancaillon, la cererea cavalerului de Passavant, se retraseră. Dar nu plecară prea departe şi imediat se întoarseră, după ce văzură uşa închizându-se în urma cavalerului.

Se duseră într-un colţ întunecos aşteptând răbdători ieşirea acestuia. De la un timp li se păru că aşteptarea se prelungise mai mult decât era normal şi se neliniştiră mai ales când auziră tropotul unei cavalcade.

Era ducele de Burgundia care sosea în goană, avându-i alături pe de Giac, Jacqueville şi Sacrament, urmaţi fiind de cei douăzeci de oameni în fruntea cărora se afla Malâtre. Cavalcada se opri în faţa casei Montaigu, unde descălecară cu toţii.

Talazar înţelese că toţi aceşti indivizi se aflau acolo pentru noul său prieten şi se gândi că acesta nu va mai ieşi viu din casa în care intrase din pură mândrie. Sub aspectul său de timid, era în fond un om de acţiune luând prompt deciziile cele mai bune.

— Nu avem decât un mijloc de a-l scoate de acolo, îi spuse lui Brancaillon, şi anume, trebuie să intrăm şi noi împreună cu toţi acei oameni.

Obişnuit să i se poruncească şi să execute, Brancaillon aprobă printr-un mormăit.

Talazar observase că oamenii din escorta ducelui aveau capetele ascunse în gulerele mantalelor. Şi-l ridică şi el pe al său, Brancaillon imitându-l, şi se amestecară printre aceştia.

Intrarea în casă se făcu în tăcere. Ducele şi prietenii săi se strecurară pe scară în sus, în timp ce Malâtre îi scoase pe oameni în curte, unde începură să aştepte nemişcaţi şi muţi. Capcana se simţea de la o poştă.

Talazar şi Brancaillon reuşiseră să treacă. Se ţineau la distanţă, camuflaţi în întuneric. Talazar îi explica lui Brancaillon:

— Dacă-i cheamă, mergem şi noi. Dacă se lasă cu bătaie, îi vom ataca pe la spate, îl vom lua pe cavaler sau vom muri împreună cu el. E simplu.

Şi Brancaillon, la rândul său, găsi că treaba era într-adevăr destul de simplă.

Timpul trecea. Malâtre, postat la picioarele scării, aştepta semnalul stăpânului său. Dar semnalul nu se auzea.

Acum Talazar începuse să se teamă că ducele şi prietenii săi făcuseră chiar ei treaba. Dar amintindu-şi că-l văzuse pe cavaler cum luptă, se linişti, spunându-şi: „Ei şi! Nu sunt decât patru, la urma-urmei. Al naibii să fie dacă n-o să le vină singur de hac!”

Şi timpul trecea. Ducele şi prietenii săi coborâră şi Malâtre îşi chemă oamenii. Talazar şi Brancaillon, luaţi de val, îmbrânciţi, înghiontiţi, se treziră afară mai înainte de a-şi da seama ce se întâmplă cu ei.

Culmea necazului a fost când a auzit pe duce spunându-i lui de Giac:

— Păcat că diavolul ăsta de Passavant a murit. Aş fi dat un milion să-l am în puterea mea.

Şi toată banda, fără a se mai feri de această dată, în frunte cu ducele, porniră în galop.

Talazar şi Brancaillon rămaseră în faţa porţii închise, tot aşa cum fuseseră şi la început. Talazar era sincer mâhnit de moartea cavalerului.

Dar, lucru curios, Brancaillon, care totuşi părea că-şi adoră stăpânul, arăta o indiferenţă totală, încât tânărul nu se abţinu să nu i-o spună.

Cu o siguranţă care-l descumpăni, viteazul scutier îi răspunse:

— Domnul cavaler nu-i mort… Domnul cavaler nu moare. Da, poate să facă pe mortul pentru a reapare în viaţă, asta-i totul. Nu l-aţi auzit când a spus în faţa voastră: eu sunt mortul care nu moare?

Şi cum Talazar, înspăimântat, îl privea nelinişţit, crezând că acesta înnebunise, Brancaillon continuă:

— Credeţi-mă, domnule, e posibil ca domnul cavaler să fie mort înăuntru. Dar e sigur că mâine, sau oricând va crede el de cuviinţă, îl vom vedea ieşind viu, teafăr şi nevătămat, ca dumneavoastră sau ca mine. E simplu, el este mortul care nu moare niciodată.

Din ce în ce mai convins că tovarăşul său înnebunise subit, Talazar schimbă subiectul discuţiei, ceea ce Brancaillon, oricât de naiv ar fi fost, observă imediat, aşa încât îl gratifică cu o privire în care se citea o milă supremă.

Noaptea şi-o petrecură în faţa locuinţei reginei. Dimineaţa văzură ieşind litiera reginei escortată numai de Sacrament. Atunci Brancaillon reuşi să-l convingă pe tânărul prieten al stăpânului său să meargă la un han, în apropiere.

Dar când veni noaptea, Talazar se arătă de neclintit, voind să se întoarcă la locuinţa particulară a reginei. Brancaillon, neavând încotro, îl urmă.

Talazar nici măcar nu ştia ce are de făcut. Singura lui idee era de a intra în casă, s-o răscolească peste tot şi să-l găsească pe cavaler, mort sau viu.

Când ajunse la faţa locului, trebui să recunoască imposibilitatea de a intra. Şi veghea lungă şi plictiseala de cu o zi mai înainte se repetă din nou.

Din timp în timp, Talazar îşi părăsea locul de veghe, se apropia de poartă şi începea s-o forţeze… constatând de fiecare dată inutilitatea eforturilor sale.

Brancaillon îl urma cu loialitate de fiecare dată încercând şi el tot ce putea, dar, ca şi tânărul său tovarăş, nu-i reuşea nimic.

Se făcu ora unu şi jumătate noaptea. Cei doi încă se mai aflau în faţa porţii, încercând în zadar s-o forţeze.

Deodată, în faţa lor apăru o umbră şi o voce fornăită întrebă:

— Vreţi să intraţi în locuinţa asta? Seniore de Talazar, dacă binevoiţi să mă urmaţi, mă însărcinez să vă introduc.

Talazar făcu un salt înapoi.

— Cine eşti tu, şi de unde-mi cunoşti numele?

— Sunt persoana care fără dumneavoastră, ar fi zăcut acum în fundul unei temniţe aşteptând să fie spânzurat.

— Aha! Da, te recunosc!… Eşti Robin, zis şi Şmecherul.

— Şi cel mai umil şi devotat servitor al vostru, adaugă cu gravitate Robin, aplecat adânc de mijloc.

Talazar se apropie repede de el:

— Şi spui că mă poţi introduce în această casă?

— Da.

— Chiar acum?

— Veniţi.

Se îndreptară împreună spre strada Poulies şi-n mai puţin de cinci minute se aflau în pivniţa în care dormea de obicei Robin.

Când Robin aprinse torţa avu o surpriză neplăcută: uşa care era mascată de dulap se găsea acum larg deschisă, cufărul fusese scos şi aruncat într-un colţ, în fine, zidul subţire fusese spart.

— Oh! se supără Robin, înghiţi-i-ar iadul de burgunzi nenorociţi care mi-au devastat sărmanul meu adăpost!

Şi cum Talazar şi Brancaillon îl priveau fără să înţeleagă nimic, le explică, arătându-le spărtura:

— Acesta-i subsolul casei în care doreaţi să intraţi domnule.

Şi cu tristeţe:

— Am sosit prea târziu. Seniorul de Passavant s-a aflat aici, în pivniţa aceasta. Şi dacă acum nu mai este, înseamnă că, mort sau viu, au considerat că-i mai bine să-l scoată din casă.

— De unde ştii asta? se miră Talazar.

— Pentru că l-am văzut intrând în casă ieri seară, pentru că i-am auzit strigătul şi căzătura şi în prostia mea am crezut că visez. Vedeţi domnule, acum înţeleg de ce n-am văzut pe aici nici cel mai mic butoiaş cu vin – lucru ce m-a deranjat foarte mult, vă rog să mă credeţi. Pivniţele acestea nu sunt altceva decât o trecere secretă. Cei ce devin supărători în strada Barbette, sunt scoşi afară prin strada Poulies. Precauţie care pune casa doamnei Isabeau la adăpost de orice bănuială. E simplu, după cum vedeţi.

Talazar gândi că cele spuse de Robin erau foarte plauzibile. Dar uşa fiind deschisă, se hotărî:

— N-are importanţă, să vizităm totuşi casa.

În spatele uşii se afla o scară strâmtă, în spirală, începu s-o urce urmat îndeaproape de Brancaillon, fără a se mai ocupa de Robin care, cu urechea ciulită şi cu o figură îngrijorată, asculta cu atenţie un zgomot ce venea din profunzimile pivniţei, zgomot pe care numai el îl auzea.

Cei doi ajunseră pe un palier strâmt. La stânga văzură o uşă mică, de fier prin care se ajungea la scara ce ducea la mezanin.

Uşa fiind închisă, Talazar voi să facă apel la acea sculă de oţel, care, potrivit spuselor proprietarului ei, deschidea orice broască. Abia atunci observă că Robin nu-i urmase, şi spuse râzând zeflemitor:

— După câte se pare, viteazul ăsta este şi prudent.

Cu torţa în mână, se îndreptă spre scară. În faţă îi apăru o umbră şi tânărul îl recunoscu imediat pe Sacrament. Colosul îl privea apropiindu-se, surâzând neliniştitor. La rândul său, spuse pe un ton la fel de zeflemitor:

— Pe toţi dracii, se pare că nu vă temeţi de nimic.

După ce trecu primul moment de surpriză, Talazar trase spada din teacă.

Brancaillon ridicase deja cele două ghioage enorme – nimic decât pumnii săi, şi mormăia ameninţător:

— Fir-ar dracu' a-l dracu'…! De data asta nimeni n-o să mă împiedice să-ţi scarpin spinarea!

Şi totuşi, niciunul nici celălalt nu loviră. De ce? Fiindcă uriaşul reginei nu schiţase nici cel mai mic gest de apărare. Cu braţele încrucişate pe pieptu-i uriaş, râdea în hohote cu un râs care răsuna lugubru sub bolta abia luminată de torţa fumegândă.

— Vreţi să intraţi în casă? continuă să râdă Sacrament. Aşteptaţi, mieluşeilor, vă deschid eu uşa. O să intraţi, liniştiţi-vă. Dar în ce priveşte ieşitul…

Hotărât lucru, Sacrament avea ghinion cu aventurierii noştri, parcă era scris să nu-şi poată isprăvi niciodată frazele începute.

Tocmai când vorbea, se simţi brusc apucat de ambele picioare şi tras de o forţă necruţătoare. Căzu cu faţa la pământ. În aceeaşi clipă, nelăsându-i timpul să-şi revină, o greutate enormă i se aşează pe umeri ţintuindu-l pentru o secundă… timpul necesar pentru a-i lua spada şi pumnalul cu o dexteritate ce ţinea de vrăjitorie.

Când în cele din urmă reuşi să se ridice, furios şi umilit, văzu vârful propriei spade sprijinindu-i-se pe gât, şi Robin, care-i jucase urâta festă, i se adresă pe un ton rece:

— Ne vei răspunde la întrebări, dacă nu, te ucid.

Sacrament care credea că-i luase prizonieri, se vedea la rândul său făcut prizonier. Rezistă şocului cu vitejie şi spuse foarte calm.

— Mă poţi ucide, tâlharule, dar nu voi vorbi decât dacă vreau eu să vorbesc.

— Mai vedem noi, replică Robin care, sigur pe el, se întoarse spre Talazar, spunându-i:

— Întrebaţi-l, domnule, va răspunde, vă asigur eu de asta.

— Ce aţi făcut cu cavalerul de Passavant? întrebă neliniştit Talazar.

Uriaşul începu să râdă:

— Passavant! spuse el, asta vă interesează?

— Da… altceva nu te întreb.

— Asta pică de minune. E singura întrebare la care pot răspunde fără a trăda pe nimeni.

Tăcu câteva clipe ca şi când ar fi găsit o plăcere din a le prelungi neliniştea, după care răspunse:

— Vreţi să aflaţi ce s-a întâmplat cu seniorul de Passavant? Ei bine, de ce nu întrebaţi canalul care curge de-a lungul casei regale din strada Tournelles. Poate că el o să vă răspundă.

— Canalul! exclamă Robin, ah, idiot ce sunt! Cum de nu m-am gândit la el!… Veniţi, domnule.

Şi abandonându-şi prizonierul, se năpustiră pe scară, ieşiră în trombă în strada Poulies şi o luării drept înainte, spre palatul Tournelles.

Talazar şi Robin erau neliniştiţi. Singur Brancaillon rămase calm, cu încrederea nezdruncinată şi repeta într-una:

— V-am mai spus de atâtea ori, domnul cavaler este mortul care nu moare niciodată!… Chiar dacă ăştia se încăpăţânează!

Ceea ce nu-l împiedica să alerge cu paşi tot atât de uriaşi ca ai lui Robin.

În ce-l priveşte pe Sacrament, un moment fu tentat să se ia după ei. Dar îşi dădu seama că era dezarmat —Robin luând cu el spada şi pumnalul – şi se opri spunându-şi:

— Nu-i nimic! Îi găsesc eu până la urmă… şi vor vedea ei pe dracu'.

Acum trebuie să vă spunem cum se face că Sacrament se afla în pivniţă. Iată:

Ne putem aminti că Isabeau îi spusese: „La noapte vei pune să dărâme uşa.” Frază care unora li se putea părea enigmatică, dar pentru el avea un sens foarte precis.

Pe la orele unu dimineaţa, coborâse în pivniţă însoţit de doi indivizi cu feţe brute, înarmaţi cu târnăcoape şi alte unelte de zidar.

Pe dalele pivniţei se afla corpul cavalerului de Passavant. Sacrament se îndreptă spre el, îl întoarse, îl cercetă timp îndelungat şi declară:

— E mort de-a binelea.

Se întoarse spre cei doi şi le porunci:

— Haide, voi ăştia doi, dărâmaţi zidul de colo.

Cei doi, obişnuiţi fără îndoială cu această treabă ciudată, se îndreptară direct spre zidul subţire pe care-i atacară fără şovăire.

În acest timp, Sacrament remarcă spada şi pumnalul cavalerului pe care le luă şi mormăi în timp ce le privea:

— Păcat să se piardă aşa arme minunate.

Şi imediat şi le strecură la centură, în locul propriilor arme pe care le lăsă la demisol, după care se întoarse la cei doi.

Când spărtura fu destul de largă pentru a le permite trecerea, cei doi îl apucară pe Passavant de umeri şi de picioare şi-l duseră de acolo. Apucară chiar drumul parcurs de Robin, cu Sacrament în frunte, ducând cu el o torţă şi deschizând uşile întâlnite în cale.

Ajunşi în stradă, Sacrament îi întovărăşi până aproape de strada Sainte-Catherine unde-i părăsi, spunându-le:

— După ce faceţi treaba, veniţi să-mi raportaţi de executare! Aşa, pentru mai mare siguranţă, înainte de a-l arunca în canal, legaţi-i de gât un pietroi.

Şi grăbit se îndreptă înapoi spre casa din strada Poulies în dorinţa de a-l surprinde pe individul care îndrăznise să-şi facă domiciliu din pivniţa casei reginei. Şi aţi văzut cum s-a terminat pentru el această aventură. Să urmărim acum pe cei doi purtători ai funebrului colet.

Mergeau fără nici o grabă. Râdeau şi glumeau între ei, copleştind cu înjurături cadavrul căruia îi reproşau greutatea.

Cu toate acestea, ajunseră la ţintă. Îi dădură drumul pe pământ şi se aşezară şi ei să se odihnească. După câtva timp, odihniţi, începură să caute două pietre mai mari cu care să îngreuneze corpul.

Şi tocmai în acest moment sosiră alergând Talazar, Robin şi Brancaillon. Zăriră corpul nemişcat ce zăcea întins pe pământ, şi-i văzură pe cei doi care, după ce găsiră

pietroaiele, se aplecau acum asupra cadavrului. Erau tocmai pe punctul de a se repezi…

Spectacolul care urmă, un spectacol extraordinar, neprevăzut, îi ţintui locului smulgându-le strigăte de admiraţie urmate de hohote de râs care acum îi liniştea.

Cadavrul se ridicase în şezut proiectându-şi pumnii în dreapta şi-n stânga, şi cei doi oameni ai lui Sacrament fură aruncaţi în iarbă, cu picioarele în aer. Atunci pretinsul cadavru se ridică vioi, îi înhăţă de guler, îi scutură zdravăn şi le spuse cu voce clară, puţin răutăcioasă:

— Tâlharilor, daţi-mi înapoi punga pe care mi-aţi luat-o… dacă nu vreţi să fiţi afurisiţi până la sfârşitul veacului.

Şi cei doi ticăloşi, convinşi că au de-a face cu un slujitor al Satanei, clănţănind din dinţi, bolborosind frânturi de rugăciuni, făcându-şi cruci peste cruci, se grăbiră să asculte şi să execute ordinul invocând totodată toţi sfinţii din cer.

Passavant desăvârşi înspăimântarea lor spunându-le cu o voce care, celor doi, li se păru înfricoşătoare:

— Aflaţi caraghioşilor că un mort trebuie să fie respectat de cei aflaţi în viaţă. Nu uitaţi asta dacă nu vreţi să mă întorc şi să vă trag de picioare după mine în iadul cel mai adânc.

Spunând astea, le dădu drumul, dar adăugă:

— Hai, căraţi-vă acum, caraghioşilor: mortul pe care l-aţi înjurat că-i prea greu, vă iartă de această dată.

Cei doi o rupseră la fugă cu o viteză de invidiat. Gâfâind, pe jumătate înnebuniţi de spaimă, crezând în fiecare clipă că aud în spatele lor paşii mortului pornit să-i urmărească, ajunseră în câteva clipe în faţa casei din strada Poulies, unde se opriră, la capătul puterilor. Acolo îi cuprinseră o altă spaimă, care nu mai avea de-a face de această dată cu supranaturalul.

— Dacă spunem, făcu unul dintre ei, că mortul s-a trezit şi ne-a caftit, senioru' Odo n-o să ne creadă, şi atunci vom lua noi locul stârvului în canal.

— Aşa-i, pe maţele diavolilor! exclamă celălalt, livid de spaimă.

Dar cum era ceva mai dezgheţat, îi veni imediat ideea:

— Nu trebuie să-i spunem, asta-i tot!

După această hotărâre simplă rezultă că, după mai puţin de cinci minute, amândoi se plecau în faţa lui Sacrament, spunându-i într-un glas:

— Treaba-i făcută, seniore Odo.

Colosul nu avea nici un motiv să-i bănuiască. Cu nepăsarea-i obişnuită dădu din cap şi mormăi:

— Astupaţi imediat spărtura. Acum se face dimineaţă şi eu pic de somn.

Aşa încât, pe la cinci dimineaţa, Sacrament intră în cabinetul secret al palatului Saint-Pol, în care am asistat, la începutul povestirii, la discuţia dintre regină şi favorita ei, doamna de Giac. Acum Isabeau se afla întinsă pe divan. Se ridică repede şi-l întrebă:

— Ei bine?

La care Sacrament îi răspunse cu aceleaşi cuvinte ca ale celor doi oameni ai săi:

— Treaba-i făcută, doamnă.

Numai că el era de bună credinţă.

Isabeau rămase nepăsătoare, doar mai întrebă:

— N-a mai fost nevoie de o ultimă lovitură?

— Nu doamnă, era deja mort.

— Ducele trebuie anunţat chiar acum, ordonă regina.

— Bine, doamnă, spuse Sacrament, ieşind să execute ordinul.

Rămasă din nou singură, Isabeau se întinse din nou pe divan şi, privind în gol, începu să mediteze.

XIV. SCUTIERUL LUI MILON DE TALAZAR.

Văzând fuga nebună a celor doi oameni ai lui Sacrament, Passavant începu să râdă în hohote.

Când Talazar fu lângă el, exclamă vesel:

— Ah! Sărmanii de ei! Niciodată nu am văzut o frică aşa de mare; cred că nici un iepure cu ogarii după el n-ar fi alergat

aşa de repede. M-au luat drept dracul în persoană.

Şi Talazar, care şi el se prăpădea de râs, replică:

— Mărturisiţi, cavalere, că aveau şi motiv să creadă asta. Păreaţi mort de-a binelea.

Asta-l făcu pe Brancaillon să intervină, şi luându-şi stăpânul drept martor, îi reproşă:

— Le-am spus de nu ştiu câte ori că sunteţi mortul care nu poate să moară, dar n-au vrut să mă creadă.

Şi întorcându-se spre Talazar şi Robin care erau acum înveseliţi, le spuse puţin dispreţuitor dar cu o convingere naivă care îi înduioşă:

— Nu puteţi nega evidenţa acuma, Toma-necredincioşilor. Aţi văzut aşa cum am văzut şi eu. Domnul cavaler era mort de-a binelea… Dar asta nu l-a împiedicat să învie… tocmai la ţanc. Ăsta-i felul lui. Numai că, la dracu', asta nu-i la îndemâna oricui.

Passavant îşi privi viteazul scutier cu un fel de milă amuzantă şi izbucni din nou în hohote de râs, imitat imediat de Talazar.

Văzând asta, Brancaillon, fără să ştie de ce, izbucni şi el în râs. Şi în timp ce corpul său uriaş era scuturat de hohote de râs iar din ochi îi curgeau lacrimi, bolborosea tot felul de cuvinte de neînţeles: era felul lui de a-şi manifesta bucuria revederii stăpânului.

Robin, care stătea discret puţin mai departe, îi privea cu un aer visător în timp ce gândea: „Tineri, viteji, veseli, nepăsători şi generoşi, iată ceea ce numesc eu oameni adevăraţi, pe coarnele diavolului! Ce mult mi-ar place să pot intra în serviciul unuia din ei. Bănuiesc că vor fi multe lovituri de spadă de dat şi de primit, ceea ce nu mi-ar displace deloc, dimpotrivă. Numai că… niciodată vreunul din ei n-ar lua în serviciul său un ticălos ca mine.”

Gândind aşa, nu fără o oarecare amărăciune, Robin se apropie de Passavant şi, plecându-se adânc, măturând ţărâna cu rămăşiţele penei de la pălărie, fornăi:

— Văd, seniore de Passavant c-au avut precauţia să vă dezarmeze. Dar nu veţi rămâne multă vreme în această situaţie. Înainte de a mă despărţi de dumneavoastră, permiteţi-mi să vă ofer acestea.

Şi-i întinse spada şi pumnalul subtilizate lui Sacrament.

— la te uită, dar, se miră Passavant, sunt chiar armele mele pe care blestematul de Sacrament mi le-a luat!… De unde le ai?

— Pe legea mea, seniore de Passavant, chiar de la el le-am luat şi fără nici o greutate… ceea ce demonstrează că nu era demn să le poarte.

— Cavalere, interveni Talazar, vă rog să observaţi că nu ne-aţi spus încă modul în care aţi reuşit să ieşiţi din pericolul în care singur v-aţi vârât.

— Pe legea mea dacă ştiu mai mult decât dumneata, spuse Passavant cu aerul său cel mai naiv. Explicaţia pe care am avut-o cu doamna Isabeau probabil că n-a satisfăcut-o, fiindcă a judecat de cuviinţă să mă arunce într-un fel de puţ. Am simţit cum pământul îmi fuge de sub picioare, prea târziu să mă mai pot feri. Oricum, am făcut cât mai mult posibil să sar, în loc să cad. Cred că din cauza asta am reuşit să nu mă zdrobesc de dalele de piatră de dedesubt. Dar zguduitura a fost înspăimântătoare, şi am leşinat… Da, Dumnezeule, ca o femeie care vede un şoarece. Până la urmă, aerul rece al nopţii m-a făcut să-mi revin, şi m-am văzut în labele caraghioşilor ăia care mă duceau naiba ştie unde şi care mă înjurau de mama focului. Cum de felul meu sunt foarte curios, am vrut să ştiu ce vor să facă cu mine. Ca să fiu sincer, mă simţeam mult prea slăbit şi nu eram prea sigur că le pot veni de hac la amândoi. Am făcut-o pe mortul până când am înţeles că nu pot lăsa lucrurile să meargă prea departe dacă nu vreau s-o păţesc. Asta-i tot!… Şi credeţi-mă că regret că nu vă pot spune mai multe.

Talazar şi Robin acceptară explicaţia dată de cavaler fără să obiecteze nimic, dar totuşi li se părea că acesta spusese numai ce-i convenise lui.

— Şi acum, spuse cavalerul repede, poţi să-mi spui jupân Robin ce faci în viaţa de toate zilele?

— Vai, domnule! răspunse Robin aruncând o privire melancolică asupra persoanei sale, mor cu încetul de sărăcie şi nenoroc.

— Nu te-am întrebat dacă eşti sau nu fericit, te întreb dacă ai o meserie şi care anume.

— Meserii, domnule, am peste cincizeci… cine le mai ştie… sunt bun la orice, domnule… cu condiţia să se găsească cineva care să ştie cum să mă folosească. Ştiu să scriu, să citesc, să socotesc. Am fost ajutor de cantor la biserica Saint-Germain-le-Vieux. Ştiu să cânt missa pe dinafară. Am fost soldat şi port pe corp cincisprezece cicatrici, din care unele le puteţi vedea chiar pe faţa mea. Ştiu să tai o pungă şi să şterpelesc o manta. Ştiu să fac o butonieră într-o tunică şi bineînţeles că şi în pielea care se află dedesubtul ei. La nevoie ştiu să repar sus-numita tunică… şi dacă e cazul, şi sus-numita piele. Ştiu să pregătesc un prânz mai ceva decât cel mai grozav bucătar, fie el chiar vestitul Thibaut le Poingre în persoană… şi mă pricep şi mai bine să-l mănânc. În sfârşit, domnule, am fost valetul, omul de încredere, eminenţa cenuşie dacă vreţi, a monseniorului Jean de Burgundia. Şi nici nu aveţi idee, domnule, de tot ce trebuie să ştie să facă cineva, de câtă viclenie îi trebuie, de câtă îndrăzneală şi geniu trebuie să dea dovadă pentru a mulţumi un asemenea stăpân.

— Cred, spuse cu răceală Passavant, că trebuie mai degrabă să fie total lipsit de scrupule.

— Vai, Domnule! Cui i-o spuneţi? Scrupulele, domnule, asta-i cea mai nenorocită, cea mai infernală boală care s-ar putea abate asupra unui nefericit ca mine! Scrupule!… Am vrut să am şi eu aşa ceva într-o zi… şi de atunci au început necazurile.

Şi scotocindu-se repede, scoase punga jupânului Mercerot şi le-o arătă spunând:

— Uitaţi, domnule, priviţi încă un efect al acestei ciudate boli care se numeşte scrupul. Ştiţi ce-i asta?

— Păi, făcu Passavant cu aerul său cel mai naiv, e o pungă… care-mi pare destul de rotofeie.

— Chiar prea destul de rotofeie, domnule, exclamă Robin cu o disperare comică. Dar, domnule, greşiţi, asta nu-i o pungă.

— Şi ce naiba este? întrebă Talazar care ascultase până acum cu un interes crescând.

Robin îi aruncă o privire furişă, şi continuă aproape brutal:

— Ei bine! Domnule, aceasta-i pielea voastră, sângele vostru, în sfârşit, viaţa voastră pe care ar fi trebuit să v-o iau cu asta (şi lovi cu asprime garda spadei) în schimbul încă unei pungi tot atât de rotofeie după ce aş fi făcut treaba.

— Ei bine! spuse Talazar pe un ton rece, şi ce te opreşte?

— Scrupulele, domnule! spuse cu glas nefericit Robin, blestematele de scrupule… pentru că vă datorez viaţa.

— Hm, începe să devină interesant, murmură Passavant ai cărui ochi începură să-i sclipească.

Fără a părea să remarce figurile celor doi interlocutori, făcu câţiva paşi în sus şi-n jos, după care veni şi se postă în faţa lui Talazar, spunându-i pe un ton liniştit, aproape indiferent:

— Deci, iubite prieten, iată-te cu un duşman în cârcă, un duşman necunoscut care îţi vrea moartea. Şi răspunzând unui gest al lui Talazar: N-o spun decât pentru a socoti cât mai exact. În al doilea rând: tânăra pe care o iubeşti este şi ea ameninţată.

Şi pândi cu coada ochiului să vadă ce efect produc spusele sale asupra tânărului.

Dar, împotriva aşteptării sale, Milon de Talazar nu păru surprins, dar faţa îi deveni rece şi hotărâtă atunci când îi explică:

— O ştiu, domnule. Fiţi convins că sunt hotărât să lupt… până când voi reuşi s-o smulg celor ce-o urmăresc cu ura

lor… oricine ar fi aceia… ca de exemplu Isabeau şi Jean de Burgundia.

— Aha! care va să zică aţi înţeles.

— Ei, domnule! făcu Talazar ridicând din umeri, mărturisesc că la început am crezut că-i vorba de una din desele încăierări care au loc în zilele noastre. Nu-l cunoşteam pe Sacrament, nu auzisem niciodată de el. Când l-am văzut cum acţionează, am reflectat şi am înţeles… De altfel nici nu era prea dificil de înţeles.

— Ei bine, asta simplifică mult lucrurile, spuse Passavant, vizibil satifăcut. Atunci să continui. În al treilea rând, iată-vă, puţin din vina mea, aruncat într-o aventură care vă poate duce la spânzurătoare.

— Despre ce aventură vorbiţi, cavalere?

— Ei, hai, o ştiţi prea bine. Vă aflaţi la poarta grădinii regelui când am vrut să-l arestez pe ducele de Burgundia.

— Aţi vrut să-l arestaţi!… exclamă Talazar…

— Pe coarnele diavolului! strigă admirativ Robin.

— Ei da, continuă nepăsător Passavant, credeam că v-am spus.

— Nu ne-aţi spus absolut nimic, domnule.

— Ei bine, v-am spus-o acum. Deci eraţi cu mine. Şi Isabeau o ştie, aşa cum ştie şi faptul că în timpul nopţii aţi intrat în casa ei din strada Barbette. E mai mult decât necesar. Niciodată Isabeau şi Jean de Burgundia nu vă vor ierta. Vă vor urmări până când vă vor zdrobi.

— Drace! făcu Talazar uimit. Şi privindu-l drept în ochi pe Passavant: Unde vreţi să ajungeţi?

— Deci, de azi înainte vom avea de luptat contra reginei, contra ducelui, contra comandantului jandarmilor, contra poliţiei secrete, împotriva fulgerelor şi furtunii, contra tuturor forţelor care ne pot da pe mâna călăului. Avem nevoie în preajma noastră de o inteligenţă capabilă să înţeleagă totul, de un braţ puternic gata să execute totul şi la nevoie să primească lovitura care ar fi fost destinată propriilor noastre persoane. Această persoană eu o am prin

Brancaillon. Dumneata nu ai aşa ceva şi drept să spun, aveţi mare nevoie.

— Credeţi? întrebă Talazar, încă neconvins.

— Sunt sigur, spuse grav Passavant, care în acelaşi timp îi făcu un semn lui Robin care voia să spună: acum descurcă-te singur.

Aşa încât Robin se grăbi să iasă la iveală, bucuros nevoie mare, cu gura până la urechi:

— Dacă doriţi, domnule, eu voi fi omul despre care vorbeşte domnul cavaler.

— Ai vrea să fii scutierul meu?

— Mi-aţi salvat viaţa. Şi cred că v-am spus-o. Robin Şmecherul nu uită niciodată nici o ofensă, nici o faptă bună.

— Dar vezi, se codi Talazar, nu prea sunt bogat, şi dacă eşti prea pretenţios…

— Un loc de dormit, mâncare, îmbrăcăminte, îl întrerupse Robin. Cer prea mult?… În cazul în care starea finanţelor dumneavoastră vă va pune uneori în situaţia de a ajuna, vom posti împreună. Mă angajaţi, domnule?

— Sigur că te angajez. Din clipa asta eşti scutierul meu.

— Ura! Trăiască bucuria! Domnule, veţi vedea că n-o să regretaţi asta niciodată.

— Şi acum, că tot v-aţi pus de acord, interveni Passavant, spune-ne de ce ai părăsit serviciul lui Jean de Burgundia şi de ce acesta vrea să te spânzure.

— Asta voiam şi eu să fac acum, domnule.

— Totodată ne vei spune şi numele celui care te-a plătit pentru a-l ucide pe seniorul de Talazar.

— Asta n-aş fi spus-o niciodată dacă n-aş fi intrat în serviciul vostru, domnule, declară cu gravitate Robin, care văzu că acum are doi stăpâni, dar deoarece m-aţi angajat, trebuie să vă spun.

XV. CONTESA DE SOMBERNON.

Surâzând, Passavant se apropie de el, şi-l îndemnă:

— Umple-ţi paharul şi vorbeşte.

Şi, cu un început de nelinişte, adăugă:

— Sper totuşi că asta nu o să dureze două ore?

Ascultând îndemnul, Robin îşi umplu paharul, spunând:

— Liniştiţi-vă, domnule, povestea nu va fi chiar atât de lungă.

Se reculese un moment şi faţa sa, de obicei nepăsătoare şi veselă, luă un aer de o gravitate deosebită.

În momentul în care tocmai deschidea gura ca să vorbească, uşa se deschise binişor şi Bonne, nebuna, băgă capul înăuntru. Nu mai era harpia pe care am văzut-o aţâţând mulţimea împotriva Florei, ci o biată femeie, umilă, timidă, ai cărei ochi rătăciţi şi trăsăturile-i fine exprimau blândeţe şi bunătate. Sigur că în acest moment nu se mai afla în ceea ce Flore numise: „Unul dintre accesele sale”.

Cu o voce melodioasă şi blândă, începu să vorbească:

— Pâine, pentru numele lui Dumnezeu, daţi puţină pâine bietei cerşetoare.

Robin, care părea căzut pradă unei adânci emoţii, luă punga pe care o aruncase pe masă şi o strecură în mâna femeii spunându-i cu un respect deosebit:

— Luaţi-o, doamnă. Cu asta veţi avea pâine, carne, vin şi tot ce vă veţi dori timp de multe luni.

Bonne luă punga, o privi şi o săltă de câteva ori în palmă cu o figură veselă. Apoi, cu un gest indiferent o strecură în buzunarul şorţului repetând:

— Pâine, pentru numele lui Dumnezeu, daţi puţină pâine bietei cerşetoare.

Repetând fraza, ochii i se aţintiseră asupra mesei pe care se aflau câteva farfurii cu prăjituri.

Robin îi urmări privirea, şi atunci adună farfuriile şi goli conţinutul lor în şorţul femeii, pe care i-l ridică şi i-l legă la spate.

Nebuna începu atunci să râdă. Îşi băgă repede mâna în şorţ, scoase o prăjitură, o duse cu lăcomie la gură, făcu o reverenţă şi continuă:

— Domnul să vă dea înapoi înzecit, demnul meu senior.

Obţinuse ceea ce dorise, după câte se pare, deoarece se îndepărtă de bună voie, fără a fi nevoie să i se spună să plece.

Dintr-o săritură Robin o ajunse din urmă, o luă de mână şi o conduse afară ca pe un copil. Când o pierdu din vedere, se întoarse în cabinet, închise uşa şi se scuză:

— Domnilor, cred că pentru un moment mi-am uitat de respectul pe care un servitor îl datorează stăpânilor săi. Sper că mă veţi ierta atunci când vă voi spune cine-i această nefericită al cărui nume vi-l voi face cunoscut, nume pe care toată lumea îl ignoră, şi pe care chiar şi ea l-a uitat – care pentru mine se numeşte cu un nume înfricoşător şi răzbunător…

— Care-i este numele? întrebă Talazar, crezând că Robin ezită.

— Remuşcările, domnule, murmură Robin cu voce surdă, remuşcările care mă rod şi mă strâng de gât… remuşcările celei mai ticăloase acţiuni pe care ar fi putut-o comite vreodată un nemernic de teapa mea!

— Ei, hai! făcu blând Passavant, bea o gură… Asta te va face să-ţi vii în fire. Povesteşte-ne istoria ta… poate îţi mai vei linişti conştiinţa.

Robin ascultă absent şi goli paharul dintr-o sorbitură. După ce scoase un suspin lung, începu:

— Acum paisprezece ani, spuse el, femeia care tocmai a ieşit de aici, era tânără, frumoasă, bogată, avea un titlu, era o soţie fericită şi o mamă fericită a unei copile adorabile de doi sau trei ani. Avea un nume respectabil şi respectat în Burgundia, ţara sa de origine. Se numea contesa Bonne de Sombernon.

— Ce-ai spus? tresări Passavant.

— Am spus contesa Bonne de Sombernon, domnule. Aţi auzit cumva acest nume?

— Nu, spuse Passavant care între timp se liniştise. Continuă.

— Contesa Bonne, domnilor, continuă Robin, şi Bonne a fost un nume bine ales, deoarece – şi toţi nefericiţii din împrejurimi erau cu toţii de acord asupra acestui punct – contesa nu era numai frumoasă, era însăşi bunătatea personificată. Acum o vedeţi îmbătrânită şi veştejită înainte de vreme, cerşind o bucată de pâine din uşă în uşă, cu mintea stinsă poate pentru totdeauna… Şi asta-i opera mea, nenorocitul de mine…!

— Da, spuse Passavant, dar n-ai fost decât instrumentul. Adevăratul vinovat a fost stăpânul tău… Jean de Burgundia, nu-i aşa?

— Aveţi o minte pătrunzătoare, domnule, într-adevăr Jean de Burgundia – care pe atunci se numea contele de Nevers – îşi are marea sa parte de vină în nefericirea doamnei de Sombernon.

— Pe bunul Dumnezeu! izbucni Passavant, de cum a venit vorba de Jean de Burgundia, pot să-ţi continui eu istoria în câteva cuvinte: Jean de Burgundia a văzut-o pe doamna de Sombernon, s-a îndrăgostit de ea şi i-a declarat iubirea sa. Respins, a luat-o prin violenţă şi trădare: Asta-i povestea, nu-i aşa?

— Exact, domnule, aprobă Robin. Numai că n-aveţi de unde şti care a fost contribuţia mea la această crimă – fiindcă o crimă a fost, domnule. Şi asta trebuie s-o mărturisesc acum, spre ruşinea mea.

Se reculese câteva clipe şi continuă:

— Iată: mai întâi monseniorul, care totdeauna a fost un om prudent, s-a debarasat de contele de Sombernon.

— L-a ucis?

— Monseniorul nu este chiar atât de prost. La cererea monseniorului, ducele, tatăl său, l-a trimis pe conte în Flandra încredinţându-i o misiune de încredere. După câte se pare, misiunea era periculoasă, fiindcă nu s-a mai întors niciodată. Liniştit dinspre partea asta, monseniorul mi-a ordonat să răpesc fetiţa contesei: un înger din paradis, domnilor, căruia îi mai văd şi acum buclele blonde, ochii săi

de peruzea şi gura-i roşie; trebuia ca eu, la un semn al stăpânului meu, să o înjunghii fără milă.

— Oribil! murmură indignat Talazar.

— Deci, copilul fiind în mâinile mele, stăpânul meu s-a dus la doamna de Sombernon care era aproape nebună de disperare, şi fără nici o milă pentru durerea ei, cinic şi feroce, i-a propus: „Dezonoarea sau moartea copilului. Alegeţi!” Cred că ghiciţi urmarea, domnilor.

— Da: mama îndurerată şi sublimă se sacrifică pentru a-şi salva copilul.

— Aşa este. Şi-n fiecare zi doamna de Sombernon îl implora în genunchi pe monseniorul să-i înapoieze copilul. Şi monseniorul o amâna mereu pentru a doua zi şi niciodată nu-şi ţinea cuvântul. Lucrurile au mers astfel câtva timp. Cred că ghiciţi care era viaţa doamnei de Sombernon. Până când într-o bună zi, făcui o descoperire care m-a uimit şi m-a înfricoşat totodată.

— Ai descoperit că începuseşi să iubeşti copilul… de aici uluirea ta, îl întrerupse cavalerul.

— Da, domnule, făcu Robin, puţin mirat.

— Şi ţi-ai spus că mai degrabă ţi-ai înjunghia stăpânul decât să te atingi de un fir de păr de-al copilului… de aici înfricoşarea.

— Pe legea mea, domnule, deveni admirativ Robin, cred că sunteţi diavolul de puteţi ghici aşa de bine totul.

Passavant surâse şi întrebă:

— Şi atunci ce-ai făcut?

— Am încredinţat copilul unor oameni cinstiţi pe care-i cunoşteam, şi care tocmai atunci treceau prin Dijon, şi care consimţiră să-l ducă cu ei.

— De ce nu l-ai înapoiat mamei? întrebă Talazar.

— Mi-era teamă de răzbunare. Eram sigur că dacă înapoiez copilul mamei sale, îi condamn pe amândoi la moarte. Şi mai ales mi-era teamă că voi fi şi eu ucis: trădarea mea ar fi fost de netăgăduit, pentru că eu eram

însărcinat să păzesc copilul. Ah! Dacă aş fi ştiut adevărul! Dar atunci nu-l ştiam. Pe scurt, am crezut că fac bine.

— Şi ce s-a întâmplat atunci?

— S-a întâmplat că monseniorul a părăsit-o pe doamna de Sombernon, care nu mai înceta să plângă, să-l roage să-i dea înapoi copilul, şi care nu-i mai suferea prezenţa decât cu o repulsie care-l exaspera. Abia atunci mi-a spus adevărul, bucăţică cu bucăţică. Şi atunci m-am înfiorat de odiosul rol pe care-l jucasem în această afacere îngrozitoare. Am hotărât să repar atât cât pot răul făcut, înapoind copilul mamei sale. Am plecat în goana mare spre oraşul în care ştiam că se află persoanele cărora le încredinţasem copilul. Prea târziu. Nu se mai aflau acolo şi nimeni n-a ştiut să-mi spună unde-i pot găsi. Disperat, m-am întors la Dijon, de unde m-am dus drept la Sombernon. Vroiam ca cel puţin s-o liniştesc pe biata mamă despre soarta copilului ei, să-i spun că-i voi regăsi copilul şi că i-l voi preda. Dar sosisem din nou prea târziu: doamna de Sombernon dispăruse, fără ca nimeni să ştie unde.

Profund emoţionat de povestirea acestor evenimente tragice în care avusese un rol nefast, dar care totuşi nu era întru totul condamnabil cum i se părea lui, viteazul Robin rămase un moment cufundat în visuri amare, judecând după contracţia dureroasă a figurii.

Din aceste visuri a fost trezit de Talazar, care, nerăbdător să cunoască urmarea, întrebă:

— Şi cum s-a terminat aventura pentru tine?

Adus brusc la realitate, Robin păru descărcat de greutatea amintirilor obsedante, deoarece îşi reluă figura nepăsătoare:

— Într-o bună zi mi-am luat inima-n dinţi, spuse el pe un ton zeflemitor. M-am dus la monseniorul şi i-am spus de-a dreptul că m-am săturat de meseria de doică la care mă forţase, şi l-am întrebat ce să fac cu copilul. Şi, după cum bănuisem, monseniorul mi-a spus să mă debarasez de el, aşa cum credeam eu de cuviinţă. Dinspre partea lui, eram

acoperit… atât cât poate fi cineva acoperit de Jean de Burgundia, un om răzbunător în cel mai înalt grad, şi care nu uită niciodată, nu spun o trădare, dar chiar şi cea mai măruntă greşeală. Cam în acea vreme muri şi bătrânul duce şi monseniorul îl moşteni.

Atunci a venit la Paris, unde l-am urmat în mod firesc. Dar mă înţelegeţi, domnilor, nu mai eram acelaşi om. Din zi în zi observam cum pierd încrederea stăpânului meu şi că eram înlocuit puţin câte puţin de un băiat destul de rău, pe numele său Malâtre, care mă invidia de mai multă vreme şi care vroia să-mi ia locul. Cum bănuiam clipa dizgraţiei apropiindu-se… şi odată cu ea şi moartea, pentru că, mă înţelegeţi, ştiam prea multe lucruri necurate despre stăpânul meu, cu prima ocazie am şters-o fără a mai cere plata, după cum bănuiţi.

XVI. MAMĂ ŞI FIICĂ.

Urmă un moment de tăcere, cei trei reflectând fiecare în sinea sa. Numai Brancaillon umplea cabinetul cu zgomotul neîntrerupt al sforăiturilor sale.

— A mai rămas, spuse dintr-o dată Passavant, să ne spui numele omului cu punga… faimoasa pungă pe care scrupulele tale te obligau să o restitui.

Liniştit, fără ca măcar să bănuiască lovitura pe care urma să le-o dea, Robin mărturisi:

— Omul se numeşte Mercerot.

— Negustorul de la Palat! izbucni Passavant. Pe viul Dumnezeu, nici nu mă îndoiam!

— Ah, cavalere! gemu Talazar, disperat, vă spusesem deja că mi-e teamă că i-am displăcut jupânului Mercerot.

— Pe bunul Dumnezeu! tinere prieten, exclamă Passavant devenind rece ca gheaţa, dacă displaci cuiva, asta nu înseamnă că trebuie să-l şi omori!… Aici e vorba de altceva. Şi acest altceva trebuie să-l aflăm.

Trecând primul moment de disperare, Talazar, de altfel puternic sprijinit de Passavant, îşi regăsise tot sângele-rece şi se arătă gata să înfrunte primejdia, oricare ar fi fost ea.

Cei trei ţinură un sfat, deoarece Passavant, cu siguranţa privirilor sale descoperise în Robin calităţi care făceau din el o persoană preţioasă în acest consiliu, un tovarăş de temut în acţiune.

Robin primi o sumă de bani cu care se duse la prăvălia cea mai apropiată, de unde se întoarse de nerecunoscut, cu o figură radioasă sub noul echipament pe care tocmai îl cumpărase: costum de postav bun şi solid, de culoare gri, platoşă de piele, strânsă în talie, cizme înalte, manta lungă de postav, capabilă să facă faţă ploii, vântului şi soarelui, în fine, o pălărie de fetru, împodobită cu o pană uriaşă de cocoş.

Passavant şi Robin avură o discuţie între patru ochi, la care Talazar nu luă parte.

A doua zi, Passavant, Talazar şi Brancaillon se încuiară în locuinţa lor din care nu se mişcară toată ziua.

Robin, dimpotrivă, îşi petrecu întreaga zi hoinărind pe strada Saint-Martin, fără a se îndepărta prea mult de cârciuma Truie-Pendue, unde servi prânzul. Când se înseră, se întoarse acasă, se strecură pe scară în sus şi-şi regăsi stăpânii în mansarda lor.

A treia zi, ieşi pe la ora opt dimineaţa. De această dată nu mai supraveghe locuinţa în care stăpânii săi se închiseseră în mod voluntar şi merse să bată la uşa locuinţei jupânului Mercerot.

Bătrâna Simonne, după ce-i privi bănuitoare prin ferestruica uşii exterioare, îl duse în faţa stăpânului ei.

Văzându-l apărând, jupân Mercerot se ridică repede, se îndreptă spre el, şi pe un ton mânios, fără nici un menajament îi spuse:

— Ce cauţi aici?… Ţi-am interzis să pui piciorul la minen casă. Cară-te!

— Uşurel, jupâne Mercerot. Pe coarnele diavolului, ciudată manieră de a-ţi primi clienţii… fiindcă am venit aici pentru o afacere.

Şi, supărându-se se apropie de el până când aproape îl atinse, şi cu privirile înfipte în ochii lui, îi spuse pe un ton rece:

— După cum ţi-am spus, am venit pentru o afacere, deci am dreptul la politeţea pe care o acorzi tuturor clienţilor. N-ai nici un motiv pentru că ţi-am fost servitor acum douăzeci de ani să te crezi îndreptăţit să mă dai afară.

Jupân Mercerot păru că se împacă cu situaţia. Trase zăvorul uşii şi se aşează lângă Robin.

— E adevărat, uitasem că nu-mi mai eşti servitor de multă vreme… de-atunci de când te-am dat afară fiindcă mă furai cu neruşinare.

— Cam grele cuvinte pentru cei câţiva bănuţi nenorociţi pe care ţi i-am furat, recunosc, spuse Robin. Dar nu pentru aşa de puţin lucru m-ai dat afară, trebuie să recunoşti.

— Dacă-mi dai voie, observ că până acum n-ai spus nimic despre afacerea pentru care ai venit, şi timpul trece… pentru mine, vezi tu, timpul înseamnă bani.

— Fie, jupâne, spuse liniştit Robin. Mai întâi de toate, am venit după punga pe care mi-o datorezi.

— S-a făcut? întrebă repede negustorul.

— Dacă spun că am venit după pungă, înseamnă că s-a făcut, pe coarnele diavolului!

— Când?

— Ieri.

— Cum?

— În felul în care ţi-am spus. Am pus mâna pe domnişor. A durat câtva timp, dar eu sunt de felul meu răbdător. Imaginează-ţi că în tot acest timp nici măcar nu dăduse pe acasă. S-ar părea că nefericitul presimţea ce-l aşteaptă. În cele din urmă a venit. Am avut împreună o discuţie şi am plecat să ne explicăm. A urmat restul. Aşa încât îmi datorezi o pungă.

Şi Robin întinse mâna ca unul ce se grăbeşte să-şi primească dreptul.

Jupân Mercerot păru că nu se îndoieşte de cuvântul lui fiindcă, fără să se mai lase rugat, îi întinse punga, pungă pe care Robin, neglijent, o băgă în buzunar.

— Asta-i tot ce aveai să-mi spui? întrebă jupân Mercerot.

— Jupâne, spuse Robin, pe când mai eram în serviciul tău, te-am văzut, pe tine şi soţia ta defunctă, disperaţi că nu aveţi copii. Asta m-a făcut ca acum paisprezece ani să nu ezit şi să-ţi încredinţez o fetiţă pe care voiam să o salvez de stăpânul meu de atunci, contele de Nevers. Dar cum prevăzusem că într-o bună zi mama ei va cere să-i fie înapoiată, ţi-am cerut să-mi semnezi o hârtie prin care recunoşti că acel copil pe care ţi-l încredinţasem, era fiica contelui de Sombernon. Aşa încât am dreptul să cer acel copil, devenit acum o tânără şi frumoasă fată… despăgubindu-te, aşa cum e drept, de banii pe care i-ai cheltuit pentru întreţinerea ei.

Jupân Mercerot sări cât colo, şi, livid, cu vocea gâtuită, spuse:

— Nu cumva vrei să-mi iei pe fiica mea?

— Poate, dacă nu ne vom înţelege.

— Nefericitule, deci îmi vrei ruina?

Cu un efort de voinţă, jupân Mercerot reuşi să se stăpânească. Se apropie de Robin şi, cu o voce mieroasă încercă:

— Ascultă, Robin, nu vrei să-mi înapoiezi hârtia aia pe care ţi-am semnat-o atunci?

— M-aţi mai întrebat asta de zece ori până acum, şi de fiecare dată răspunsul a fost nu.

— Îţi dau… o sută de livre!… O mie de livre!… zece mii de livre! e o avere, gândeşte-te bine.

— Chiar dacă mi-ai da de o sută de ori mai mult, şi tot aş refuza.

— De ce? gâfâi jupân Mercerot.

— Pentru că, explică Robin cu o anumită solemnitate, pentru o singură dată în viaţa mea de ticălos am făcut şi eu o faptă bună, şi vreau s-o duc până la capăt, cu orice preţ.

Refuz averea pe care mi-o oferi pentru că, dacă mama ei se va prezenta într-o bună zi, vreau să-i înapoiez fiica fără ca tu să poţi contesta.

— Dar mama ei e moartă, bolborosi jupân Mercerot, o ştii şi tu!

— Tu spui asta, jupâne. Eu nu ştiu nimic, replică Robin fără să clipească.

— Dacă ar fi trăit, spuse Mercerot, aş fi găsit-o până acum, ce dracu'! am căutat-o multă vreme.

Şi privindu-l bănuitor:

— Nu ai alt motiv decât ăsta?

— Ce alt motiv ai vrea să am? făcu naiv Robin. Da, sunt de acord că tânăra se simte bine cu tine, care ai crescut-o, care ai făcut din ea o adevărată domnişoară, care o iubeşti ca un tată…

— Şi atunci, făcu repede jupân Mercerot, ce mai vrei?

— Vreau să văd copilul, spuse net Robin.

— De ce?

— Pentru că ştiu că-i ameninţată şi vreau să veghez asupra ei.

— Ce te face să crezi că-i ameninţată?

— Cu câteva zile în urmă au vrut s-o înnece. Crezi că a fost un accident?

— Fără îndoială, afirmă jupân Mercerot. Şi cu un început de nelinişte pe care nici nu încercă s-o ascundă. Ai motive să crezi contrariul? Ştii ceva? Vorbeşte.

— Nu ştiu nimic, făcu Robin, numai atât: Jean de Burgundia, conte de Nevers a voit s-o asasineze pe Flore de Sombernon. Jean de Burgundia, devenit duce de Burgundia, domneşte ca un stăpân în Paris şi imediat Flore de Sombernon, devenită Flore Mercerot, este asaltată în plină zi în scopul de a fi aruncată în râu şi aşa s-ar fi şi întâmplat dacă n-ar fi intervenit câţiva viteji necunoscuţi. Poate că nu-i decât o coincidenţă. Dar trebuie să fii de acord că devine neliniştitor. Cel puţin, pe mine mă nelinişteşte.

Jupân Mercerot ascultase cu atenţie explicaţia lui Robin şi pe buze-i trecu un surâs fugar. De-acum era stăpân pe el însuşi.

— Se poate, spuse el după câteva clipe, să ai dreptate. În acest caz, pentru siguranţa fiicei mele nu trebuie să-ţi refuz ajutorul pe care mi-l oferi. O vei vedea, aşa cum doreşti. Te voi conduce la Flore şi te voi lăsa împreună cu ea fiindcă eu am de lucru şi m-ai făcut deja să pierd o mulţime de timp, asta fără supărare.

— Lucrează, jupâne, lucrează. Şi dacă nu vrei să te deranjezi să mă însoţeşti, n-ai decât să-mi arăţi drumul, mă descurc şi singur.

Jupân Mercerot făcu semn că nu. Deschise uşa cabinetului şi o luă pe un coridor. În trecere, o întâlniră pe bătrâna Simonne. Jupân Mercerot îi făcu un semn misterios şi-i dădu un ordin în şoaptă.

Cât era el de şmecher, dar Robin nu observă nimic.

Intrară într-o cameră mobilată destul de modest. Era camera preferată a tinerei în care aceasta stătea de obicei. Acolo îşi trecea timpul cu diverse broderii, citea, picta sau făcea muzică, potrivit dispoziţiei de moment.

Se ridică pentru a-l întâmpina pe cel pe care-l credea tatăl său, şi se înclină cu gingăşie în faţa lui Robin care, jenat şi tulburat, se îndoi din două şi aşteptă ca jupân Mercerot să dea explicaţiile necesare.

Jupân Mercerot i-l prezentă fetei pe Robin ca fiind un vechi tovarăş al său care s-a jucat cu ea încă pe când nu ştia să vorbească, după care se retrase imediat, nu mai înainte de a arunca o privire poruncitoare Simonnei, care-i răspunse printr-o clipire.

O dată uşa închisă, fizionomia-i căpătă o expresie de o ferocitate îngrozitoare în timp ce schiţa un gest de ameninţare la adresa lui Robin care nu-l putea vedea.

Atunci pentru nefericitul Robin începu supliciul care-l făcu să şiroiască de sudoare: el, tâlharul, hoinarul, obişnuit mai degrabă să fure pe Petit-Pont, să spună nimicuri şi să-şi

măsoare cuvintele pentru a nu înspăimânta pe acest copil nevinovat şi totodată s-o facă pe această zgripţoroaică să-şi părăsească postul, fie numai şi pentru un minut.

Şi totuşi făcu faţă cu vitejie. Şi tot vorbind, gesticula din plin cu unicul scop de o face pe Flore să privească un inel pe care şi-l băgase pe degetul mic. Inelul aparţinea lui Milon de Talazar care i-l încredinţase cu scopul de a câştiga încrederea fetei.

Până la urmă îşi atinse scopul. Privirile tinerei se ţintiră asupra inelului şi tresări.

Fură ajutaţi de un incident. La uşa exterioară cineva bătea discret. Simonne, cu auzul ei fin, auzea foarte bine, dar făcu pe surda. Văzând asta, Flore cu vocea-i melodioasă dar fermă, îi spuse:

— Nu auzi că bate cineva? Du-te şi deschide, Simonne.

La acest ordin direct, Simonne nu cutează să se opună. Se ridică blestemând în sine şi plecă în fugă hotărâtă să se întoarcă la cei doi cât mai repede.

— Sunt scutierul seniorilor de Passavant şi Talazar, care m-au trimis la dumneata. Mă credeţi, domnişoară, nu-i aşa?

— Da, pentru că porţi inelul iubitului meu Milon.

— Seniorul de Talazar face o scurtă călătorie împreună cu seniorul de Passavant. Vi se va spune probabil că seniorul Milon a murit. Nu credeţi asta domnişoară, dar să vă prefaceţi a crede. Mai ales, nu arătaţi o durere exagerată. Să aveţi aerul că vă consolaţi destul de uşor cu această moarte.

— De ce? întrebă Flore, neliniştită.

— Ar fi prea mult de explicat, spuse laconic Robin. Seniorul de Passavant lucrează în sprijinul dumneavoastră şi asta trebuie să vă liniştească. Şi asta nu-i totul. Nu sunteţi fiica jupânului Mercerot. În Burgundia vă numiţi Flore, contesă de Sombernon, nu departe de Dijon. Jupân Mercerot n-are nici un drept asupra voastră, niciunul, mă auziţi? Nu uitaţi asta şi nu vă uitaţi nici numele: Flore de

Sombernon. Să ştiţi că putem proba că sunteţi unica moştenitoare a titlului şi numelui.

Flore se ridică, mai albă decât dantela care-i împodobea gâtul fin şi delicat. Picioarele-i tremurau şi nu reuşea să stea decât datorită unui efort miraculos de voinţă. Murmură:

— Aveam o presimţire!

Şi împreunându-şi mâinile, îl imploră:

— Pentru Dumnezeu, un cuvânt, domnule. Părinţii mei?… Tatăl meu?… Mama mea…?

— Mama voastră este o nevinovată şi nefericită victimă a uneia dintre cele mai sumbre fatalităţi care s-a abătut vreodată asupra unei fiinţe omeneşti. Trebuie să o iubiţi pe mama voastră, să o veneraţi fiindcă nu este cu nimic vinovată de nefericirea voastră. De ani îndelungaţi vă caută şi vă strigă… aşa cum o chemaţi şi dumneavoastră de când aţi aflat că trăieşte.

— Mama! murmură extaziată Flore, mama!… Oh! Vă conjur, domnule, spuneţi-mi… unde este?… Aşa de mult vreau s-o văd, să o cunosc, să o strâng în braţe… s-o consolez, fiindcă sunt sigură că-i nefericită, o ştiu, am ghicit-o. Spuneţi-mi, unde-i mama?

Robin dădu îndurerat din cap.

— Nu puteţi s-o vedeţi încă, spuse el.

Flore se clătină şi un suspin o sufocă. Şi totuşi insistă:

— Nu pot s-o văd… numai s-o văd? Vă jur că nu va afla nimeni. Nici chiar mama mea, dacă trebuie. Voi şti să mă abţin, v-o jur!

Fără îndoială că Robin nu prevăzuse o asemenea explozie de dragoste filială. Încurcătura îi creştea din ce în ce şi nu ştia ce atitudine să adopte între a tăcea şi a dezvălui cu brutalitate tristul adevăr.

În acel moment distinse cum pe coridor cineva se strecura pe furiş. Făcu un semn fetei care, tremurând, se lăsă să cadă înapoi pe scaun şi reluă maşinal lucrul întrerupt la

broderia pe care o lăsase din mână la intrarea tatălui său. În ce-l priveşte pe Robin, acesta începu să fornăie:

— Da domnişoară, imaginaţi-vă că aceste mâini mici şi frumoase care cu îndemânarea lor împodobesc această bucată de mătase, pe vremuri trăgeau de mustaţa pe care o vedeţi, în timp ce buzele voastre ciripeau: mama!… Mama!… Mă credeaţi mama voastră, buna doamnă Mercerot. Şi cu un râs gros: e pentru prima dată când am fost luat drept femeie.

Simonne, care asculta la uşă, nu mai vru s-o lungească. Deschise brusc uşa şi strecură o privire furişă spre Robin, care continua nepăsător să evoce amintiri imaginare. Flore părea că lucrează cu sârguinţă la broderia ei. Simonne, satisfăcută, explică pe un ton vexat:

— Cine credeţi că a bătut? Nebuna aceea de Bonne care acum câteva zile a asmuţit mulţimea asupra noastră de era gata să ne sfâşie. Da, a avut neruşinarea să vină aici şi să ceară de pomană. Bineînţeles că am trimis-o la toţi dracii.

— Ai greşit, spuse repede Flore, nefericita asta nu ştie nici ce spune, nici ce face. Cum de-ai avut inima să o goneşti? Nu-ţi permit o asemenea răutate, du-te şi caut-o Simonne.

— Dar, domnişoară… încercă să protesteze Simonne.

— Du-te şi caut-o şi să o aduci aici, repetă Flore.

Şi de această dată tonul, fără a-şi pierde nimic din muzicalitate, era de aşa natură încât bătrâna nu îndrăzni să se opună şi plecă bolborosind.

Robin urmărise scurta scenă cu interes şi emoţie.

— Vreţi să vă cunoaşteţi mama?

Flore nu mai avu puterea să răspundă, dar îşi uni mâinile într-o rugăminte mută, în timp ce ochii implorau.

— Curaj, nobilă domnişoară, curaj. Mama voastră vine… se apropie…

— Dumnezeule! gemu Flore, cu ochii înspăimântaţi aţintiţi asupra uşii deschise, nu cumva…?

— Iat-o! şopti Robin arătând cu privirea spre Bonne nebuna care apăruse în uşă, împinsă de Simonne care se

miorlăia:

— Ei, hai, acum intră, domnişoara care-i atât de bună te-a iertat, ceea ce eu n-aş fi făcut-o niciodată. Întră şi cere iertare în genunchi binefăcătoarei tale… pe care ai vrut să o asasinezi, nebuna dracului. În genunchi, în genunchi şi cere-ţi iertare.

Când fata privi de aproape figura îndurerată, veştejită de mizerie, acea faţă pe care n-o văzuse niciodată prea bine, inima i se frânse şi se prăbuşi în braţele nebunei, suspinând disperată.

Şi lucru straniu, s-ar fi putut spune că nebuna înţelege tristeţea imensă a tinerei care o strângea în braţe. Îşi trecu mâna slabă prin pletele blonde ale fetei cu un gest mângâietor, aproape, matern şi spuse cu o voce blândă, muzicală, din care răzbătea o uşoară mirare:

— Plângeţi?… De ce?… Sunteţi fericită că puteţi plânge… Eu nu mai pot… nu mai am lacrimi, am plâns prea mult… e mult, mult timp de-atunci.

Simonne, cu spiritul mereu treaz, se miră de starea în care-şi vedea tânăra stăpână şi se înduioşă:

— Sfântă Simonne! Ce vi s-a întâmplat, domnişoară… Nebuna asta, s-o înghită iadul, v-a tulburat chiar atât de mult?

— Da, interveni repede Robin, care cu o privire grăitoare îi recomandă mai multă prudenţă tinerei, da, vederea nefericitei ăsteia care a fost cât pe ce să-i pricinuiască moartea. E un copil prea sensibil.

Văzând-o de-acum stăpână pe ea, Robin îşi luă rămas bun, spunând:

— Acum, vă las domnişoară. Dacă-mi permiteţi, voi reveni cât mai curând.

— Chiar vă rog, domnule, spuse tânăra, ale cărei priviri erau elocvente. Veniţi cât mai curând să-mi spuneţi ce mai faceţi.

— Bine, fornăi Robin, subliniindu-şi spusele cu o privire tot atât de elocventă, voi reveni când mă voi întoarce din

călătoria pe care mă pregătesc s-o fac, adică în primele zile ale lui iulie, nu mai înainte.

— Aveţi grijă de dumneavoastră, domnule, îl povăţui Flore, făcându-i un semn cu ochiul, drumurile par îngrozitor de nesigure în vremurile noastre.

— Ei aş! o asigură Robin, râzând din inimă, plec cu câţiva prieteni care nu sunt nici ei nişte bebeluşi, vă asigur de asta. Nu ni se va întâmpla nimic rău.

Şi ieşi, condus de Simonne, care surâdea enigmatic.

Dintr-o veche obişnuinţă pe care i-o dicta prudenţa, se învălui în manta cât mai bine şi, ridicându-i gulerul, îşi ascunse şi faţa. Mergea cu un aer absent, neacordând nici cea mai mică atenţie celor ce se întâmplau în jurul său.

Când ajunse la intrarea în Palat, o luă pe sub bolta monumetală a porţii. Cam zece soldaţi bântuiau pe acolo, nepăsându-le că încurcau circulaţia. Robin, absent ca la început, nu le dădu nici o atenţie şi intră în mijlocul lor.

Atunci, ca din întâmplare, soldaţii se grupară în faţa porţii, una din aripile acesteia fiind închise, închizând astfel drumul. În acelaşi timp, din corpul de gardă aflat în curte, lângă capela Saint-Michel, ieşiră alţi soldaţi care baricadară drumul din faţă.

Simţindu-se înconjurat, Robin reveni brusc la realitate. Ridicându-şi privirile, zări pe ultima treaptă a peronului corpului de gardă figura zeflemitoare a lui Malâtre care-l arăta chiar pe el soldaţilor. Lângă el se afla jupân Mercerot, surâzând sinistru.

Înţelese mult prea târziu că e prins. Înainte de a putea scoate spada din teacă, fu înhăţat, legat, ridicat pe sus şi dus de acolo.

Când îşi reveni din uluială, se văzu înlănţuit în fundul unei celule, nearisită şi întunecoasă. Cu un rânjet melancolic se consolă, spunându-şi: „Am spus eu că e prea frumos pentru ca să dureze. De data asta cred că ăsta-i ultimul meu popas înaintea saltului final pe care-l voi face la capătul funiei.”

XVII. NEGUSTORUL ACŢIONEAZĂ.

Se pare că jupân Mercerot acorda o importanţă deosebită arestării lui Robin, deoarece împinse precauţia până acolo încât urmă grupul care-l transporta până la fostul palat d'Artois, devenit palatul de Burgundia, în care intră şi el. Nu plecă de acolo decât atunci când văzu uriaşa uşă a palatului închizându-se în urma prizonierului şi a escortei sale.

Abia atunci avu curajul să suspine uşurat şi o luă înspre casă. În timp ce mergea, se gândea: „Acum iată-mă debarasat de blestematul de Robin şi de ameninţările sale. Treaba e bine făcută: Jean de Burgundia nu-l va ierta. Şi nimeni nu va mai putea dovedi că Flore nu-i fiica mea. Pe de altă parte, sunt liber şi din partea acelui tânăr zăpăcit care mi-ar fi încurcat planurile fiindcă o iubea pe Flore. Hm, două obstacole serioase au fost îndepărtate."

Ajuns acasă, o chemă pe Simonne în cabinetul său şi o întrebă:

— Ei bine! a spus ceva interesant?

— Nimic, stăpâne, îl linişti Simonne. Nu i-am pierdut o clipă din ochi.

— Eşti sigură? insistă jupân Mercerot.

— Dacă vă spun că nu i-am pierdut o clipă din ochi!… Dacă ar fi spus ceva, aş fi auzit cu siguranţă. Nu sunt surdă, slavă Domnului.

— Bine, spuse jupân Mercerot care, văzând-o cum se zburleşte, preferă să nu mai insiste. Şi adăugă: Urmează-mă, Flore va avea nevoie să fii lângă ea. Îţi vei da silinţa s-o consolezi, fiindcă am o veste proastă pentru ea.

— Nu faceţi pe secretosul cu mine, cunosc deja vestea cea rea.

Şi coborând vocea, cu un gest semnificativ:

— V-aţi debarasat de amorezul care vă deranja.

Jupân Mercerot, nepăsător, făcu din cap semnul că da.

Amândoi, cu figuri triste, de circumstanţă, intrară în camera fetei şi Simonne, cea dintâi, alergă la ea cu lacrimi în ochi şi o îmbrăţişă.

Bonne Nebuna plecase de mult, oricât încercase Flore s-o mai reţină.

Jupân Mercerot se aşează şi începu:

— Flore, copilul meu, am o veste tristă pentru tine.

Flore înţelese că urma ceva deosebit. Făcu un efort şi murmură:

— Te rog, tată, vorbeşte…!

— S-a certat cu un gentilom, s-au bătut… şi… acum e mort.

Dar ştirea, care în alte circumstanţe ar fi fost fatală, de această dată pentru fată fu binefăcătoare, în sensul că îi dădu un motiv plauzibil pentru a-i permite să plângă din toată inima, eliberându-se de lacrimile şi durerile care o sufocau, şi care lacrimi izbucniră imediat. În afară de asta, lacrimile o mai eliberau şi de constrângerea la care o supunea comedia ce trebuia s-o joace.

Simonne o luă iarăşi în braţe şi începu să plângă mai abitir ca ea.

Văzând acestea, jupân Mercerot, satisfăcut că lucrurile mergeau mai bine decât sperase, făcu un semn Simonnei, se ridică uşurel şi plecă în vârful picioarelor.

A doua zi, Simonne constată cu surprindere, dar nu fără o oarecare uşurare, că Flore nu mai părea chiar atât de afectată de moartea iubitului său. Şi-şi spuse: „Cred că jupân Mercerot a avut dreptate. Şi pe gânduri: Dar cum se poate să mă fi înşelat într-atât asupra micuţei?”

Asta se întâmpla în timpul dimineţii. Câteva momente mai târziu, Simonne încercă o nouă surpriză: Flore o rugă să-i ceară tatălui său să vină la ea pentru un moment. Şi negustorul se grăbi să vină.

Cu multă blândeţe şi accentuând încă mai mult deferenţa pe care i-o arătase întotdeauna până în acea zi, jupân Mercerot vorbi primul:

— Simonne mi-a spus că doriţi să-mi vorbiţi, şi vedeţi că, lăsând deoparte orice preocupare, m-am grăbit să sosesc.

Vorbiţi fără teamă, copilul meu, cereţi-mi orice şi fiţi convinsă că vă voi îndeplini orice dorinţă.

— De ce, se miră Flore uşor neliniştită, de ce îmi spuneţi voi? De ce atâta politeţe, cu care nu sunt obişnuită?

— Vă voi explica, se grăbi să spună jupân Mercerot, liniştindu-se deplin. Am avut fericirea să aduc câteva servicii Maiestăţii Sale, Regina Isabeau, ca şi monseniorului duce de Burgundia. Aceştia au fost atât de amabili, încât mi-au trimis actele de înnobilare şi mi-au dăruit un domeniu seniorial care acordă titlul de conte proprietarului său.

Flore tresări. Numele domeniului, pe care negustorul încă nu-l pronunţase, acel nume, Sombernon, îi trecu prin minte fără să-şi dea seama de ce.

— Vă felicit, domnule.

Cuvântul îi ieşi din gură fără voia ei. Şi-l regretă imediat. Dar jupân Mercerot nu păru defel mirat. Dimpotrivă, aprobă:

— Foarte bine, Flore. Sunt mulţumit văzându-vă că acceptaţi cu uşurinţă micile schimbări pe care obişnuinţa le fac atât de greu de înlocuit. Ştiu că gusturile vă sunt destul de simple şi mărturisesc că mi-era teamă că această schimbare bruscă a situaţiei ar fi putut să vă înfricoşeze puţin. Sunt încântat că nu este aşa.

— Nu mi-aţi spus, observă Flore, roşind, şi puţin încurcată, numele domeniului pe care l-aţi primit.

— Domeniul Sombernon, în Burgundia, aproape de Dijon.

Flore se aştepta la acest nume, aşa încât nici măcar nu tresări. Îşi închise doar ochii, incapabilă de a mai susţine privirile jupânului Mercerot care-i scormoneau faţa.

Acesta o crezu orbită de mândrie şi, surâzând satisfăcut, se lăudă:

— E un domeniu frumos, Flore, şi pe care am avut ocazia să-l vizitez cu mulţi ani în urmă. Şi, cu flăcări în ochi: Pământuri frumoase, domeniu frumos! Mă însărcinez să-l fac să producă cel puţin două mii de livre rentă. E o sumă frumoasă, la urma-urmei.

— Aşa încât, spuse Flore, puţin palidă, veţi deveni conte de Sombernon, fiindcă presupun că vă veţi lăsa numele pentru a-l lua pe cel al domeniului.

— Nu, spuse el grav. Voi, Flore, voi veţi purta titlul şi numele de contesă de Sombernon. Eu sunt şi voi rămâne jupân Mercerot. Asta vă miră, spuse el văzând la Flore un gest de surpriză, şi ar mira pe oricine, presupun. Şi totuşi, aşa va fi. Şi, ridicând din umeri: Sunt un burghez mult prea vechi, iar părinţii mei au fost tot burghezi. Şi titlul e un titlu care valorează pentru mine mult mai mult decât oricare titlu de nobleţe. Ştiţi că dacă aş fi vrut, aş fi fost demult starostele negustorilor?

— Dar, domnule, se miră naiv Flore, de ce nu acceptaţi titlul de conte?

— Acest titlu este pentru tine, copilul meu, spuse jupân Mercerot cu blândeţe. Eu mă mulţumesc cu titlul meu de burghez al Parisului. Sunt un negustor modest, fără ambiţii personale. Cu tine este altceva. Vreau ca fiica mea să fie deasupra tuturor. Şi pentru început – fiindcă nu-i decât un început, Flore – îţi dăruiesc domeniul şi titlul. Pe Notre-Dame! contesă de Sombernon, asta sună mult mai bine decât baroană de Talazar!

Şi se grăbi să schimbe conversaţia, reluându-şi aerul bonom:

— Să vedem, încă nu mi-aţi spus ce doreaţi să-mi crereţi.

— Domnule, spuse tânăra cu emoţie în glas, după vestea înfricoşătoare pe care mi-aţi adus-o ieri, înţelegeţi foarte bine că simt nevoia să mă distrez puţin.

— Da, foarte bine. Vrei să te trimit pentru câteva zile la ţară?

— Ştiţi că am o oarecare slăbiciune pentru acea nefericită căreia toţi îi spun Bonne Nebuna. Aş vrea… Aş vrea să-mi permiteţi să o ţin pe lângă mine. O voi îngriji, şi, cine ştie? Poate o voi vindeca. Pentru mine ar fi o distracţie minunată, şi totodată o acţiune de caritate.

Simonne, care asistase până acum la această discuţie fără să scoată o vorbă, nu-şi dădu osteneala să reflecteze şi-şi dădu imediat o părere care nu i se ceruse:

— Să o primim pe cerşetoarea aia, nebuna aia periculoasă, aici! S-o ia dracu'! Sfântă Simonne, ajută-ne! Cred că ţi-ai pierdut minţile dacă gândeşti aşa. În ce mă priveşte, aş prefera…

— Tăcere, Simonne, o întrerupse poruncitor jupân Mercerot, nu-mi displace ca fiica mea, contesa de Sombernon să-şi continuie activitatea de binefacere… şi această activitate să fie cunoscută. Aşadar, copilul meu, va fi precum doreşti.

— Oh! Mulţumesc, domnule! spuse Flore bucuroasă.

Jupân Mercerot se retrase în cabinetul său, mulţumit de tot ce făcuse până atunci.

Flore, în urma permisiunii obţinute, fără a ţine seama de protestele Simonnei, dădu ordinele necesare pentru ca mama ei să-i fie adusă cât mai repede, plecând chiar ea după Bonne. După cum spusese, spera s-o vindece.

Când înţelese ceea ce i se cere, nebuna făcu mutre. Se simţea bine acolo unde se afla şi nu ţinea să-şi schimbe locuinţa sau obiceiurile. Şi totuşi Flore reuşi până la urmă să o convingă.

Întoarse la locuinţa jupânului Mercerot, prima grijă a fetei a fost s-o spele, s-o îmbrace şi s-o pieptene pe bolnavă. Aşa încât, spălată, îmbrăcată cu haine simple dar curate, bolnava părea mult întinerită, încât până şi Simonne remarcă faptul.

— E sigur că nu-i atât de bătrână pe cât pare, spuse aceasta. Şi a fost o femeie frumoasă la vremea ei.

Seara, Flore o duse într-o cameră confortabilă, frumos mobilată, o dezbrăcă, o culcă şi o păzi ca pe un copil până când aceasta adormi.

Însă, la mai puţin de o oră, un zgomot înspăimântător o făcu să alerge acolo.

Bonne se sculase, se îmbrăcase din nou în zdrenţele ei, pe care încă nu i le aruncase nimeni, şi, în întuneric, căuta ieşirea.

Fetei îi fu cu totul imposibil s-o îmblânzească. Repeta cu încăpăţânare:

— Trebuie să merg la mine!... Trebuie să merg la mine!

Şi cum Flore încerca şi tot insista, nebuna o copleşi cu cele mai mari insulte, după care începu să strige:

— Săriţi!... Ucigaşii!... Pe ei...!

Trebuiră să-i deschidă uşa. Nebuna ieşi şi o luă la fugă, ca şi când ar fi fost urmărită de cineva, necontenind cu înjurăturile şi blestemele.

Flore, răvăşită, se întoarse tristă în camera sa, urmărită de reproşurile Simonnei care o certa:

— Vezi ce-ai făcut!... Ţi-am spus eu!... Câtă încăpăţânare. Să ne aduci o nebună pe cap!... Dumnezeule! Casa asta nu-i o casă de nebuni!

Flore se închise în cameră, se aşează pe un scaun şi începu să plângă liniştit.

XVIII. CÂTEVA EXPLICAŢII RETROSPECTIVE.

Cavalerul de Passavant, baronul de Talazar şi scutierul uriaş, Brancaillon, continuau să rămână închişi în mod voluntar în camera aflată chiar sub acoperişul hanului Truie-Pendue.

În ziua în care Robin se dusese la vechiul lui stăpân, jupân Mercerot, vizită care se terminase atât de rău pentru el, Passavant şi Talazar îl aşteptaseră până noaptea târziu. Dar Robin nu apăru. Şi nici a doua zi. Cauza o cunoaştem.

Talazar spuse:

— Cred că bietul de el a fost prins de burgunzii care-l urmăreau.

— E posibil, răspunse pe un ton rece Passavant.

— Ce-ar fi dacă l-am căuta, propuse Talazar; ce spuneţi, cavalere? La urma-urmei, e scutierul meu.

— Ne vom ocupa de Robin ceva mai târziu. Şi vreţi să-mi cunoaşteţi părerea? Ei bine, e un vulpoi bătrân, şi dacă s-a

lăsat prins, veţi vedea că se descurcă şi singur.

Şi zilele trecură fără ca cei trei să scoată nasul afară, decât privind prin lucarnă, de unde supravegheau strada Saint-Martin.

Ce puteau face cei doi în timpul acestor ore îndelungate decât să discute între ei? Passavant şi Talazar nu se cunoşteau. Circumstanţele îi puseseră faţă în faţă doar de câteva ore. Şi-n timpul acestor ore îşi făcuseră unul altuia câteva servicii încât, lăsând la o parte simpatia pe care o simţeau unul pentru celălalt, deveniseră prieteni.

Nu se cunoşteau, dar doreau să se cunoască. Era normal. Aşa încât începură să-şi povestească prin ce trecuseră până atunci.

Viaţa lui Talazar era încă prea scurtă pentru a prezenta aventuri demne de a fi povestite aici. Se rezuma doar la atât:

Era din Touraine, de unde nu plecase niciodată până acum. Tatăl său, seniorul de Talazar, căzuse în lupta de la Azincourt{8}. După doi ani, murise şi nobila sa mamă. El, orfan, sărac, adunase toţi banii pe care putu să-i găsească şi odată datoriile de familie plătite, încredinţă conacul părintesc celor doi bătrâni servitori pe care-i mai avea, plecând la Paris unde spera să facă avere. Dar întâlnise în calea sa ochii albaştri ai frumoasei Fleurette (aşa o numea el pe Flore) şi-şi uitase toate proiectele de viitor. Asta ţinea de mai bine de şase luni. Şi cu fiecare zi, punga i se golea puţin câte puţin.

Viaţa cavalerului de Passavant era mult mai lungă, mult mai plină de evenimente tragice, de lupte homerice. Avu de povestit timp îndelungat tânărului său prieten care, tremurând de entuziasm, nu se mai sătura să-l asculte. Şi încă seniorul de Passavant nu-i povesti totul. Cred că vom face mai bine dacă vom lăsa cele două personaje să vorbească chiar ele. Aşa se vor explica anumite aluzii, unele mici amănunte, care altfel ar părea obscure.

— Trebuie să vă spun, baroane, că la zece ani, orfan de ambii părinţi, m-am trezit singur pe lume, fiindu-mi stăpân absolut, deoarece nu aveam nici o rudă. La doisprezece ani am fost închis în Turnul Huidelonne care, după câte ştii, este închisoarea palatului Saint-Pol. Acolo am stat doisprezece ani.

— Doisprezece ani! sări Talazar. Şi ce crimă, un copil de doisprezece ani, ar fi putut s-o comită meritând o astfel de îngrozitoare pedeapsă?

— O crimă de neiertat, explică Passavant cu surâsul său ironic. Am fost martorul unei trădări, agravate de o capcană, de asasinat şi de răpirea unui copil, totul agravat cu un sacrilegiu. Şi toate acestea au fost comise de doamna Isabeau de Bavière şi de monseniorul Jean de Burgundia, pe atunci conte de Nevers... Dumnezeu să-l ţină în viaţă până când ne vom termina socotelile.

— Te rog, cavalere, explicaţi-mi. Despre ce crimă, despre ce sacrilegiu vorbiţi?

— Fie, consimţi Passavant, întunecându-se, ca şi când acele amintiri i-ar fi aţâţat ura. La conacul meu se afla o tânără, Laurence d'Ambrun, pe care o iubeam şi o veneram ca pe o soră mai mare. Laurence d'Ambrun a fost sedusă şi abandonată de Jean de Burgundia. După aceasta, se refugie la mine împreună cu copilul său, micuţa Roselys... fiica lui Jean de Burgundia. Cum a aflat Isabeau de această întâmplare?... Nu contează. A aflat, şi de aici toată nefericirea. Prin trădare, minciuni şi ameninţări, a convins-o pe Laurence d'Ambrun să consimtă să se căsătorească cu Jean de Burgundia.

— Asta ca să dea un nume copilului.

— Poate că da. Dar Jean de Burgundia era căsătorit, şi soţia sa trăia. Dar Laurence d'Ambrun nu ştia asta.

— Dar ducele ştia!... Şi totuşi a consimţit!... Acum înţeleg despre ce sacrilegiu e vorba.

— Ceremonia nupţială, continuă Passavant, a avut loc noaptea, în capela conacului meu, pe care-l puteţi vedea de

aici, deoarece se află chiar în faţa hanului. Odată sfârşit sacrilegiul, Jean de Burgundia o înjunghie pe Laurence d'Ambrun şi distruse toate dovezile crimei… Sau cel puţin aşa a crezut el. Dar în graba sa a uitat de un act pe care eu l-am păstrat cu grijă. Din cauza asta n-au îndrăznit să mă ucidă: nu ştiau cui lăsasem actul… Aşa încât, copil fiind, m-au închis într-o celulă din turnul Huidelonne, gândindu-se că voi ceda.

— Şi micuţa Roselys, ce s-a întâmplat cu ea?

— S-a întâmplat că o mare doamnă, cu o inimă generoasă, a smuls-o morţii, deoarece era grav bolnavă. Şi această nobilă doamnă, neputând s-o înfieze chiar ea, ceru unui viteaz gentilom s-o adopte: seniorul de Champdivers. Aşa încât, Roselys d'Ambrun deveni Odette de Champdivers.

— Spuneţi-mi cavalere, cum aţi reuşit să ieşiţi din turnul Huidelonne? Fiindcă aţi ieşit, pe toţi dracii, şi vă aflaţi în faţa mea.

— I-o datorez lui Roselys, sau Odette de Champdivers, care, însoţită de regele Carol VI, a coborât într-o noapte în infernul în care eram închis şi mi-a deschis uşa.

— Spune-mi, te rog, cavalere, cum, în pofida reginei Isabeau şi a lui Jean de Burgundia, v-aţi putut căsători cu aceea pe care o iubeaţi. Fiindcă aţi luat-o de soţie sunt sigur de asta.

— Căsătoria mea cu Roselys d'Ambrun, sau Odette de Champdivers, a fost celebrată în biserica Saint-Jacques de la Boucherie, acum unsprezece ani. Şi trebuie să vă spun că mama Roselys-ei, Laurence d'Ambrun, n-a murit în urma loviturii de pumnal a ducelui. A fost salvată de un personaj misterios şi sinistru, eminenţă cenuşie a reginei Isabeau, din faţa căruia toată lumea se dădea înapoi, înspăimântată, fiindcă îl credeau vrăjitor şi care se numea Saitano.

— Aha! făcu Talazar aruncând o privire spre camera în care Brancaillon supraveghea prin lucarnă, faimosul vrăjitor care vă terorizează, nu ştiu în ce fel, viteazul scutier.

— Chiar aşa, aprobă Passavant. Deci, acest Saitano, pe care nu-l judec, cu toate că a vrut de mai multe ori să mă ucidă, acest Saitano era un savant, un mare savant, care a salvato pe mama Roselys-ei. Soţia mea, mama ei şi cu mine, am plecat să ne ascundem fericirea la conacul Champdivers.

Passavant tăcu o secundă, timp în care rămase cu ochii închişi, rememorând fără îndoială, zilele fericite pe care le trăise lângă iubita sa soţie.

— Fericirea asta, reluă el, n-a durat decât şase luni. După acest răstimp, sănătatea Roselys-ei începu să lase de dorit. La început a fost ceva uşor, căruia mama ei şi cu mine nu i-am dat prea mare importanţă, fiindcă amândoi credeam că-i vorba de sarcină. Dar răul se agravă şi o boală cumplită, fulgerătoare, păru că se abate asupra sărmanei mele soţii. În mai puţin de o săptămână, ravagiile cauzate de boala nemiloasă fură atât de înfricoşătoare, încât eu, pe jumătate nebun de durere, m-am suit pe cal şi am plecat în căutarea lui Saitano. El singur mi se părea potrivit s-o salveze. Şi fatalitatea fu împotriva mea: am pierdut trei zile pentru a-l găsi pe bătrânul savant şi pentru a-l aduce la mine. Consultaţia a durat destul de mult timp. După care ne linişti pe toţi: pe bolnavă, pe mama sa şi pe mine. Dar după asta mă luă cu el să facem o plimbare prin grădină. Şi acolo îmi dezvălui adevărul sinistru şi înfricoşător: Roselys murea. Roselys nu mai avea de trăit decât câteva zile. Saitano, el însuşi, cu toată ştiinţa sa, se vedea neputincios.

— Bea o gură, cavalere, îl întrerupse Talazar, să bem împreună. Povestea voastră m-a răvăşit într-atât, încât simt cum gâtul îmi ia foc.

Ciocniră paharele cu gravitate şi le goliră dintr-o sorbitură. Şi Passavant continuă:

— Cu câtva timp mai înainte, Roselys dăduse de pomană unui cerşetor. Acel cerşetor, pe care nu l-am mai văzut niciodată, pentru a-şi arăta recunoştinţa, reveni a doua zi şi aduse un buchet modest de flori de câmp, în mijlocul căruia

se afla un trandafir magnific, de un roşu aprins. Roselys luase trandafirul şi-l mirosise cu nesaţ de câteva ori… Şi a doua zi se arătaseră primele simptome ale bolii. Auzind acestea, Saitano surâse. Ceru să vadă trandafirul pe care-l găsi în vasul în care-l pusese Roselys. Era ofilit, negru, ca şi când ar fi fost ars. Nu-i aruncă decât o privire şi înţelese totul. Luă floarea, îmi făcu semn să-l urmez, şi merse în grădină unde o îngropă.

— Trandafirul acesta, îmi spuse el, a fost otrăvit. Otrava cu care a fost îmbibat o cunosc mai bine ca oricare altul… având în vedere că eu am pregătit-o.

— Atunci, strigai eu, Roselys e salvată! Sunt sigur că aveţi antidotul.

— Da, replică Saitano, clătinând din cap, dar e târziu acum… am întârziat cu câteva zile. Dar n-are importanţă, voi face tot ceea ce-i omeneşte posibil ca să o salvez.

Şi savantul se instală la noi, luptând zi de zi împotriva bolii.

— Ei bine, şi a reuşit? întrebă neliniştit Talazar.

— Roselys a zăcut încă un an, după care s-a stins în braţele mele. Asta-i tot ce-a putut face bătrânul savant.

— Şi ce-a mai urmat după asta, domnule?

— A urmat că, Laurence d'Ambrun, care nu trăia decât prin fiica ei şi pentru fiica ei, zdrobită de altfel şi de timpul îndelungat consumat cu îngrijirea bolnavei, a murit în mai puţin de două săptămâni, şi eu am rămas singur… Singur cu Saitano, care încă nu mă părăsise, fiindcă ghicise cele ce vor urma.

— Ce anume, cavalere?

— Foarte simplu: voiam să mă sinucid cu propria-mi spadă, când Saitano, care mă supraveghea îndeaproape fără ca eu să bănui ceva, mi-a smuls-o din mână şi mi-a spus:

— Seniore de Passavant, aveţi ceva mai bun de făcut decât să vă sinucideţi.

— Şi ce anume? urlai eu, furios.

— Să o răzbunaţi pe Roselys, răspunse Saitano.

— Bravo! sări în sus Talazar, pentru asta încep să-l îndrăgesc pe bătrânul savant pe care-l cred plin de bun-simţ.

— Aşa încât puteţi să vă închipuiţi că mi-am luat spada şi am băgat-o la loc în teacă aţintind asupra lui Saitano nişte priviri încât nu mai era nevoie de vorbe.

— Cavalere, îmi spuse bătrânul savant, n-am preparat decât un singur flacon din această otravă. Numai unul singur, şi nu mai mare decât o unghie. Flaconul acesta l-am înmânat doamnei Isabeau de Bavière. În ce priveşte cerşetorul care a adus buchetul otrăvit şi apoi nu a mai fost văzut… căutaţi în jurul lui Jean de Burgundia şi veţi găsi.

După ce-mi spuse toate acestea, Saitano, sigur că de-acum înainte nu mă mai voi atinge de viaţa mea, m-a părăsit. Şi eu, eu m-am pus pe căutat.

— Şi aţi găsit ceva, cavalere?

— Cred că da, făcu Passavant cu un surâs înfricoşător.

— Ei bine! sări în sus de bucurie Talazar, atunci ne vom bate, pe coarnele diavolului! Bătaie pe viaţă şi pe moarte. Cavalere, cred că însuşi bunul Dumnezeu ne-a condus unul spre altul.

— Ei na, surâse Passavant, care părea că-şi regăsise calmul, chiar mai adineauri îl renegaţi pe Dumnezeu. Şi acum credeţi în el. Ce dracu', iubitule, nu sunteţi consecvent cu voi înşivă.

Talazar rămase interzis un moment, după care izbucni în hohote de râs.

Cam aşa îşi petreceau timpul cât au stat închişi în casă în mod voit. De altfel, trebuie să spunem că Passavant nu spunea decât ceea ce voia el să spună. După patru zile de asemenea existenţă, celor doi li se părea că se cunosc de când lumea, şi se simţeau uniţi de o afecţiune aproape fraternă.

În acea zi, care era a 21-una din lună, şi a patra de când dispăruse Robin, Talazar exclamă deodată:

— Cavalere, încă nu mi-aţi spus ce semnificaţie are povestea cu mortul care nu moare niciodată, şi despre care aţi vorbit de atâtea ori cu Brancaillon care, la rândul lui, mă făcea să cred că aş fi cel din urmă om de pe pământ dacă n-aş crede în ea. Şi apoi, dacă îmi amintesc eu bine, în această poveste era vorba de o masă de marmură, de o gheară de oţel, de un vrăjitor, de un sac, şi în care voi jucaţi totdeauna rolul mortului care învie la momentul oportun. Ce vrea să spună toate acestea?

Passavant începu să râdă în hohote.

— Uite câte întrebări deodată, exclamă el. Dacă sunteţi amabil, le voi descâlci pe rând, explicându-vă în acelaşi timp misterul lor, care de altfel este foarte simplu. Mai întâi mortul care nu moare niciodată: sunt atins de o boală ciudată despre care n-am vorbit nimănui până acum, decât lui Saitano, care mi-a explicat lucrul în nişte termeni atât de ciudaţi… încât n-am priceput nimic din ei. Pe scurt, iată despre ce-i vorba… când mă aflu sub imperiul unei emoţii violente, mi se întâmplă deseori să rămân ţeapăn. După cât pot vedea cei din jur, nu mai simt nimic, părându-li-se că au de-a face cu un cadavru. De altfel, chiar cu rigiditatea şi insensibilitatea unui cadavru, mai mult, se pare că nici bătăile inimii nu mi se mai simt. Pe scurt, par un cadavru. Şi totuşi, nu sunt mort, deoarece aud şi văd tot ce se întâmplă în jurul meu. Numai că mi-e imposibil să vorbesc, să fac orice mişcare, chiar şi să clipesc. Asta până când ciudata paralizie dispare tot aşa cum a venit.

— Drace, făcu Talazar, neliniştit, dar ştiţi că o asemenea boală este extrem de neliniştitoare? S-ar putea că, dacă indivizii vă cred mort, să se hotărască să vă înmormânteze… de viu… Ar fi înfricoşător.

— Asta este, n-am ce face, declară liniştit Passavant. Deci, Brancaillon, văzându-mă de câteva ori în această stare, a încercat să-şi explice situaţia. Şi cum nu este un savant, a găsit-o pe aceea cu mortul care nu moare.

— Atunci, cavalere, înseamnă că vă aflaţi în acea stare când v-au scos din pivniţa doamnei Isabeau?

— Probabil.

— Şi v-aţi trezit chiar la timp, altfel aţi fi fost înecat.

— Ba nu, făcu Passavant cu aerul său naiv, fiindcă vă aflaţi acolo.

— Aha! făcu Talazar interzis.

Am uitat să vă spunem că Brancaillon îi părăsise de două zile, plecând spre nu ştim care destinaţie, însărcinat, fireşte, cu vreo misiune misterioasă.

În această dimineaţă, pe când Passavant isprăvea de povestit câteva din aventurile sale din tinereţe, uşa camerei lor se deschise uşor, împinsă de uriaşul scutier, care se trase într-o parte pentru a face loc unui individ cam tot atât de uriaş şi care-şi avea faţa ascunsă în gulerul mantalei.

XIX. AVENTURIERUL BRETON.

Noul venit coborî gulerul mantalei descoperindu-şi faţa aspră, împodobită de o mustaţă uriaşă. Faţa lui arăta că omul trecuse cu puţin de cincizeci de ani. Acest personaj unea în el toate calităţile pentru a deveni înspăimântor: faţa aspră, voce tunătoare, maniere violente, gesturi bruşte şi ample.

Alergă la Passavant şi-l strânse în braţe mai să-l sufoce, manifestând o bucurie zgomotoasă dar în mod vizibil sinceră. Şi-n timpul acesta tună:

— Pe toţi dracii! pe maţele diavolilor! pe cornele dracilor! cavalere, sunt atât de fericit să vă reîntâlnesc! Sunt ani lungi de când nu ne-am mai văzut, şi credeam că l-aţi uitat pe vechiul vostru prieten, Tanneguy se Châtel.

Passavant suportă cu eroism îmbrăţişarea fără să crâcnească, admirat fiind pentru aceasta de Talazar, înapoind-o cu o tot atât de mare vigoare, ceea ce demonstra o afecţiune reală. Dar asta nu-l împiedică să spună pe un ton naiv, care-i era propriu numai lui:

— Sunt profund înduioşat de bunăvoinţa pe care mi-o arătaţi, domnule mareşal.

— Bunăvoinţă!… Domnule mareşal!… izbucni Tanneguy, încruntându-se. Haida-de! cavalere, mie-mi vorbiţi aşa?

— Fără-ndoială, spuse Passavant pe acelaşi ton. Nu sunteţi voi mareşalul de arme ale monseniorului delfin, căpitan general de Champagne, de Brie, şi ale tuturor ţinuturilor de dincolo de Sena? Şef suprem al Armagnac-ilor?

Tanneguy îl privi în faţă ca şi când ar fi fost gata să-l mănânce, după care izbucni:

— Pe toţi dracii!… Dacă oricare altul decât voi mi-ar fi vorbit aşa, mi-aş fi spus: Iată un om care crapă de invidie, un om de care trebuie să te debarasezi… şi am fi mers să ne explicăm într-un loc mai retras, cu spada în mână. Dar pe voi, cavalere, vă ştiu deasupra unor asemenea sentimente care ne domină aproape pe toţi. Şi cred, pe coarnele dracilor! că pur şi simplu aţi râs de mine. Asta ar fi costat şi mai scump pe oricare altul decât dumneata.

Cavalerul îi apucă mâna şi i-o strânse puternic:

— Ştiu, spuse el cu un aer serios, şi vă cer iertare, căpitane. Am făcut o glumă proastă.

— Ei, asta-i acum! bubui Tanneguy, înveselit. Şi eu îmi spuneam: Pe toţi dracii, mi l-au schimbat oare pe Passavant al meu?

Passavant făcu un semn lui Brancaillon, care, liniştit acum şi cu faţa numai zâmbet, ieşi afară din cameră. După care, cavalerul făcu prezentările între Talazar şi Tanneguy:

— Baronul Milon de Talazar… Puteţi vorbi liniştit în faţa lui, căpitane, având în vedere că mă secondează în afacerea despre care scutierul meu v-a vorbit… Căpitanul Tanneguy du Châtel, unul din vitejii care m-au salvat de la moarte atunci când mă aflam pe scara eşafodului. V-am povestit acea aventură.

— Reputaţia de îndrăzneală şi de vitejie a seniorului Tanneguy du Châtel îmi era cunoscută, spuse Talazar înclinându-se. Văd acum că ea este cu mult sub realitate.

— De ce asta, tinere? întrebă Tanneguy, vizibil flatat.

— Fiindcă trebuie să fii de o vitejie fără seamăn pentru a îndrăzni să te prezinţi în plină zi în oraşul în care, ani în şir ai fost comandantul jandarmilor şi unde, în consecinţă, eşti cunoscut de toată lumea, oraşul fiind acum în mâinile celor mai înverşunaţi duşmani care au pus un premiu mare pe capul tău.

— Tinere, declară Tanneguy, sensibil la compliment, aveţi o figură care-mi place mult. Şi fiindcă sunteţi prietenul cavalerului, din acest moment sunteţi şi prietenul meu. Să ne strângem mâinile, pe toţi dracii!

Şi întorcându-se spre Passavant:

— Cavalere, nu dispun decât de o oră. Sunt aşteptat la ora nouă pentru o afacere urgentă, având în vedere că este vorba de bani.

Tanneguy explică oaspeţilor săi scopul vizitei:

— Nici nu-ţi poţi închipui, cavalere, cât de fericit sunt ştiindu-vă de partea noastră. Aşa încât, după cum vedeţi, n-am vrut să las nimănui onoarea de a trata cu voi această afacere. Şi am alergat într-un suflet pentru a vă spune: Pune-ţi chiar voi condiţiile, prietene. Oricare ar fi ele, vă asigur în numele Delfinului că vor fi îndeplinite.

— Cum? exclamă Passavant pe tonul său naiv, numai pentru atâta lucru v-aţi riscat capul?

— Pentru asta… şi pentru încă altceva.

— Dar, iubite prieten, cine te-a făcut să crezi că aş dori să intru în serviciul delfinului?

— Păi, spuse Tanneguy interzis, scutierul vostru.

— Brancaillon, strigă Passavant cu severitate, deschizând uşa, animalule, ce-ai spus seniorului du Châtel?

— Eu!… Eu… Tunete şi trăsnete! protestă Brancaillon, gata să se sufoce.

— Permiteţi, rectifică Tanneguy, scutierul vostru a venit să-mi ceară un permis de liberă trecere pentru voi. Şi atunci am crezut că v-aţi hotărât să vă alăturaţi nouă. Şi cu un regret vizibil: Pe toţi dracii, cred că m-am înşelat!

— Da, declară cu sinceritate Passavant.

Tanneguy îşi potoli necazul cu o serie de înjurături în care diavolul juca rolul preponderent.

— În sfârşit, suspină el, pentru că n-am nici un mijloc de a vă convinge, să nu mai vorbim despre asta. Spuneţi-mi ce aşteptaţi din partea mea.

— Păi, spuse Passavant, aş dori un ordin care să-mi permită să circul în libertate pe teritoriul Delfinului şi, dacă este cazul, să pot da ordine oricărui ofiţer.

Tanneguy scotoci în buzunar şi scoase un pergament pe care-l întinse cavalerului, spunându-i:

— Iată ceea ce mi-aţi cerut.

Passavant îl citi cu atenţie şi-l strecură în tunică, spunând simplu:

— E perfect.

După ce aşteptă câteva momente, văzând că nu capătă nici o explicaţie, Tanneguy izbucni:

— Pe coarnele diavolului! Doar nu vreţi să mă faceţi să cred că aţi cerut ordinul ăsta în scop personal?

— Nu, surâse Passavant, un pic răutăcios, e pentru serviciul Delfinului.

— Dacă-i aşa, spuse Tanneguy, devenit deodată grav, explicaţi-mi cum se face că, refuzând să intraţi în serviciul Delfinului… intraţi totuşi în serviciul lui.

— Dar nu intru deloc în serviciul său, exclamă Passavant. Nu-l cunosc pe acest copil, şi nici nu vreau să-l văd… decât dacă este absolut necesar… pentru el. Baronul de Talazar şi cu mine ne aruncăm într-o aventură. Care va dura atât cât va dura. Dar nu vrem să ne angajăm la mai mult, având în vedere că avem şi altceva de făcut. Nu dorim nici ca anturajul prinţului să ne pună beţe-n roate în ceea ce vrem noi să întreprindem.

— În mod sigur, spuse Tanneguy, întunecat, asupra monseniorului atârnă o ameninţare. N-ar fi mai simplu şi mai prudent să-mi spuneţi tot ceea ce ştiţi?

— E foarte drept ceea ce spuneţi, căpitane, replică Passavant cu puţină răceală în glas. Ei! Pe sfântul

Dumnezeu, dacă aş fi ştiut ceva sigur, v-aş fi spus-o deja! Din nefericire, ştiu şi eu tot atât cât ştiţi şi voi.

— Fie, acceptă Tanneguy, să rămânem în ceaţă, fiindcă nici voi nu ştiţi ceva precis. Asta nu mă opreşte să vă mulţumesc pentru avertisment. Şi totuşi, vă cunosc mult prea bine pentru a nu înţelege că, din momentul în care aţi hotărât să intraţi în luptă, ameninţarea, de oriunde ar veni ea şi oricât de nesigură ar fi, trebuie luată în consideraţie. În consecinţă, sper să nu mi-o luaţi în nume de rău dacă şi eu, dinspre partea mea, îmi voi lua unele precauţii.

— Tocmai voiam să vă sfătuiesc asta, spuse repede Passavant. Vegheaţi cu mare atenţie şi mai ales asupra persoanei Delfinului. Când voi veni, nimeni nu trebuie să bănuiască motivele vizitei mele, mai ales tânărul prinţ. Sunt prietenul vostru şi am venit să vă fac o vizită care se va prelungi un timp oarecare. Explicaţia asta trebuie să-i mulţumească pe toţi, inclusiv pe Delfin. Dar, la urma-urmei, cine ştie? Poate că nu voi fi nevoit să ajung până la Melun; poate că nici nu va fi nevoie să ajung nici măcar pe teritoriul monseniorului.

— Am priceput, îl asigură Tanneguy, vizibil mulţumit. Vreţi să vă spun ce idee mi-a venit, cavalere?

— Spuneţi-o.

— Ei bine! Atâta timp cât vă aflaţi în preajma lui Jean de Burgundia sunt liniştit: nu va putea face nimic. Fiindcă ameninţarea, din partea lui vine.

— Asta este sigur.

— Şi acum, aş comite o indiscreţie dacă v-aş întreba de ce interveniţi cu atâta generozitate în apărarea Delfinului pentru care de altfel nu nutriţi o simpatie prea mare?… Sau cel puţin aşa mi se pare.

— Ei aş! făcu Passavant, în afacerea asta acţionez în folosul meu.

Şi schimbând tonul:

— Când vă întoarceţi la Melun?

— Mâine dimineaţă, imediat ce porţile vor fi deschise.

— Şi atunci, de ce nu acceptaţi ospitalitatea mea?

— Vă mulţumesc mult, şi încă din toată inima, dar am atâtea de făcut. Nu uitaţi, cavalere, că sunt şeful unei partide… şi nu-mi mai aparţin. Şi stau şi mă întreb dacă din noi doi nu cumva dumneata eşti înţeleptul şi eu nebunul.

Passavant surâse cu blândeţe şi nu mai insistă.

Aventurierii noştri se mai îmbrăţişară încă o dată. Tanneguy strânse mâna lui Talazar, care jucase în această întâlnire rolul martorului tăcut, şi plecă grăbit.

Să-l urmărim.

Fără nici o altă precauţie, în afară de aceea de a-şi acoperi faţa cu una din pulpanele mantalei, cu acelaşi pas hotărât, Tanneguy coborî strada Saint-Martin, traversă Sena şi, culme a îndrăznelii, intră vitejeşte în incinta palatului.

Ajuns acolo, merse şi bătu în uşa jupânului Mercerot. Imediat fu introdus de Simonne, care, fără îndoială, primise ordine în acest sens.

Lucru curios, negustorul, care tratase de la egal la egal cu regina Isabeau şi ducele de Burgundia, se arătă acum mult mai respectuos, aproape umil. Cu glas nelinişti, în timp ce-i oferea un fotoliu, rosti:

— Cum, monseniore, aţi venit chiar dumneavoastră? Ce imprudenţă!

— Ei, pe dracu! spuse nepăsător Tanneguy, suma după care am venit e destul de importantă pentru a-mi risca pielea.

Şi, scoţând de sub veston câteva hârtii, le întinse pe masă, în faţa negustorului, spunând:

— Iată scrisorile care mă acreditează. Iată semnăturile şi garanţiile pe care le-aţi cerut. Verificaţi, vă rog.

Jupân Mercerot luă hârtiile una câte una, le studie cu atenţie şi punându-le la loc, spuse:

— Totul e în regulă. Nu-mi rămâne decât să vă dau banii.

Se aşeză la masă, luă o pană şi întrebă:

— În care din oraşe doriţi să încasaţi acele cinci sute de mii de livre pe care monseniorul Delfin a făcut onoarea să le

împrumute de la cei pe care-i reprezint?

— La Melun, jupâne, dacă se poate.
— Se poate, îl asigură negustorul.
Şi începu să scrie. Semnă, puse un sigiliu special, îl reciti cu atenţie şi-l întinse lui Tanneguy, spunându-i:
— Înmânând acest pergament persoanei de la adresa indicată, vi se va da oricând doriţi suma convenită.
Tanneguy luă pergamentul şi-l privi nelinişti şi încântat totodată.
— Aşa încât, jupâne, dacă aş pierde acest pergament, aş pierde cele cincizeci de mii de livre?
— De bună seamă.
— Şi cel care-l va găsi, oricine ar fi el, n-ar avea decât să se prezinte la adresa indicată pentru a ridica suma?
— Sigur că da, fiindcă scrisoarea nu menţionează nici un nume.
— Drace! Drace!... Dar asta-i nelinişti!
— De ce? păru că se miră negustorul.
Şi cu ironie uşoară:
— Dacă aţi avea nefericirea de a pierde scrisoarea, n-aţi avea decât să mă avertizaţi imediat şi eu voi trimite un ordin corespondentului meu, care nu va mai plăti nimănui.
— Da, dar, observă cu mult bun simţ Tanneguy, până când vă voi avertiza eu, şi până când, la rândul vostru, vă veţi avertiza corespondentul, individul ar avea timpul să încaseze suma şi să dispară. În fine, nu contează, să lăsăm lucrurile aşa cum sunt. Voi face totul să nu pierd pergamentul, asta-i totul.
Spunând astea, ascunse cu grijă pergamentul sub tunică şi aşteptă.
Jupân Mercerot scoase dintr-un sertar patru diamante magnifice pe care i le întinse, spunându-i:
— Şi iată şi restul.
Tanneguy admiră pietrele, şi cu un suspin le ascunse în adâncul buzunarului. După ce isprăvi, se sculă şi ieşi însoţit de negustor care nu-l părăsi până nu-l văzu ieşind pe poarta incintei Palatului.

Abia atunci se întoarse acasă, frecându-şi mâinile ca unul care a încheiat o afacere grozavă. Intră într-o curte mică alăturată locuinţei. Aici se afla o căruţă solidă la care erau înhămaţi doi catâri. Alături de căruţă stăteau doi vlăjgani care căscau de mama locului.

Jupân Mercerot deschise uşa unui fel de grajd. Pe jos se aflau aliniaţi mai mulţi saci plini. Cei doi vlăjgani îi urcară în căruţă şi-i acoperiră cu paie.

Pe la amiază, negustorul, supraveghindu-i pe cei doi vlăjgani care conduceau căruţa, porni la drum. Se duseră la palatul de Burgundia.

Tanneguy traversă Cité şi oraşul fără să i se întâmple nimic. Ajuns în strada Saint-Antoine, intră într-o clădire frumoasă situată lângă palatul comandantului, la doi paşi de strada Saint-Pol.

O cameristă tânără şi frumoasă îi ieşi în întâmpinare şi Tanneguy îi spuse doar un cuvânt:

— Melun.

Frumoasa cameristă îl introduse într-o cameră mobilată cu o eleganţă rafinată care trăda mâna expertă a unei femei. Şi femeia intră aproape imediat. Nu era altcineva decât doamna de Giac, pe care am mai văzut-o chiar la începututl acestei poveşti.

XX. O PERECHE PE CINSTE.

După obligatoriul schimb de politeţuri, complimente şi felicitări, la mare cinste în acea vreme, Tanneguy începu:

— Doamnă, mesagerul pe care aţi avut cinstea a mi-l trimite, mi-a împărtăşit sentimentele de respect şi devotament care le nutriţi faţă de monseniorul Delfin. În afară de aceasta mi-a mai spus că sunteţi dispusă să daţi un preţios ajutor partidei noastre. Aşa este, doamnă? Nu cumva mesagerul vostru a exagerat sau a denaturat cuvintele voastre?

Cu o gravitate care constrasta enorm de mult cu atitudinea ei uşuratică de care dădea dovadă mai tot timpul, doamna de Giac confirmă:

— Domnule, mesagerul meu n-a exagerat deloc, şi vă repet ceea ce el v-a spus din partea mea: în ciuda strânselor mele legături cu monseniorul duce de Burgundia, nu am uitat că obârşia mea este Franţa, şi nu Burgundia. Şi asta mă face să fiu un supus credincios suveranului meu natural, care este monseniorul Delfin. Vă solicit deci să mă folosiţi cum credeţi că este mai bine pentru a duce la o pace onorabilă şi durabilă între partidele noastre. Problema este dacă şi dumneavoastră sunteţi partizanul unei asemenea păci de care ţara noastră are atâta nevoie acum.

— Bineînţeles, doamnă, exclamă energic Tanneguy. Dovadă este faptul că luând oferta voastră în serios, l-am anunţat imediat pe monseniorul. Delfinul, doamnă, este din felul său mult prea indolent aşa încât urăşte din tot sufletul războiul şi oboseala pe care-l impune acest fapt. Deci este un paşnic prin definiţie. Dotat cu o inteligenţă remarcabil de vie şi de ascuţită pentru vârsta sa, a înţeles foarte bine avantajul de a se apropia de o persoană care are o influenţă atât de mare în faţa ducelui de Burgundia, având în vedere că ea este…

Şi aici, viteazul Tanneguy se opri, încurcat de ce urma să spună.

Cu vitejie şi cu o demnitate care impunea, doamna de Giac continuă în locul lui.

— Având în vedere că ea este amanta lui. O puteţi spune fără teama de a mă răni, domnule, mai ales că în această calitate am tratat cu dumneavoastră.

Tanneguy păru uşurat. Se înclină cu respect.

— Este într-adevăr o plăcere să discuţi cu o doamnă nobilă atât de sinceră şi de vitează, pe cât de frumoasă, tot pe atât de spirituală, spuse el. Deci, vă spun, doamnă, că monseniorul a înţeles asta foarte bine şi m-a însărcinat să vă asigur de suverana sa bunăvoinţă şi să vă rog să acceptaţi aceste câteva pietre în semn de prietenie şi recunoştinţă.

Spunând aceste cuvinte, Tanneguy scoase cele patru diamante ce-i fuseseră date de jupân Mercerot.

— Fie, consimţi doamna de Giac, cu un aer de condescendenţă suverană.

Luă preţioasele pietre, le aruncă o privire distrată şi le puse neglijent pe o măsuţă.

— Aşa deci, doamnă, reluă Tanneguy, vreţi ca de acum înainte să acţionaţi în aşa fel încât să-l faceţi pe duce să accepte în principiu o întrevedere cu Delfinul.

— Am promis-o, domnule. Imediat ce-mi va părea că ducele se află în dispoziţia necesară, vă voi aviza fără întârziere.

— Vă doresc, doamnă, ca aceasta să se întâmple cât mai curând. Şi credeţi-mă, intrând în această afacere, aduceţi însemnate servicii ambilor prinţi.

Cu acea graţie desăvârşită pe care o posedau cavalerii de altădată, Tanneguy se înclină şi depuse un sărut pe mâna care-i fusese întinsă. Şi-i promise surâzând:

— Ca orice femeie frumoasă, trebuie să iubiţi, doamnă, bijuteriile frumoase. Nu uitaţi, vă rog, că dacă veţi reuşi, monseniorul are rezervate câteva bijuterii pe lângă care cele patru diamante pe care am avut onoarea de a vi le remite, nu sunt decât nişte pietre oarecare, găsite pe drum.

Şi ieşi spunându-şi: „Să fie al naibii, am făcut-o şi p-asta. A fost scump, dar achiziţia e importantă. Am acuma doi ochi şi două urechi pe lângă Jean de Burgundia, în intimitatea lui. Doamna de Giac pretinde că nu va trăda pe cel care-l iubeşte. E posibil. Dar cum ştiu că acesta nu este şi n-a fost niciodată aşa cum îşi spune, Jean fără de Teamă, e clar că ea va vorbi atunci când voi dori eu… cu condiţia să fixez preţul cuvenit.”

Imediat ce uşa se închise în urma lui, doamna de Giac se repezi la diamantele pe care cu atâta nepăsare le pusese pe măsuţă. Le luă cu o mână tremurândă şi le privi pe toate feţele, citindu-i-se în priviri o bucurie enormă. După ce le admiră timp îndelungat strălucirea perfectă şi puritatea, le

băgă în punga pe care, potrivit modei timpului, o purta atârnată de centură, şi ieşi cu pasul ei vioi de care dădea dovadă în public.

În mai puţin de un sfert de oră intră într-o anticameră mică a palatului reginei. Seniorul de Giac, soţul său, frezat, pomădat, fardat şi mai elegant ca oricând, era singur şi se plimba în lung şi-n lat cu paşi nervoşi, posomorât. De cum îşi zări nobila consoartă, alergă spre ea şi-o întrebă repede:

— Ei bine?

Doamna de Giac îşi deschise punga şi-i arătă diamantele.

— Uite, spuse ea doar atât.

De Giac luă diamantele cu delicateţe şi le privi ca un cunoscător ce era. Scoase un fluierat admirativ:

— Drace! Iubita mea, spuse el, seniorul du Châtel ştie cum să facă treaba!… E drept că cere şi mult pentru asta! N-are importanţă, astea patru diamante valorează foarte bine între douăsprezece şi cincisprezece mii de livre. E o sumă destul de frumuşică.

Alese două dintre cele mai frumoase şi le băgă în propria-i pungă, înapoindu-le pe celelalte cu aerul că ar fi făcut o pomană.

Doamna de Giac era obişnuită fără îndoială cu aceste maniere, deoarece nu protestă în nici un fel. Întrebă doar timid:

— Aşadar, eşti mulţumit, Pierre?

— Da, destul de mult, nu numai pentru aceste diamante, care nici ele nu sunt de dispreţuit, dar fiindcă înţeleg că ai reuşit din plin în misiunea pe care ţi-am dat-o.

Se aşeză pe una din canapelele aflate în anticameră, şi cu un ton sec, cu aerul său de superioritate dispreţuitoare pe care i-o arăta de obicei, îi ordonă după ce-i făcu semn să se aşeze lângă el:

— Povesteşte.

Ea ascultă cu docilitate şi-i repetă conversaţia, cuvânt cu cuvânt. Când termină, de Giac catadicsi să o complimenteze:

— Te-ai descurcat de minune. Trebuie să te descurci până la capăt. Ţine-te de promisiunea făcută de a ajunge la o întrevedere între duce şi Delfin. Du Châtel are tot interesul să ştie ce face, ce spune şi ce gândeşte monseniorul duce. Fără îndoială că-ţi va cere informaţii. Cu cât te vei codi mai mult… cu atât te va plăti mai mult, şi cu atât mai strălucite vor fi propunerile pe care ni le va face.

După ce o complimentă în acest fel, nu-şi uită nici propria persoană.

— Vezi cât de bună a fost ideea mea, spuse el. Favoarea de care te bucuri în faţa monseniorului duce scade pe zi ce trece. Dizgraţia poate fi doar amânată, nu şi evitată.

Şi după ce reflectă o secundă:

— Totuşi, nu trebuie să ne lăsăm. Vom lupta până la capăt. Şi fiindcă pericolul vine dinspre fata acelui negustor, înghiţil-ar iadul, trebuie s-o suprimăm… chiar dacă ar trebui s-o strâng de gât cu propria mea mână.

— Să nu cumva să faci asta, exclamă soţia sa, regina nu ţi-o va ierta, şi nici eu.

— E adevărat. Ei bine, fiindcă regina s-a însărcinat chiar ea cu afacerea asta, e cazul să se decidă până nu va fi prea târziu pentru noi. Şi cum tot te aşteaptă, profită.

— Voi încerca, promise doamna de Giac.

Se sculă şi bătu într-un anume fel la uşa camerei reginei. După ce Sacrament deschise uşa, intră ca un vârtej, potrivit obiceiului său.

Jean de Burgundia se afla în picioare, în faţa reginei, care stătea pe jumătate întinsă pe un divan. Tocmai se despărţeau şi Isabeau îi spunea, fixându-l cu o privire serioasă:

— Acţionează cât mai repede, duce. Şi mai ales, nu uita că mai înainte de toate, nu trebuie să fim bănuiţi că suntem amestecaţi în afacere. Nu trebuie, mă înţelegeţi, nu trebuie ca nimeni să poate spune despre cel ce va da lovitura: „E omul lui Jean de Burgundia”.

Şi ducele, întunecat şi îngrijorat, exclamă:

— Ei! Doamnă, înţeleg foarte bine ceea ce vreţi să spuneţi. Dar credeţi că este atât de uşor de găsit un asemenea om?

— Duce, spuse grav Isabeau, Evanghelia spune: Caută şi vei găsi.

Şi adresându-se doamnei de Giac, care, respectând eticheta, se înclina în faţa ducelui cu cea mai graţioasă reverenţă, îi spuse pe un ton răutăcios:

— De Giac, n-ai noroc, frumoasa mea. Ducele pleacă ori de câte ori apari tu. Se pare că prezenţa ta îl pune pe fugă.

Şi-şi studie efectul vorbelor sale.

Ducele se încruntase, aruncând spre cele două femei o privire rea.

Doamna de Giac prinse momentul şi se plânse, pe jumătate serios, pe jumătate în glumă:

— Vai, doamnă! Văd bine că am nefericirea de a displace monseniorului. De câtva timp îmi arată o aşa de mare răceală, încât sunt îndurerată profund.

Nemulţumit, ducele arătă totuşi o figură surâzătoare, protestând cu amabilitate:

— Deci, din această cauză nu mai locuiţi în apartamentul care vă este destinat în palatul meu? Aflaţi că îmi displăceţi atât de puţin, încât doresc să vă reluaţi locul cât mai curând cu putinţă.

Ascunzându-şi bucuria, doamna de Giac se înclină, spunând:

— Ordinele vă vor fi îndeplinite cu bucurie, monseniore, chiar de mâine seară.

Isabeau, care poate provocase cu bună ştiinţă această scenă, sublinie cu unul din surâsurile sale provocatoare:

— Vezi, de Giac, rămâi şi pe mai departe marea preferată, şi sunt mulţumită pentru tine, iubita mea.

Şi cu amabilitate:

— Duceţi-vă, duce.

Ducele se retrase.

Traversând sălile somptuoase ale uriaşului palat al reginei, cu un aer sumbru şi gânditor, îşi punea mereu şi mereu

aceeaşi întrebare: „Unde să găsesc Omul care să consimtă să se însărcineze cu această afacere. şi care totodată să nu-mi aparţină?”

…După plecarea ducelui, doamna de Giac se aşează cu familiaritate la picioarele reginei, şi foarte serioasă, fără a-şi pierde timpul, atacă:

— Vedeţi, doamnă? a sosit timpul să acţionăm. Dacă mai întârziaţi, dizgraţia mea va fi un plan împlinit atunci când veţi dori să interveniţi.

— Ei, nu, o asigură regina, exagerezi, frumoasa mea. Dar totuşi, cred că ai dreptate când spui că a venit vremea să acţionez.

Reflectă câteva secunde, după care spuse:

— Vino aici, Sacrament.

Colosul se apropie şi rămase ţeapăn în faţa celor două femei.

Atunci Isabeau îi dădu unele instrucţiuni, ascultate cu sfinţenie. Când termină, îşi fixă privirile pătrunzătoare asupra uriaşului şi întrebă:

— Trebuie să repet? Ai înţeles bine?

— Am înţeles, doamnă.

— Vei acţiona mâine, nu-i aşa?

— Mâine, doamnă.

Regina se întoarse spre doamna de Giac, căreia nu-i scăpase nici un cuvânt, şi-i spuse cu un ton vesel:

— Eşti mulţumită, frumoasa mea?

Fără să scoată nici un cuvânt, de Giac luă mâna reginei şi o sărută cu o profundă recunoştinţă.

XXI. SPÂNZURAREA LUI ROBIN ŞMECHERUL.

Să ne întoarcem acum la Robin Şmecherul pe care-l lăsasem, solid înlănţuit, într-una din temniţele palatului de Burgundia.

Se împliniseră patru zile de când se afla prizonier, şi în această zi de 21 iunie, în care se întâmplaseră mai multe evenimente pe care tocmai le-am povestit, uşa celulei sale

se deschise brusc. Un om cu o torţă aprinsă în mână intră în celulă. Era chiar Malâtre.

Malâtre înfipse torţa într-una din găurile aflate în zid, se apropie de prizonier şi-i desfăcu cătuşa ce-l ţinea înlănţuit.

Robin se sculă imediat în picioare, se întinse, făcând să-i pârâie încheieturile şi constată cu bucurie că nu era nici prea anchilozat, nici prea slăbit de îndelungata-i detenţie. E drept că în aceste patru zile fusese hrănit destul de bine.

— Ei, hai, goleşte-ţi sacul şi spune-mi ce vor să facă cu mine.

Malâtre înţelese spaima de care era cuprins prizonierul şi avut neomenia să întârzie răspunsul. Îşi luă un aer plângăreţ, în timp ce ochii săi continuau să arate o bucurie sălbatică.

— Ei, hai, voi fi sfâşiat, tras pe roată, ars de viu? Vorbeşte.

— Spânzurat, viteazul meu Robin, scrâşni Malâtre, doar spânzurat. Degeaba l-am rugat pe monseniorul, n-a vrut în ruptul capului: „Să fie spânzurat!” s-a încăpăţânat să spună.

Robin trase un scuipat în direcţia lui Malâtre care spumega de furie şi, întorcându-i spatele, se aşează singur în mijlocul escortei.

Trupa o luă din loc, urmată de Malâtre care scrâşnea. Traversară multe coridoare, săli şi curţi. De-a lungul drumului, gentilomi, soldaţi şi lachei se alăturau grupului şi-l urmau. O execuţie era, la urma-urmei, un spectacol. Şi distracţiile erau atât de rare. Nimeni n-ar fi vrut să se lase păgubaş.

Ajunseră în cele din urmă într-o curte mai dosnică în care fusese ridicată o spânzurătoare şi curioşii se strânseră în jurul ei. Gărzile se îndepărtară, lăsând un spaţiu liber. Călăul îl înhăţă pe condamnat, care protestă vehement:

— Pe coarnele şi copitele diavolilor! Vreţi să mă expediaţi aşa, fără ca măcar să mă spovedesc? Sunt creştin şi înainte de a fi spânzurat, vreau să-mi aranjez socotelile cu

Dumnezeu. E vorba de salvarea sufletului meu, pe maţele diavolilor! Vreau un popă.

Malâtre, care uitase să ceară instrucţiuni în această privinţă, se scărpina în cap, încurcat.

— Ascultă, spuse el în cele din urmă, spovedeşte-mi-te mie. Voi repeta spovedania ta unui preot, şi dacă el…

— Vreau un popă, îl întrerupse Robin, vreau un preot adevărat, nu sunt un păgân, pe coarnele diavolilor!

Asta nu înseamnă că Robin ţinea neapărat să se spovedească, dar spera să întârzie cât mai mult momentul fatal. Să câştige timp într-o asemenea situaţie, poate că însemna salvarea sa. Şi se încăpăţâna să ceară preotul cu atâta forţă deoarece ştia că acesta este dreptul său şi că nimeni nu va îndrăzni să-l încalce fără un ordin formal din partea ducelui.

Dorind s-o sfârşească cât mai repede, Malâtre se grăbi s-o facă şi pe asta. Şi pentru a pierde cât mai puţin timp alergă chiar el să-l găsească pe preotul reclamat cu atâta încăpăţânare. Pe când traversa un coridor, dădu piept în piept cu ducele.

Acesta tocmai se întorsese la palat şi, însoţit de Giac, se îndrepta spre apartamentul său. Văzându-l pe Malâtre, întrebă:

— Ce s-a întâmplat?

— Monseniore, condamnatul vrea un preot.

— Ce condamnat? se miră ducele.

— Robin, monseniore. Caraghiosul care trebuie spânzurat în dimineaţa asta, potrivit Ordinului dat de domnia voastră.

Ducele tresări. Numele rostit făcu să-i treacă prin priviri o flacără. Se pare că o idee i se născuse în cap.

Şi cu răceală:

— Spui că trădătorul ăsta cere un preot?

— Da, monseniore, şi tocmai mă duceam să caut…

— În nici un caz, îl întrerupse ducele cu o voce (ăioasă. Trădătorul nu merită aşa ceva. Du-te.

Se îndepărtă indiferent, după ce dădu un ordin lui de Giac, care plecă imediat.

Liniştit şi fericit, Malâtre reluă drumul spre spânzurătoare frecându-şi mâinile bucuros.

În spatele lui, seniorul de Giac, din faţa căruia toţi se îndepărtau respectuoşi, se aşează în primul rând, gata să se bucure de spectacol.

Robin nu părea înfricoşat deloc. Glumea cu călăul şi ajutoarele sale.

Malâtre începu, plângăreţ.

— Ah! Iubitul meu Robin, fără spovedanie, ăsta-i ordinul monseniorului duce. Îndurare! cine ar fi spus că voi avea durerea să te văd plecând în felul ăsta!

Robin îl privi o secundă şi-i scuipă la picioare în semn de dispreţ, întorcându-i spatele.

Mulţimea izbucni în râs:

Furios, Malâtre ordonă:

— Să fie spânzurat imediat!

Cu o grimasă de regret, Robin se resemnă.

I se puse laţul de gât. Cele două ajutoare începură să tragă de funie şi Robin simţi cum se ridică de la pământ. Atunci închise ochii şi se cutremură.

— Opriţi! comandă seniorul de Giac. Ordinul monseniorului.

Călăul şi ajutoarele sale dădură drumul funiei. Robin îşi reveni cu greu, deschise înspăimântat ochii şi respiră uşurat.

În acest timp, de Giac, în şoaptă, transmitea ordinele ducelui lui Malâtre, verde de furie. Acestea fiind făcute, de Giac se îndepărtă nepăsător.

Robin tocmai privise moartea în faţă cu o vitejie care-i atrase admiraţia privitorilor. De-abia acum, în urma opririi execuţiei, şocul brusc îl făcu să-şi dea seama ce-ar fi urmat, şi se înspăimântă. Îşi simţi fruntea scăldată de o sudoare rece şi bolborosi:

— Cum?… De ce s-au oprit?… Monseniorul m-a iertat…?

Malâtre se apropie şi-l lămuri:

— Ah! Bietule Robin, ce idee nefericită ai avut să ceri un preot! Totul s-ar fi sfârşit până acum, şi fără nici o durere pentru tine. În loc de asta, uite că i-ai dat monseniorului timp să se răzgândească. I s-a părut că spânzurătoarea nu-i de ajuns, şi acum vrea să-ţi pună câteva întrebări! Ah! Ce nefericire, cum te vei descurca de această dată!

Şi ticălosul sublinie cuvântul întrebări.

„Înterogatoriul!… Hm! Sărmanul de mine, acu-i acu!”

Aproape că-şi pierdu conştiinţa. Fără să-şi dea seama prea bine de ce se întâmplă cu el, se trezi din nou în mijlocul escortei. Fără să vadă sau să audă nimic, refăcu o parte din drumul pe care-l parcursese cu o jumătate de oră mai înainte. Se simţi împins într-o sală, auzi în mod vag scrâşnetul unei broaşte, şi rămase singur, în semiobscuritate.

Rămase nemişcat câteva momente, chiar în locul în care fusese împins, cu ochii închişi, cu picioarele-i tremurânde şi incapabil de a mai gândi. După acele câteva momente, deschise temător ochii şi, mai înspăimântat ca oricând, murmură:

— Ce înseamnă toate astea?

Se afla într-un cabinet mic, mobilat sumar, pe care crezu că îl recunoaşte. Fiindcă nu trebuie să uităm că şi el locuise în acest palat timp de multe luni.

Se lăsă să cadă într-un fotoliu şi începu să reflecteze: „Nu contează că m-au închis aici. Vor veni imediat după mine. Să mă ducă, unde? Habar n-am. Dar cu siguranţă undeva unde nu mă voi simţi deloc bine. Deci, trebuie s-o şterg înainte de a sosi ei.”

Se ridică în picioare şi începu să se scotocească în tunică. Scoase acel mic instrument de oţel care-i permisese să deschidă cu atâta uşurinţă uşile pivniţelor din strada Barbette.

Se apropie de broască, o studie o clipă şi introduse binişor instrumentul, gândind: „Totdeauna am spus că o broască

este asemenea unei femei frumoase: obţii de la ea orice vrei dacă o iei cu binişorul.”

Nelinişţit, se încruntă. Broasca rezista. Furios, mormăi: „Pe maţele diavolilor! Ori te deschizi, ori îmi spui de ce nu vrei.”

O forţă cu mai multă putere, şi instrumentul se învârti. Triumfător, îşi spuse: „Totdeauna am spus că o broască este asemenea unei femei frumoase. Dacă rezistă în faţa blândeţii, forţează şi atunci ţi se va supune.”

Pătrunse într-un fel de anticameră, închizând cu grijă uşa pe care tocmai ieşise. În anticameră se mai aflau două uşi: una în faţa sa şi cealaltă în stânga. Se îndreptă spre cea din faţă. Nu era încuiată cu cheia. În momentul în care voi să o deschidă, ceva îl făcu să se răzgândească. Reveni la cealaltă uşă. Nici ea nu era încuiată. O întredeschise şi aruncă o privire afară. Nimeni. Intră uşurel.

Era ceea ce se chema o sală de arme, adică o galerie uriaşă în care se aflau îngrămădite tot soiul de arme şi armuri care se foloseau în acea vreme. Era arsenalul palatului. Se aflau acolo atâtea arme, încât se puteau echipa din cap până-n picioare mai multe companii.

Robin se îndreptă glonţ spre o panoplie de unde alese o spadă lungă şi un pumnal solid. Le prinse la centură, spunându-şi cu un aer satisfăcut: „Acum, pot să vină!”

Reveni în anticameră şi se îndreptă din nou spre uşa în faţa căreia ezitase. O deschise cu grijă şi aruncă o privire înainte de a intra. Nici acolo nu se afla nimeni. Intră.

„Micul cabinet al monseniorului”, murmură Robin.

Cu paşi uşori, sigur pe el, se îndreptă spre o uşă. Era cât pe-aci s-o deschidă, când se opri speriat. Căută din priviri un loc în care să se ascundă, fiindcă în spatele uşii auzise o voce. Şi această voce era tocmai a lui Jean de Burgundia.

Uriaşa masă de lucru a ducelui se găsea aşezată în faţa unui cămin imens. Fotoliul ducelui se afla cu spatele la cămin. În acele vremuri se obişnuia ca în timpul verii, interiorul acestor cămine care puteau adăposti cu uşurinţă

şi zece oameni, să fie încărcat cu tot soiul de plante şi flori, aşezate în ghivece sau cutii de lemn.

Căminul se afla la câţiva paşi de Robin. Dintr-o săritură pătrunse în interiorul lui şi se ascunse în dosul unei cutii de lemn.

Era şi timpul. Ducele intră în cabinet, urmat îndeaproape de jupân Mercerot.

XXII. JUPÂN MERCEROT SE TREZEŞTE.

Jupân Mercerot îşi îndreptase acum silueta. Nu mai era micul negustor umil. Era preabogatul cămătar, conştient de forţa pe care i-o dădeau milioanele sale şi certitudinea că este un om de neînlocuit.

Ducele se aşeză în faţa mesei de lucru, arătând spre un scaun:

— Aşezaţi-vă jupâne.

Jupân Mercerot se aşeză fără nici cea mai mică sfială. Nu era câtuşi de puţin intimidat şi suportă cu uşurinţă privirea oţărâtă a ducelui.

— Monseniore, spuse el, cele o sută de mii de scuzi de aur pe care m-am angajat să vi-i aduc astăzi, aşteaptă în curtea palatului vostru aşteptând să fie duşi la visteria voastră. Uitaţi actele, în josul cărora veţi binevoi să vă puneţi semnătura şi sigiliul.

— Bine, bine, spuse ducele, luând actele cu un aer distrat.

Suma care-i fusese adusă era considerabilă. În orice altă situaţie, nu şi-ar fi ascuns satisfacţia. Părea că nu acordă nici o importanţă. Era clar că se gândea la altceva.

Începu să meargă nervos de jur-împrejurul cabinetului, aruncând din când în când priviri furişe asupra negustorului care aştepta tăcut şi nepăsător. Făcuse de cel puţin două sau trei ori înconjurul cabinetului după care îşi reveni şi se reaşeză. Cu faţa congestionată, cu gâtul uscat şi ochii arzători aţintiţi asupra jupânului Mercerot îi spuse acestuia cu o voce care-i tremura:

— Jupâne, v-am trimis pe valetul meu, Malâtre, şi v-a spus că…

Ceea ce ar fi avut de spus i se păru atât de anormal şi monstruos, încât ezită şi se împiedică în cuvinte. Cu toate acestea, jupân Mercerot ştia ce vrea să spună, dar nu-i venea în ajutor. Surâdea doar, un surâs echivoc. Bruta violentă care era, în fond, Jean de Burgundia, se simţi lezat de acest surâs.

Se ridică dintr-o mişcare, zvârli fotoliul cât colo cu o lovituă de picior şi sprijinindu-se cu ambii pumni de masă cu bustul plecat înainte şi ochii injectaţi, izbucni cu o voce spartă:

— La dracu' cu toate prejudecăţile şi scrupulele!… O iubesc pe fiica voastră… şi o vreau. Să spunem lucrurilor pe nume, cinic dacă vreţi, dar să ne fie clar: sunteţi pentru mine, da sau nu?… Aveţi de pus anumite condiţii?… Dacă-i aşa, vorbiţi, cereţi tot ce vreţi… Orice ar fi, vă acord dinainte. Aştept, jupâne, nu abuzaţi prea mult de răbdarea mea, fiindcă vă spun, sunt la capătul puterilor.

— Nu vă înţeleg furia, spuse jupân Mercerot, la fel de calm, monseniorul ştie că sunt de partea lui cu trup şi suflet.

— Alunci, înseamnă da? insistă ducele, zguduit de un tremur convulsiv.

— Fără îndoială, monseniore.

— Slavă Domnului! Sunteţi un om de ispravă, jupâne! Daţi-mi mâna!… Daţi-mi mâna! dacă vă spun.

Ducele şi negustorul îşi strânseră mâna cu putere. Şi pentru încă o dată, Jean de Burgundia se arătă sincer şi fără echivoc:

— Să vedem ce condiţii aveţi, spuse el.

— Monseniore, spuse respectuos jupân Mercerot, aceasta nu-i o operaţie negustorească. Nu mi-aş permite să pun condiţii chiar dacă mi-o cereţi.

Tăcu o vreme, observându-l atent. Figura radioasă a lui Jean de Burgundia exprima surpriza. Continuă cu un surâs neobservat:

— Asta îmi pare o afacere… cum să spun?… Pe legea mea, nu văd alt cuvânt, îmi pare o afacere de… familie.

— Vorbiţi, jupâne, mă grăbesc să termin.

— Mai întâi, monseniore, trebuie să vă spun că am găsit mijlocul de a o aduce aici pe fiica mea fără ca cineva să se mire prea mult. Prezenţa, aici, a Florei Mercerot ar fi putut părea unora mult prea ciudată. Dar prezenţa Florei, contesă de Sombernon, va părea normală.

— Nu prea înţeleg bine, spuse contele, care asculta cu lăcomie.

— Monseniore, atunci când vă ceream acel titlu de conte, ştiam ce făceam. De acel titlu nu mă servesc eu. Am onoarea să vă cer, monseniore, nominalizarea contesei de Sombernon pe postul de domnişoară de onoare în casa voastră.

— Pe Dumnezeu, exultă ducele, dar e o idee minunată, jupâne Mercerot! Cum de nu m-am gândit la asta?

Şi imediat, cu gesturi stângace, atât de mare-i era graba, apucă un pergament, scrise câteva rânduri şi-şi puse sigiliul spunând:

— Iată brevetul, jupâne.

Şi cu o voce de fiară care şi-a înhăţat prada:

— Pe sfânta cruce! Îţi spun că nimeni nu va fi destul de îndrăzneţ s-o tulbure pe copilă atunci când va veni nici.

Rece, jupân Mercerot luă pergamentul şi-l puse pe marginea mesei, în faţa sa, dând astfel de înţeles că încă nu spusese totul. Jean de Burgundia pricepu, cu atât mai mult cu cât negustorul continuă:

— Asta este pentru prezent. Rămâne să punem la cale viitorul. Trebuie prevăzut totul, monseniore. Cred că o zestre corespunzătoare trebuie să-i fie asigurate contesei de Sombernon.

— Asta era chiar intenţia mea, îl asigură repede ducele. Fixaţi chiar voi această zestre.

— O sută de mii de scuzi de aur, spuse rece jupân Mercerot.

— O sută de mii de scuzi de aur! exclamă ducele, nu fără o oarecare ciudă.

— Monseniorul crede că suma-i prea mare? întrebă negustorul cu aceeaşi răceală.

— Nu, deloc, protestă ducele cu un fel de exaltare pasionată, nimic nu mi se pare mult pentru acest copil. Aflaţi, jupâne, că aş merge până acolo încât aş face-o, dacă trebuie, chiar şi ducesă legitimă de Burgundia… şi chiar mai mult, dacă mi-ar sta în puteri. Dar de unde naiba vreţi să iau aceşti o sută de mii de scuzi de aur?… Poate doar dacă mi-i împrumuţi chiar dumneata.

— Asta nu prea ţine, monseniore, spuse jupân Mercerot pe un ton bonom. Nici nu aveţi, de altfel, nevoie să ajungeţi până acolo. Uitaţi, monseniore, că v-am anunţat la începutul acestei audienţe, că o sută de mii de scuzi de aur aşteaptă în curtea voastră?

Şi cu o voce insinuantă:

— Monseniore, totul se poate aranja cât se poate de bine. Puneţi-vă semnătura şi sigiliul ducal în josul acestor acte. Eu îmi iau aurul înapoi, şi asta-i totul. Suntem în perfectă regulă.

La urma-urmei, ceea ce propunea el nu era decât un abuz de încredere şi un furt. Cele o sută de mii de scuzi de aur erau împrumutaţi de regină şi nu-i fuseseră daţi de aceasta ducelui decât pentru anumite scopuri politice, perfect stabilite. Jean de Burgundia ezită câteva secunde, dar pasiunea, încă o dată, fu mai puternică şi-i spulberă orice simţământ de onoare şi de cinste.

Apucă repede hârtiile care-i fuseseră puse în faţă şi le semnă cu gesturi sacadate, după care-şi puse sigiliul. Le întinse apoi negustorului privindu-l cu ochi de dement, şi cu voce aspră, aproape de neînţeles, izbucni:

— Iată!… Asta-i tot?

— Monseniore, faceţi lucrurile într-un mod cu adevărat regal (şi insistă asupra cuvântului). Nu mai am nimic să vă

cer. Dar, dacă-mi permiteţi, aş mai avea ceva de spus… pentru mărirea şi gloria casei voastre.

— Vorbiţi, jupâne, îi permise ducele, intrigat de această introducere.

Jupân Mercerot merse drept la ţintă:

— De douăzeci şi şase de ani, acest regat al Franţei, cel mai frumos dintre regatele creştinătăţii, se află în mâinile unui nebun, de unde va trece, prin dreptul naşterii, în acelea ale unui copil. Nebunul, ca şi copilul, au mâinile prea slabe pentru a-l apăra. Deci, acest tron trebuie luat de altcineva. Şi cine-l va lua, monseniore? Cel care va avea îndrăzneala şi forţa de a se menţine. Şi cine va avea această forţă? Cel care va avea mai mulţi bani. Da, monseniore, banii: asta-i forţa.

— Aşadar, zeflemisi ducele, care asculta cu mult interes, nu eu voi fi acela, fiindcă eu nu am bani.

— Veţi avea acei bani oricând îi veţi dori.

Imediat Jean de Burgundia ciuli urechea.

— Explicaţi-vă, domnule, spuse el.

— Unui om mare, cum este Jean fără de Teamă, îi lipseşte un bancher. Nu unul dintre aceia incapabili de a face ca aurul să intre în cuferele suveranului său, ci în propriile-i cufere, nu, nu un asemenea om. Ci un om care să-şi pună în joc chiar şi propria avere. Şi acel om, monseniore, nu-l veţi găsi decât printre cinstiţii burghezi.

— Dumneata, de exemplu, insinuă ducele.

— Da, monseniore, eu, declară net jupân Mercerot, parcă înălţându-se mai mult. De ce nu, monseniore? Am ştiut să adun o avere colosală. Voi şti s-o fac tot atât de bine şi pentru voi.

Şi strălucind de îndrăzneală şi forţă, continuă cu o voce convingătoare:

— Ca bancher al ducelui de Burgundia, voi scoate din Stalele voastre, care sunt bogate, nu vă îndoiţi de asta, atâta aur cât va fi necesar pentru a înarma armata care vă trebuie. Voi, duce, veţi îmbrăca armura şi vă veţi aşeza în

fruntea acestei armate. Şi nu după multă vreme, datorită forţei braţului vostru şi al aurului vostru, coroana ducală se va schimba într-o coroană regală. Ca mare bancher al Franţei, voi scoate pentru voi aurul necesar pentru a vă arunca duşmanii dincolo de hotarele ţării. Veţi fi stăpânul absolut de la Mediterana până la Marea Nordului. Şi atunci, marele bancher va găsi aurul necesar, mereu nepreţuitul aur, cu care veţi invada Germania. Coroana regală va deveni o coroană imperială. Şi încă nu a fost spus totul, seniore duce. Din nord vă veţi repezi în sud. Veţi pune mâna pe Italia şi o veţi unifica. La coroana voastră imperială veţi adăuga şi coroana papală. Nu trebuie să vă opriţi decât după ce veţi supune întreaga Europă.

Şi, în faţa ochilor surprinşi şi încântaţi ai ducelui, părea uriaş, formidabil, înfricoşător.

Îşi reveni repede şi continuă calm, pe un ton rece:

— V-am arătat, monseniore, ce puteţi realiza cu un bancher ca mine. Nu vă cer să mă numiţi în acest post dacă m-am înşelat gândind că Jean de Burgundia visează să cucerească lumea.

Ducele îl privi câteva clipe lungi fără să scoată un cuvânt, cu un aer visător. În cele din urmă întinse mâna spre un pergament, îl luă, îl completă, şi i-l întinse spunându-i:

— Până când voi putea face din dumneata, domnule, marele bancher al imperiului lui Carol cel Mare, reconstituit şi mărit, uitaţi diploma care vă face bancherul Burgundiei şi membru al consiliului nostru privat.

— Când ordonă monseniorul să intru în posesia funcţiei pe care a avut bunăvoinţa să mi-o acorde?

— Când socotiţi că mi-o puteţi aduce pe contesa de Sombernon?

— Mâine dimineaţă, monseniore.

— Ei bine, mâine veţi intra în funcţie, domnule, decise ducele.

— Monseniore, spuse jupân Mercerot surâzând, nu voi aştepta până mâine pentru a vă arăta modul cum puteţi

recupera în cea mai mare parte cei o sută de mii de scuzi de aur pe care magnifica voastră mărinimie i-a dăruit contesei de Sombernon.

— Hotărât lucru, îl felicită ducele, sunteţi un om preţios, domnule bancher. Şi care-i mijlocul?

— Mâine dimineaţă, când se vor deschide porţile oraşului, un bărbat va părăsi Parisul prin poarta Saint-Antoine, îndreptându-se spre Melun.

Ducele tresări şi deveni mai atent.

— Da, monseniore, acest om merge la Delfin, căruia îi este cel mai credincios partizan. Cred – nu pot afirma cu certitudine – că va fi însoţit de tovarăşi puternici. Acest om duce cu el un pergament care reprezintă valoarea a şaizeci de mii de scuzi de aur.

— O sumă destul de frumoasă, spuse rece ducele.

— Înţelegeţi, monseniore? E deajuns să pui mâna pe pergament şi să-l prezinţi la adresa indicată pentru a intra în posesia banilor. Supărător este faptul că numai la Melun pot fi încasaţi aceşti bani.

— Lovitura-i nesigură, reflectă ducele, dar nu imposibilă. Slavă Domnului, nu-mi lipsesc oamenii hotărâţi, gata să facă aşa ceva. Nu-mi rămâne decât să aflu numele posesorului preţiosului pergament pentru a evita orice eroare.

Jupân Mercerot se codi o secundă şi ridicând din umeri spuse:

— E vorba de seniorul Tanneguy du Châtel.

— Aventurierul breton! Nu mă îndoiam, spuse ducele privindu-l fix pe jupân Mercerot.

Acesta înţelese întrebarea mută care-i era adresată şi dădu din cap a negaţie:

— Seniorul du Châtel e un vulpoi bătrân şi nu şi-a dezvăluit locul unde se adăposteşte în Paris.

— Păcat! mormăi ducele.

— De altfel, continuă Jupân Mercerot, dacă vreţi să mă credeţi, monseniore, cred că trebuie să-l lăsaţi să iasă din oraş şi să se îndepărteze destul pentru a-i inspira

încredere. Îl puteţi lua prin surprindere în momentul când se va crede departe de orice pericol.

— Poate că aveţi dreptate, murmură ducele.

Ducele se sculase deja, ceea ce însemna că audienţa luase sfârşit. Jupân Mercerot păru să nu bage de seamă. Parcă ar mai fi avut ceva de spus şi nu îndrăznea sau nu ştia cum să înceapă. Jean de Burgundia observă şi cu o bunăvoinţă, rară la el, îl încurajă:

— Mai aveţi ceva de adăugat? Vorbiţi, domnule.

— Monseniore, nu cumva aveţi în temniţele voastre un ticălos numit Robin Şmecherul?

Cititorul îşi aminteşte fără doar şi poate că Robin se ascunsese în spatele uneia din enormele cutii cu plante care împodobea interiorul căminului monumental. Aşa încât auzise toată conversaţia, cuvânt cu cuvânt. Când îşi auzi rostit numele, deveni şi mai atent.

Jupân Mercerot continuă:

— Îndrăznesc prea mult dacă-l întreb pe monseniorul ce are de gând să facă cu acest ticălos?

— Acest ticălos, răspunse ducele, ar fi trebuit să fie spânzurat în dimineaţa asta. Şi puţin a lipsit să nu se întâmple.

— Monseniorul l-a iertat? se nelinişti jupân Mercerot.

— Pentru moment, da… fiindcă am nevoie de el pentru o misiune înfricoşătoare, mărturisi ducele cu acelaşi surâs sinistru.

Dar revenindu-şi, continuă:

— Vreţi cumva să-mi cereţi să-l iert?

— Dimpotrivă, monseniore, exclamă repede negustorul.

— Ei bine, liniştiţi-vă domnule, îl asigură ducele cu o satisfacţie sumbră, ca şi dumneata, şi eu am interesul ca acest caraghios să dispară. Ştie prea multe lucruri. Misiunea pe care i-o voi da, va fi ultima pe care o va îndeplini… Nu se va mai întoarce viu. Auzind acestea, Robin gemu în sinea sa: „Ah! Nefericitul de mine, n-am scăpare, asta-i sigur!”

Dar imediat, cu o sclipire de viclenie: „Rămâne de văzut…!”

Jupân Mercerot îşi frecă bucuros mâinile.

— Aşadar, domnule, reluă ducele, a cărei figură i se lumină, pot conta că de mâine dimineaţă, contesa de Sombernon va fi aici… la mine.

Pasiunea îl cuprinse din nou şi acum tremura de nerăbdare.

Jupân Mercerot îl privi o clipă şi-i răspunse:

— E un lucru convenit, monseniore, şi fiţi sigur că-mi voi ţine cuvântul.

— Pe Cristos, exclamă ducele, bucuros, aş vrea să mă iubească! E o bucurie nesperată să o am aproape de mine, sub acoperişul meu, să o pot vedea, să-i pot vorbi, să mă pot bucura de prezenţa ei. Restul va veni de la sine. Vă asigur că voi fi răbdător şi că nu voi forţa lucrurile.

Jupân Mercerot dădu din umeri, însoţind mişcarea cu o mimică care voia să spună: asta vă priveşte.

XXIII. MISIUNEA

— Veniţi, domnule, spuse Jean de Burgundia care, cuprins de bucurie, se lăsă târât de un elan tineresc; veniţi, vă voi arăta un drum secret pe care numai eu îl cunosc. De acum vom fi doi, şi poate că într-o zi vă va fi de folos.

Şi se îndreptă spre cămin.

Robin, livid, zbârlit, îl văzu cum se apropie şi fu cuprins de groază. Dar era omul hotărârilor rapide. Se lipi de dale, între două cutii, în cel mai întunecat colţ al căminului, şi cu pumnalul în mână, aşteptă spunându-şi: „Dacă mă vede, îi înfig pumnalul în gâtlej; şi tot aşa voi proceda şi cu nemernicul de Mercerot. Pe urmă, văd eu cum mă descurc.”

…Jean de Burgundia aproape că-l atinse cu piciorul. Dar în semiobscuritatea ce domnea în cămin, nu-l văzu. Apăsă pe o rozet care orna placa din fund, şi uceasta se roti ca o uşă.

Ducele şi jupân Mercerot trecură. De cealaltă parte a plăcii, ducele îi arătă butonul secret care o închidea.

Robin privea totul cu multă atenţie, ascultând cu urechile larg deschise. Când ducele şi noul ministru de finanţe dispărură, placa închizându-se în urma lor, se hotărî şi el brusc. La rândul său apăsă rozeta, trecu în cealaltă parte şi închise uşa secretă.

Întunericul care-l înconjură era ca de smoală. Pipăind în jurul său, îşi dădu seama că se află pe un palier micuţ de unde începea o scară strâmtă, în spirală, practicată în grosimea zidului. În vârful picioarelor, cu mii de precauţii, o luă pe scară, începând s-o coboare, nemaivăzând cele două personaje care-l precedaseră, dar nepierzând nici un cuvânt spus de duce noului său ministru.

Aşa încât Robin sfârşi prin a se opri din drum, spunându-şi: „Ştiu acum destul de mult pentru a nu mă mai teme dacă norocul vrea să pot folosi această trecere secretă. Acum e important să aflu care-i acea misiune de încredere din care nu trebuie să mă mai întorc viu, după cum a spus ilustrul duce. Şi de ce n-aş cunoaşte-o, pe coarnele diavolilor!”

Imediat făcu calea-întoarsă, şi pătrunse în cabinet. Cu toate acestea era puţin palid în timp ce-şi spunea: „Dacă şi-a schimbat gândul, sunt un om mort.”

Se strecură în sala de arme, încă pustie, şi cu un suspin de regret, puse la locul lor spada şi pumnalul. Era de altfel un om extrem de precaut, care nu neglija nici un detaliu. După ce făcu şi acest lucru, se întoarse în cabinetul din care evadase datorită acelui micuţ instrument de oţel pe care nu-l părăsea niciodată, şi se cufunda într-un fotoliu, murmurând: „Uf! O parte din ispravă am dus-o cu bine la capăt. Facă cerul ca restul să nu fie mai rău!”

Rămase aşa mai bine de o oră care i se păru ucigător de lungă. La capătul acestui răstimp, uşa se deschise şi apăru Malâtre. Era singur. Numai văzându-i mutra dezamăgită, Robin îşi dădu seama că nu-l ameninţă nici o primejdie imediată.

Lugubru, Malâtre îi făcu cunoscut:

— Vino, monseniorul te aşteaptă.

Un minut mai târziu, Robin se pleca adânc în faţa lui Jean de Burgundia.

Ducele îl privi un moment cu un aer rece, după care-i spuse brusc:

— De ce m-ai părăsit fără să mă anunţi? De ce ai fugit ca un vinovat? Explică-te. Şi mai ales, nu minţi, Gândeşte-te la funia care încă te mai aşteaptă.

— Am fugit, aşa cum bine aţi spus-o, monseniore. Dar am fugit spunându-mi: Mai târziu monseniorul va recunoaşte că Robin ştie să-şi ţină limba şi să nu trădeze secretele stăpânului său. Mai târziu monseniorul va recunoaşte că servitori de seama lui Robin sunt rari. Şi poate că într-o bună zi mă va chema din nou în serviciul său. Şi asta-i adevărat, deoarece încă din momentul arestării mele n-am contenit să cer să fiu condus în faţa voastră, monseniore, atât eram de convins că mă veţi ierta.

— Aşadar, crezi că am nevoie de tine? întrebă ducele cu o voce aspră.

— Cred, spuse Robin fără pic de modestie, că este vorba de o misiune delicată şi probabil periculoasă, pe care numai eu o pot duce la bun sfârşit.

— Ei bine, da, murmură ducele, dându-şi jos masca. Te previn că, misiunea cu care vreau să te însărcinez e înfricoşătoare. Dacă dai greş, dacă te laşi prins, cea mai uşoară pedeapsă ce te poate aştepta este aceea de a fi sfâşiat de viu… Şi eu nu voi recunoaşte că ai acţionat la ordinul meu. Mă înţelegi?

— Foarte bine, monseniore.

— Dacă reuşeşti, continuă ducele, nu vei mai duce grijă de nimic.

— Şi dacă refuz misiunea? întrebă Robin privindu-l drept în ochi.

— Te întorci la spânzurătoarea care te aşteaptă spuse rece Jean de Burgundia. Şi de această dată execuţia va avea loc, răspund eu de asta.

— Dacă-i aşa, spuse hotărât Robin, accept, monseniore. Cred că ţin destul de mult la pielea mea. Poate că asta-i o slăbiciune, dar aşa este. Voi încerca sa mă descurc cât mai bine.

Ducele surâse ambiguu, dar Robin se prefăcu a nu-l observa, şi continuă cu răceală în glas:

— Care-i numele individului pe care trebuie să-l ucid, monseniore?

Ducele se sculă şi se apropie de Robin şoptindu-i la ureche:

— Delfinul!

Robin îşi lăsă în jos umerii. Lovitura îl copleşise. Pentru moment rămase uimit.

— Eziţi? tună ducele întinzând mâna spre clopoţelul aflat pe masă.

— Nu, murmură Robin, livid. Viaţa pe care mi-aţi graţiat-o, îmi cereţi s-o risc pentru voi. Accept, aştept instrucţiunile voastre.

— Eşti un vulpoi bătrân, nu te vor prinde. Gândeşte-te la ce ţi-am spus: te aşteaptă o avere dacă reuşeşti. Chiar mai mare decât în cele mai grozave vise pe care ţi le-ai făcut vreodată.

După care, apropiindu-se de Robin, cu o voce abia auzită, îi şopti la ureche instrucţiunile necesare.

După ce termină, luă o pungă destul de mare, plină, şi i-o dădu spunându-i:

— Uite, ai aici destui bani să te echipezi: trebuie să-ţi cumperi arme, haine, un cal, trebuie să ai de cheltuială pe drum şi, ajuns la faţa locului, îţi vor trebui bani să plăteşti unele informaţii de care vei avea nevoie. Mâine dimineaţă trebuie s-o iei din loc. Du-te, Robin, şi aminteşte-ţi că te aşteaptă o avere după ce-ţi vei îndeplini misiunea.

Văzând sacul cu bani, Robin surâse satisfăcut. Mai întâi de toate îl ascunse în cel mai adânc buzunar, după care-l asigură pe duce:

— Afacerea se va încheia în mai puţin de cincisprezece zile, monseniore, ori voi muri.

Şi ieşi.

În urma lui, Jean de Burgundia sună clopoţelul şi Malâtre apăru imediat. Ducele îi dădu câteva ordine şi acesta plecă imediat, cuprins de o bucurie nebună.

După Malâtre, intră seniorul de Giac şi Jacqueville. Discuţia a fost de această dată mai lungă. Dar când îşi părăsiră stăpânul, şi aceştia păreau tot atât de bucuroşi.

Seniorul de Giac sări pe cal şi se îndreptă spre locuinţa sa din strada Saint-Antoine. Când rămase singur cu soţia sa în micul cabinet în care am mai fost deja, o întrebă:

— Iubita mea, tot în sătucul Maisons trebuie să trimiţi scrisorile ce-i vor fi adresate seniorului du Châtel?

— Da, fiindcă seniorul du Châtel nu mi-a indicat un alt intermediar decât pe Guillaume Bouteiller.

— Ei bine, doamnă, de această dată nu vei trimite o scrisoare, te vei duce chiar dumneata să-l cauţi pe acel Bouteiller şi-i vei spune următoarele: „Un mare pericol îl ameninţă pe Delfin. Anunţaţi imediat din partea mea pe seniorul du Châtel sau pe una din persoanele apropiate tânărului prinţ. Dacă vă cere lămuriri, spuneţi că nu ştiţi nimic în plus. Şi nu veţi minţi, fiindcă nu vă voi spune mai mult de atât.

Se gândi câteva secunde şi continuă:

— Cred că ar fi bine să insinuaţi că ameninţarea nu vine din partea ducelui. Doar să insinuaţi. Aveţi mare grijă să nu spuneţi nimic altceva în plus.

— Voi face aşa cum doriţi, consimţi docilă doamna de Giac.

— Este absolut necesar să vă întoarceţi înainte de amiază, aşa încât veţi pleca puţin înaintea deschiderii porţilor. Gândiţi-vă că această misiune ne poate aduce mulţi bani, aşa încât, daţi dovadă de iscusinţă, de prudenţă, şi mai ales de discreţie.

— Fiţi liniştit. De obicei spun numai ceea ce vreau eu. Şi cel mai bun motiv pentru discreţie este faptul că nu ştiu

nimic ce se ascunde în spatele acestei misiuni.

— Veţi afla totul când vă veţi întoarce, promise de Giac. E inutil să vă spun, nu-i aşa? că această scurtă călătorie nu trebuie să fie cunoscută de nimeni.

— Asta am înţeles-o chiar de la început, surâse doamna de Giac.

Şi acum să ne întoarcem la ducele de Burgundia.

Acesta plecase la palatul reginei şi intră în cabinetul secret al acesteia. La întrebarea mută a acesteia, îi răspunse, înclinându-se:

— Omul va pleca la drum mâine dimineaţă, doamnă.

— Am avut dreptate, duce, când v-am spus: căutaţi şi veţi găsi. Şi acum, duce, povestiţi-mi.

Şi ducele-i povesti ceea ce el credea că este adevărat, şi anume, cum prin teroare, reuşise să-l determine pe Robin să-l ucidă pe Delfin.

După aceea îi povesti istoria celor cinci sute de mii de livre care urmau să-i cadă pradă la Melun şi măsurile pe care le luase pentru a duce la bun sfârşit isprava. Se păzi să pomenească cumva numele jupânului Mercerot, chiar dacă acesta îi dăduse ideea isprăvii.

— Duce, îl sfătui Isabeau când acesta termină, cinci sute de mii de livre e o sumă care merită efortul. Cred c-aţi face mai bine dacă aţi conduce în persoană executarea planului.

— Asta era şi intenţia mea, o asigură Jean de Burgundia.

Şi cu aceste cuvinte se despărţi de regină.

Imediat ce uşa se închise în urma lui, Isabeau se adresă lui Sacrament, martor nepăsător, surd şi mut al celor mai multe din convorbirile stăpânei sale, amintindu-i:

— Nu uita că mâine dimineaţă ai de îndeplinit o misiune.

— Nu uit, doamnă.

Reflectând o secundă, continuă cu un surâs ascuţit:

— Totuşi păsărica nu trebuie speriată, ducându-te prea de dimineaţă. Te vei duce pe la ora unsprezece.

XXIV. DRUMUL SPRE MELUN.

Printr-un drum ocolit, Robin ajunse în grădina din spalele palatului. N-avu decât să tragă zăvorul unei porţi mici, şi iată-l liber, în strada Pavée-Saint-Sauveur.

Ieşind, Robin aruncă o privire circumspectă în dreapta şi-n stânga. La dreapta nu văzu nimic. În stânga, la răspântia pe care o făceau străzile Montorgueil, Comte-d'Artois care era prelungirea precedentei în direcţia Halelor, Tiquetonne şi Pavée, zări trei călăreţi care, descălecând, priveau cu încăpăţânare spre el.

„Am înţeles! îşi spuse Robin, monseniorul a pus să fiu urmărit.” Şi cu o grimasă de dezamăgire: „Era clar ca monseniorul să fi bănuit că, o dată liber, voi lăsa misiunea baltă şi o voi şterge. Sunt un neghiob că nu m-am gândit la asta.”

Aşa încât nu se mai preocupă de urmăritorii săi. Târgui destul de repede o spadă şi un pumnal, şi, datorită banilor ducelui, cumpără un cal excelent.

Odată călare, fără să dea nici o atenţie urmăritorilor, o luă fără grabă spre hanul Truie-Pendue.

De pază la lucarnă, Brancaillon îl zări imediat.

— Domnule, exclamă acesta cu vocea lui de bas profund, îl zăresc pe Robin!

— Pe bunul Dumnezeu! baroane, v-am spus ca băiatul ăsta se va descurca şi singur, spuse bucuros Passavant.

Şi Passavant împreună cu Talazar se repeziră la lucarnă.

Robin înainta cu nasul pe sus. Îi zări imediat pe cei doi pe care-i numea stăpânii lui şi printr-o mimică expresivă, le recomandă prudenţă. În acelaşi timp, cu un gest discret le indică pe cei trei indivizi care-l urmăreau îndeaproape.

— Ce vrea să spună? se nelinişti Talazar.

— Vrea să ne arate că e strâns supravegheat, spuse Passavant. Dar fiindcă a venit până aici, asta înseamnă că are ceva urgent să ne spună. Să aşteptăm şi să nu-l încurcăm în manevra pe care are de gând s-o execute. Fiţi sigur, baroane, va urca aici când va crede el de cuviinţă.

Robin intră în curtea hanului făcând mare gălăgie, aşa cum îi stă bine unuia care-şi simte punga plină.

Jupân Thibaut le Poingre veni repede şi se apropie de cal.

Când cei trei urmăritori pătrunseră şi ei în curte, îl văzură pe Robin instalându-şi chiar el calul în locul cel mai bun al hanului.

În acest timp, Thibaut, puţin nelinişţit, urca scările în fuga mare spre Passavant şi Talazar.

— Ei bine? îl întrebă cavalerul văzându-l intrând.

— Ei bine! Domnule, răspunse Thibaut, puţin înspăimântat, scutierul vostru m-a trimis să vă spun să ţineţi întredeschisă uşa camerei. Va veni să vă vadă în miezul nopţii.

— Spuneţi-i că-l vom aştepta, răspunse Passavant.

Harnicul hangiu veni chiar el să-i aducă tacâmurile lui Robin, şi cu această ocazie îi comunică şi răspunsul cavalerului fără ca nimeni să-şi dea seama de acest lucru.

Cei trei urmăritori se aşezară la o masă apropiată de uşă şi cerură la rândul lor de mâncare. Thibaut se duse şi la aceştia, aşa cum făcea cu toţi clienţii, având un cuvânt amabil pentru fiecare.

Unul dintre ei puse cu voce joasă o întrebare hangiului. Acesta răspunse pe acelaşi ton, arătând spre uşa.

Robin, care nu-i pierdea o clipă din priviri, traduse surâzând: nu mai este nici o altă ieşire decât acea uşă.

Când se lăsă întunericul, urcă în camera sa. În momentul în care-şi dădu seama că toată lumea adormise, se strecură fără zgomot pe scară şi ajunse imediat la stăpânii lui.

Aici nu rămase mai mult de un sfert de oră, după care se întoarse în camera sa şi se culcă.

Cam la aceeaşi oră, poarta Saint-Antoine se deschise, în urma prezentării unui ordin scris, şi două trupe de călăreţi ieşiră din oraş. Prima era formată din douăzeci de oameni comandaţi de seniorul de Giac şi de Jacqueville. A doua, care părea că n-are nimic de-a face cu prima, era compusă din doisprezece oameni şi era comandată de Malâtre.

Cele două trupe se îndreptară spre Charenton. Prima, mergând ceva mai repede, lăsă destul de repede pe cea de-a doua în urma sa.

A doua zi dimineaţă, cu o jumătate de oră înainte de deschidearea porţilor, litiera doamnei de Giac, cu obloanele ermetic închise, escortată de patru servitori călare şi înarmaţi până-n dinţi, ieşiră pe aceeaşi poartă, îndreptându-se spre cătunul Saint-Antoine.

Cu un sfert de oră înainte de deschiderea porţilor, Passavant, Talazar şi Brancaillon se aflau în primul rând al mulţimii şi de pe caii lor, scormoneau din priviri mulţimea căutând, fără ca cineva să-şi dea seama, pe seniorul Tanneguy du Châtel.

Odată poarta deschisă, ieşiră printre primii. Nu merseră prea departe, oprindu-se la prima bifurcaţie unde descălecară şi începură să supravegheze drumul.

Îl văzură trecând pe Robin, urmărit mereu de cei trei. Fără a avea aerul că-i vede, acesta îşi îndemna calul la trap spre mănăstire.

La capătul unei jumătăţi de oră de aşteptare, Passavant spuse:

— Numai dacă n-au pus mâna pe el în Paris, dar nu cred eu asta, e un vulpoi prea şiret. Cred că deja a ieşit şi acum e departe.

Încălecară şi plecară în galop trecând Sena pe la Charenton. Se aflau cam la un kilometru de Maison când zăriră litiera doameni de Giac, înconjurată de mai mulţi tâlhari care o atacau, strigând în gura mare: Răscumpărare!… Răscumpărare!… şi deschizând portiera litierei.

Passavant, Talazar şi Brancaillon atacară cu lovituri date cu mânerul spadelor. După primul atac, trei bandiţi se aflau prăbuşiţi la pământ.

După al doilea atac, banda se redusese la mai puţin de jumătate. Acum, pentru ei, partida nu mai era egală. O luară la sănătoasa scrâşnind şi înjurând.

Amanta lui Jean de Burgundia le mulţumi cu multă căldură salvatorilor săi. Dar părea atât de înspăimântată încât Passavant şi Talazar, blestemând în sinea lor, se oferiră s-o escorteze, ceea ce ea acceptă în grabă cu o uşurare vizibilă.

Când ajunseră pe drumeagul ce ducea spre cătun, doamna de Giac opri litiera, întinse mâna celor doi cavaleri pe care aceştia o sărutară respectuos şi le spuse cu multă gravitate:

— Domnilor, faceţi-mi plăcerea şi spuneţi-mi numele celor doi bravi gentilomi cărora le voi fi veşnic recunoscătoare.

— Nu avem nici un motiv să ne ascundem numele, spuse Passavant. Şi făcu prezentările: domnul este seniorul Milon, baron de Talazar, care nu vă va trăda, fie şi numai din cauză că nu vă cunoaşte numele. Şi chiar dacă vi l-ar cunoaşte tot nu v-ar trăda pentru motivul că nu este capabil de o asemenea trădare.

Talazar se înclină curtenitor şi prezentă la rândul sau:

— Şi domnul este seniorul Hardy, cavaler de Passavant…

— Aţi spus, domnule, cavalerul de Passavant? îl întrerupse doamna de Giac, aproape sfâşiindu-l din priviri pe cavaler.

— Chiar eu, confirmă Passavant, puţin mirat. Şi cu un surâs naiv: Am oare marea onoare de a fi cunoscut de dumneavoastră?

— Dar, domnule, se înspăimântă doamna de Giac, nu sunteţi…?

Îşi dădu seama puţin prea târziu că era să spună o enormitate şi se opri interzisă.

Şi decizându-se, cu regret vizibil, să se despartă de ei, spuse cu multă graţie:

— Dar îmi dau seama că abuzez cu totul de bunăvoinţa dumneavoastră. Duceţi-vă, domnilor, şi amintiţi-vă: doamna de Giac nu uită niciodată nici binele nici răul care i s-a făcut. Va sosi odată şi acel moment în care vă veţi convinge că aveţi în mine o prietenă de nădejde.

Îşi dăduse şi ea numele. Cei doi cavaleri se plecară adânc şi Passavant declară în numele amândurora:

— De cum ne vom despărţi, baronul şi cu mine vom uita până şi amintirea acestei întâlniri. Vă asigur cu toată sinceritatea, doamnă.

Aceste cuvinte, care ar fi trebuit s-o liniştească, părură mai degrabă că o întristează:

— Nu vă cer să mă uitaţi, cavalere!… Cel puţin eu nu vă voi uita niciodată!

Atât timp cât cei trei bărbaţi putură fi văzuţi pe drum, stând nemişcaţi în şa, cu capul descoperit, nu încetă să-i privească şi să le surâdă cu blândeţe.

Când litiera dispăru la prima cotitură a drumeagului, Passavant trase de hăţuri, gândind: „Ciudată femeie!”

Şi cu voce tare, îngrijorat:

— La galop, baroane! şi fie ca cerul să ne ajute să recuperăm timpul pierdut!

Litiera pătrunse în curtea unei ferme din cătun. Oamenii din escortă rămaseră în curte, unde li se aduseră mâncare şi băutură.

Guillaume Bouteiller care veni s-o primească pe nobila doamnă dând dovadă de un respect profund, era un vechi soldat, cu o ţinută formidabilă, în genul lui Robert de Loire.

Doamna de Giac îi repetă cuvânt cu cuvânt tot ce-i recomandase soţul ei să spună.

— Pe maţele papei! bubui bătrânul soldat, asta înseamnă să ai ghinion! Seniorul du Châtel a plecat mai acum douăzeci de minute de la mine. Dar nu-i nimic, încalec imediat şi, fie ce-o fi, trebuie să-l ajung din urmă.

Dar doamna de Giac se codea să plece. De-acum nu mai îndrăznea să se încreadă în escorta sa de fricoşi. Aflând că doamna fusese pe cale de a fi răpită de banda de tâlhari, Bouteiller, care fără îndoială că primise unele instrucţiuni în acest sens, se oferi s-o escorteze cu trei oameni de nădejde pe care-i avea la ordinele sale.

Un sfert de oră mai târziu, cu aceste întăriri la care la început nici nu sperase, doamna de Giac o luă pe drumul spre Paris. La ora zece se afla înapoi la ea în strada Saint-

Antoine. La ora unsprezece îşi făcea intrarea în palatul de Burgundia unde se reinstală în micul apartament ce-i fusese destinat cu mult timp înainte.

Ducele de Burgundia deja uitase că-i ceruse cu o zi mai înainte să se reîntoarcă.

Puţin înciudat, îi dădu totuşi de înţeles că este binevenită, fiind cu atât mai bucuros când află că această instalare este doar de moment: seniorul de Giac se afla în misiune iar ea, doamna de Giac era la ordinele reginei care nu se putea lipsi de prezenţa sa.

— N-am venit, spuse ea, decât pentru a vă arăta, monseniore, graba cu care vă ascult şi vă execut ordinele, şi de ce să nu mărturisesc, de a mă afla cât mai aproape de persoana voastră. Dar tare mă tem că, de-acum, încă vreo câteva zile, voi fi nevoită să lipsesc de la Palat.

Jean de Burgundia îi sărută mâna curtenitor şi-i spuse, nu fără o oarecare bucurie:

— Vă mulţumesc, iubita mea, de graba de care aţi dat dovadă venind aici, la palatul meu. Dar, cu toate că prezenţa voastră aici, lângă mine, îmi este de nepreţuit, ştiţi totuşi ce mare interes am ca lângă regină să se afle o persoană devotată mie, şi în care să mă încred ca în mine însumi. Faceţi în aşa fel, doamnă, ca regina să fie cât mai mulţumită de dumneaoastră. Voi da ordinele necesare pentru a putea ieşi şi intra în palat oricând doriţi, fie chiar şi la miezul nopţii.

Doamna de Giac ascultă cuvintele amantului său fără să clipească, cuvinte care o îndemnau, nici mai mult nici mai puţin, să o supravegheze clipă de clipă pe regină. Ca de la sine înţeles, doamna îi dădu toate asigurările de fidelitate.

Şi totuşi părea tulburată şi puţin absentă. Ducele, dimpotrivă, părea radios. Dar dacă, din cauza egoismului său de bărbat şi de om atotputernic, nu-i remarcă tulburarea, ea, în schimb, fu uimită de bucuria imensă care-l copleşise.

Un moment îl privi, cu o privire ascuţită şi inteligentă, întrebându-se ce eveniment capital îl făcuse să se comporte în acest fel. Dar, fără îndoială că un început de nepăsare începuse s-o acopere, deoarece dădu din umeri ca şi când ar fi spus: La ce bun!

La ora unu după amiază, ca de obicei, se afla lângă regină.

Întreaga zi păru distrată, gânditoare şi ciudat de serioasă, ea, care de obicei se arăta atât de nepăsătoare şi de veselă. Şi asta fu atât de evident, încât regina, la un moment dat, făcu o remarcă puţin zeflemitoare.

— Ce se întâmplă cu tine, de Giac?… Nu cumva eşti îndrăgostită?

Această remarcă o făcu să roşească şi o tulbură şi mai mult, ceea ce Isabeau observă imediat.

Numai că, de această dată nu mai spuse nimic, mulţumindu-se să-şi privească pe furiş confidenta, cu un surâs ciudat.

Seara, doamna de Giac nu se întoarse la palatul de Burgundia, ci se duse la locuinţa sa din strada Saint-Antoine.

XXV. PĂDUREA SÉNART.

Passavant, Talazar şi Brancaillon tocmai trecuseră de sătucul Montgeron şi erau pe cale să intre în pădurea Sénart, care pe atunci era mult mai mare decât în zilele noastre. Străbătuseră, aşadar, mai mult de jumătatea distanţei care desparte Parisul de Melun, şi încă nu-l întâlniseră pe acela în urmărirea căruia porniseră.

La drept vorbind, acum Passavant se întreba dacă nu cumva Tanneguy fusese reţinut la Paris de vreo cauză oarecare şi călărea în urma lor.

— Fiindcă, spunea el, fără îndoială că i s-a pregătit o ambuscadă. Mergând înaintea lui, ar fi culmea să n-o descoperim. Hai să vedem ce avem de făcut să nu picăm în ea ca neghiobii.

Nici măcar în pădure, totuşi, nu-şi încetiniră galopul.

Până acolo, nu observaseră nimic anormal.

Când ajunseră la o cotitură, pe jumătate ascunsă în tufişurile dese, văzură două corpuri nemişcatc în mijlocul drumului. Săriră imediat din şa şi se apropiată de ele.

Unul aparţinea celui pe urmele căruia porniseră: seniorul du Châtel care, acum, nu mai dădea nici un semn de viaţă. Al doilea corp era acela al lui Robert de Loire. Părea la fel de neînsufleţit ca al şefului său.

Imediat le scoaseră platoşele de piele de bivol şi le descheiară tunicile.

— Trăiesc! exclamă bucuros Passavant.

Şi în timp ce încercau să-i reanimeze pe cei doi răniţi, să povestim ceea ce li se întâmplase:

Tanneguy şi tovarăşul său, Robert de Loire, ieşiseră din Paris într-o căruţă, ascunşi sub câteva legături de paie. Căruţa trecuse prin faţa lui Passavant şi Talazar care nu-i dăduseră nici o atenţie. În cele din urmă, căruţa se oprise în grajdul uneia din fermele aflate în jurul mănăstirii Saint-Antoine.

Cu o zi înainte, cei doi îşi lăsaseră acolo caii. Ajunşi la fermă, încălecară şi plecară în galop, bucuroşi că reuşiseră să depăşească etapa cea mai periculoasă a călătoriei lor. Fiindcă nici prin gând uu-i trecea lui Tanneguy că ar putea fi trădat de jupân Mercerot.

În drumul lor, depăşiră litiera doamnei de Giac, grăbindu-se să ajungă cât mai repede la Maison, unde Tanneguy avea de dat câteva ordine locotenentului său, Guillaume Bouteiller.

Acolo erau aşteptaţi, deoarece masa era pusă cu tot dichisul, şi ceea ce avură de făcut, a fost numai să se aşeze şi să mănânce. Cu toţii, erau opt. Opt oameni care trecuseră de cincizeci de ani, toţi de aceeaşi vârstă, poate doar câteva luni îi despărţea, cu toţii viteji, vechi tovarăşi de arme ai şefului lor, Tanneguy şi cu toţii aparţinuseră, pe vremuri, „familiei” ducelui Ludovic d'Orléans.

Tanneguy îi privi cu o satisfacţie evidentă. Fiindcă, trebuie s-o spunem, era mai înverşunat împotriva lui Jean de

Burgundia decât oricare din cei aliaţi de faţă. Şi din această cauză aceştia îi erau atât de devotaţi. Şi le promise:

— N-avem decât să acţionăm, vitejii mei, şi jur pe viul dumnezeu că fiara va fi prinsă şi nu veţi avea decât s-o îmblânziţi după cum vă place.

— Moarte Burgunzilor!

— Pe ei!

— Ucideţi-i!

— Sugrumaţi-i!

— Sfâşiaţi-i! urlă corul fanaticilor.

Cu toate acestea, ştiindu-se purtătorul unui pergament atât de preţios, Tanneguy se simţea puţin neliniştit. Se grăbea să ajungă cât mai repede la destinaţie pentru a scăpa de o asemenea responsabilitate grea. Scurtă prânzul cât putu de mult. După ce-i dădu lui Guillaume Bouteiller ordinele care le avea de dat, plecă la drum împreună cu Robert de Loire.

Înaintea lor, la sfatul lui Bouteiller, Olivier Layet şi Frottier plecaseră în chip de cercetaşi, precedându-i cu câteva minute doar.

Cei doi viteji ajunseră la cotitura respectivă, de care am vorbit mai înainte, şi care se numea cotul de Ganne. Trecură fără să fie deranjaţi şi fără să observe nimic anormal.

Aproape la cinci minute după ei, Tanneguy şi de Loire ajunseră în acelaşi loc. Bizuindu-se pe vigilenţa cunoscută a celor doi cercetaşi, liniştiţi şi de faptul că parcurseseră fără neplăceri jumătate din drum,galopau sub bolta de verdeaţă, schimbând între ei, nepăsători, impresiile călătoriei.

Deodată cei doi se poticniră, în aceeaşi clipă, de o funie care fusese întinsă pe neaşteptate în faţa lor. Cele două animale se prăbuşiră cu un nechezat de durere.

Călăreţii, aruncaţi cu violenţă din şa, se întinseră cât erau de lungi pe muşchiul care se afla de-a lungul potecii. Căzătura nu a fost periculoasă, dar câteva secunde rămaseră nemişcaţi, zăpăciţi de surpriza călătoriei lor.

Şi aceste secunde le fură fatale.

Nici măcar nu atinseseră pământul când deja douăzeci de oameni săriră asupra lor din spatele copacilor unde fuseseră ascunşi, formând un cerc dublu în jurul lor. Manevra se executase cu o precizie şi rapiditate uimitoare.

Seniorul de Giac şi Jacqueville o comandau. Fiecare ţinea în mână o măciucă de război. Şi cu acelaşi gest, fulgerător, măciucile loviră pe cei doi, întinşi pe pământ.

Tanneguy şi de Loire lăsară să le scape un geamăt surd şi se prăbuşiră nemişcaţi.

De Giac şi Jacqueville se repeziră la ei şi-i traseră în mijlocul drumului. Brutal, cu o îndemânare şi rapiditate care demonstra că erau obişnuiţi cu asemenea acţiuni, scotociră cele două corpuri.

— Am găsit! exclamă bucuros de Giac.

Şi flutură triumfător faimosul pergament care reprezenta şaizeci de mii de scuzi de aur.

Găsind ceea ce căutaseră, nu mai întârziară, şi, fără a se mai preocupa de starea celor doi, se înfundară în pădure, dispărând cât ai clipi din ochi.

Passavant şi Talazar ajunseră la locul agresiunii la câteva minute după ce aceasta se produsese.

După ce constatară că Tanneguy şi tovarăşul său nu erau morţi, se grăbiră să le dea ajutorul necesar. Dar degeaba, nu reuşeau să-i facă să-şi vină în fire.

— Drace! făcu Passavant, tulburat, asta-i neliniştitor.

Talazar îi răspunse, arătând spre un turn care se afla în vecinătate, propunându-i:

— Şi dacă i-am duce acolo? Cred că nu ne vor refuza, ce spuneţi?

Puţin nehotărât, Passavant acceptă în cele din urmă.

Puseră cele două corpuri inerte de-a curmezişul şeilor şi Passavant ordonă:

— Brancaillon, dă o fugă până la castelul de colo şi vezi dacă pot găzdui doi călători răniţi.

Scutierul porni în galop, şi în câteva secunde se află în faţa porţii turnului, bătând de mama focului. Mult timp nu-i răspunse nimeni. Când era pe cale să plece, apăru un cap la una dintre ferestre şi cu voce acră îl întrebă pe un ton arţăgos:

— Ce naiba vrei?

— Găzduire pentru doi călători răniţi.

— Du-te la dracu'! Ce, aici e leprozerie?

— O să vezi tu pe dracu'! Nemernicule! urlă furios Brancaillon. Pe copitele diavolului, vei vedea ce va spune stăpânul meu, seniorul Hardy de Passavant, atunci când va afla cum i-a fost primită cererea sa politicoasă! Dacă nu va da foc cuibului vostru de bufniţe, va trebui să vă consideraţi fericiţi.

— Spuneţi că seniorul de Passavant este stăpânul vostru şi că el v-a trimis?

— Da, pe toţi dracii!

— De ce n-aţi spus asta mai înainte? întrebă vocea, liniştită de această dată.

Două minute mai târziu, poarta masivă a turnului se deschise în faţa lui.

— la te uită! se miră Brancaillon, privindu-l pe cel care-i deschisese, nu-i aceeaşi figură pe care am văzut-o la fereastră!

Liniştit, omul îi explică:

— Tovarăşul meu e ocupat acum să pregătească primirea răniţilor. La dracu'! Nu suntem decât noi doi. Şi trebuie să vă mărturisesc că nu suntem prea îndestulaţi.

— Ei, nu suntem chiar atât de pretenţioşi, liniştiţi-vă. Stăpânul meu vă va fi recunoscător.

Calm, omul se aşează pe una din bornele care flancau poarta, în timp ce Brancaillon alerga spre stăpânul său, spunându-i că cei din castel consimţeau să-i primească, dar, cum acesta fusese devastat puţin timp mai înainte, condiţiile de găzduire nu erau dintre cele mai bune.

— Ei, spuse nepăsător Passavant, dacă găsim un pat şi apă caldă pentru răniţi, restul nu mai contează.

Omul aştepta în continuare, aşezat pe bornă. Îi ajută îndatoritor să transporte răniţii şi, scuzându-se, îi conduse până la o încăpere de la primul etaj unde se afla un pat uriaş, o masă şchioapă şi câteva taburete. Pe masă, un lighean mare, plin cu apă caldă, feşe şi vată.

— Mă duc să închid poarta şi să bag caii în grajd. Urc imediat.

Passavant îl aprobă cu o clătinare a capului.

Omul ieşi şi închise uşa în urma sa. Atunci se făcu auzit zgomotul sec al unui zăvor tras.

Passavant, Talazar şi Brancaillon se priviră interzişi şi aceeaşi întrebare ţâşni de pe buzele lor;

— Ce naiba vrea să-nsemne asta?

În aceeaşi clipă, dintr-un salt, Passavant se află în faţa uşii, zguduind-o. Dar aceasta rezistă.

— Încuiată! exclamă el.

Se îndreptă spre unica fereastră şi o deschise. Era împodobită cu bare de fier, enorme. Lăsă să-i scape un şuierat înciudat, în timp ce privirile-i cercetau camera. Nici o altă ieşire, în afară de uşa încuiată şi de fereastra cu gratii.

— Suntem prizonieri, spuse el pe un ton rece.

În spatele uşii, omul care-i răspunsese lui Brancaillon de la fereastră, stătea cu urechea lipită de broască, şi ochii săi, în semiîntunericul înconjurător, îi sclipiră de o bucurie feroce.

Acest om nu era altul decât Malâtre, eminenţa cenuşie a lui Jean de Burgundia.

Neauzind nimic, se îndreptă, coborî lent scările în timp ce-şi spunea, frecându-şi bucuros mâinile: „Să prinzi şi să închizi pe seniorii de Passavant şi du Châtel – nu mai vorbesc de ceilalţi – asta se poate numi, fără falsă modestie, o lovitură de excepţie! Şi eu sunt aceea, eu, Malâtre, care am reuşit-o… Dacă monseniorul nu va fi mulţumit, să nu-mi spună pe nume. Şi dacă nu voi fi răsplătit după cum merit,

înseamă că recunoştinţa prinţilor nu-i decât un cuvânt aiurea.”

Dădu fuga la poartă şi o deschise larg. Scoase un şuier prelung şi aşteptă. În mai puţin de un minut apărură opt oameni călare care intrară în curtea castelului.

Malâtre închise grijuliu poarta şi se adresă oamenilor săi:

— Şi acum, aveţi grijă să nu zboare păsările pe care de abia le-am închis în colivie.

— Bizuie-te pe noi, mai ales că nu vrem să pierdem cele o sută de livre promise fiecăruia din noi, în numele monseniorului.

XXVI. ÎN GURA LEULUI.

În dimineaţa în care Passavant, Talazar şi Brancaillon fuseseră făcuţi prizonieri de Malâtre, Flore se duse la cocioaba mamei sale. Nebuna era într-unul din momentele sale bune. Adică fata fu bine primită. Faţa ei blândă se lumină de bucurie sperând într-o posibilă vindecare. Dar, vai! Această speranţă i se spulberă la următoarele vizite.

Simonne o spiona. Bănuielile i se înmulţiseră. Mai mult ca oricând o muncea o întrebare: Ce însemna această pasiune? În această dimineaţă pretextă un drum pe care îl avea de făcut şi ceru permisiunea să iasă un moment.

Şi ieşi. Numai că rămase în spatele uşii, cu urechea lipită de gaura broaştei.

Câteva clipe crezu că-şi pierde vremea. Flore nu spunea decât cuvinte obişnuite. Deodată tresări, Flore, cu un accent de o deosebită tandreţe şi de o tristeţe sfâşietoare, spunea:

— Mamă, oh! Mamă, priveşte-mă!… Nu-ţi recunoşti fiica?… Pe micuţa ta Flore, care-ţi vorbeşte…?

Bătrâna nu mai auzi altceva. Dar asta-i era deajuns.

„Mama sa!… Femeia asta-i mama sa!” murmură ea înfricoşată.

Un gând fulgerător o făcu să se aplece din nou. De această dată încercă să privească prin gaura broaştei., „Isuse Cristoase! Unde mi-au fost ochii? Seamănă ca două picături

de apă! Deci asta-i doamna de Sombernon pe care jupân Mercerot o crede moartă! Oh! Nici neghiobul ăsta n-a văzut nimic, exact ca şi mine.”

…În capul său începu să întoarcă problema pe toate părţile. După reflecţii, începură întrebările: „Am descoperit un secret de o importanţă uriaşă. Cum pot profita de el?… Trebuie să-l păstrez numai pentru mine, ori să-l mărturisesc?”

Reveni curând în camera sărăcăcioasă a nebunei şi instinctiv începu să manifeste un interes afectuos faţă de sărmana nebună pe care până atunci nu încetase s-o certe. Şi constată cu satisfacţie că această bruscă schimbare o face să reintre în graţiile fetei.

Tot timpul cât Flore rămase lângă mama sa şi în timpul drumului din strada Bon-Puits până la Palat, drum care era destul de lung, mai ales pentru femei, nu încetă să fie frământată de acea întrebare. Când ajunseră acasă, hotărârea era luată: „Nu voi spune nimic nici Florei, nici jupânului Mercerot, nimănui. Voi vedea ce va urma. Cine ştie dacă acest secret nu-mi va fi de folos cândva? Aş fi o proastă să vorbesc.”

A doua zi, jupân Mercerot aduse de la palatul de Burgundia cei o sută de mii de scuzi de aur smulşi nebuniei amoroase a ducelui. Căruţa conţinând sacii cu aur fu băgată în grajd.

Cei doi vlăjgani plecară. Puţin mai apoi sacii dispărură cât ai clipi din ochi transportaţi chiar de negustor la locul său secret.

Nu uitase că-i promisese ducelui ca în această dimineaţă trebuia s-o ducă pe fiica sa la palat. La o oră după întoarcerea celor două femei, pe la nouă dimineaţa, intră în camera fetei şi-i spuse pe un ton grav şi orgolios:

— Flore, ţi-am anunţat unele schimbări care se vor produce în starea noastră socială. Aceste schimbări s-au produs mai repede decât mă aşteptam. Pregăteşte-te, într-o oră vei părăsi modesta noastră casă.

— Unde vreţi să mă duceţi?

— La palatul de Burgundia, unde sunteţi aşteptată, sclipi de mulţumire jupân Mercerot.

— Eu? La palatul de Burgundia? exclamă Flore stupefiată, ce poate face acolo o biată fată ca mine, într-un palat aproape regal?

— Mai întâi de toate, fiica mea, declară liniştit jupân Mercerot, nu sunteţi o biată fată, aşa cum aţi spus. Sunteţi contesa de Sombernon. Este un nume şi un titlu măreţ. Nu uitaţi asta. În această calitate, locul vostru este la curtea şi la palatul suveranului nostru.

— Vă implor, lăsaţi-mă şi pe mai departe aici, în casa voastră.

— Dar, copilul meu, o certă patern jupân Mercerot, tocmai pentru a vă păstra aproape de mine vă duc la palatul de Burgundia.

— Vreţi să spuneţi că şi dumneavoastră locuiţi la palatul monseniorului de Burgundia? se miră Flore.

— E drept, am uitat să vă spun: monseniorul de Burgundia mi-a făcut onoarea să-mi încredinţeze administrarea finanţelor sale. Deci tatăl vostru, Flore, a devenit ministru de stat.

Surpriza fetei deveni brusc spaimă.

— Vă jur, Flore, că tatăl vostru are posibilitatea să vă apere şi să vă facă respectată. Nimeni nu va îndrăzni să vă facă rău.

Şi adăugă insinuant:

— De altfel, însuşi monseniorul, dacă va fi nevoie, va şti să vă facă respectată de toţi ceilalţi.

Şi cum ea încă mai arăta o mirare temătoare, continuă pe acelaşi ton insinuant:

— Da, Flore, monseniorul însuşi s-a interesat de tine. Şi să nu crezi că a făcut-o din consideraţie pentru mine. Monseniorul, pe care toţi îl zugrăvesc drept violent, autoritar, dus de propriile-i pasiuni, este în realitate, în palatul său, prinţul cel mai afabil, cel mai curtenitor şi, aş

putea spune, cel mai patern care poate exista. Şi pe deasupra magnific şi generos… cum nu se poate mai mult. Nici o persoană care trăieşte în apropierea sa nu poate să nu-l adore, şi toţi s-ar lăsa tăiaţi în bucăţi pentru el. Veţi vedea, Flore, că veţi ajunge să împărtăşiţi această adoraţie şi veţi ajunge să-l iubiţi după ce-l veţi cunoaşte.

Schiţând acest portret pe care încercă să-l facă deosebit de măgulitor, observă efectul produs.

Flore reflecta.

— Atunci voi face precum doriţi, domnule.

Un licăr de triumf sclipi în ochii întunecaţi ai jupânului Mercerot.

— Fiţi gata să plecăm într-o jumătate de oră, spuse el simplu.

Pe la ora zece, jupân Mercerot, Flore şi Simonne, care ducea câteva obiecte mărunte de care fata se ataşase, soseau în strada Mauconseil, unde se afla palatul de Burgundia.

De mai bine de-o oră, întunecat, neliniştit, agitat, trecând de la bucuria nebună la disperarea extremă, fără nici o explicaţie plauzibilă, Jean de Burgundia cutreiera nervos aleile parcului.

Când văzu poarta deschizându-se, inima aproape că încetă să-i bată. Se opri sufocat, livid, tremurând. Fu obligat să se sprijine de un copac ca să nu cadă. Când văzu că şi ea se află acolo sângele îi îmbujoră obrajii palizi. Ochii-i stinşi începură să-i sticlească şi un suspin de bucurie delirantă îi scăpă din piept, semănând mai degrabă cu un răget.

Jupân Mercerot, care prin toată atitudinea sa recomanda ducelui prudenţa cea mai mare, făcu ceremonios prezentările.

Simonne, stând umilă ceva mai departe, pe jumătate prosternată, observa totul cu o atenţie ascuţită, şi deseori o sclipire răutăcioasă îi trecea prin priviri atunci când ochii săi bănuitori se îndreptau spre jupân Mercerot.

— Pe Sfânta Fecioară, domnule ministru, nici nu ştiam că sunteţi tatăl unui copil aşa de frumos! Asta-i o trădare din partea dumitale.

Şi întorcându-se spre Flore, adăugă curtenitor:

— Doamnă, veţi fi bucuria şi raza de soare a acestei curţi care, înainte de venirea voastră era atât de sumbră.

Simţind că se lasă târât de pasiune şi înţelegând sfaturile mute ale jupânului Mercerot, o tăie scurt, spunând:

— Veniţi, doamnă, vreau, din consideraţie pentru tatăl vostru, să vă prezint chiar eu, şi vreau ca fiecare de aici să vă facă primirea pe care o binemeritaţi.

Luă familiar braţul monseniorului său de finanţe şi, fericit, transfigurat, întinerit cu douăzeci de ani, se îndreptă spre palat cu paşi repezei.

Cele două femei îi urmară.

Simonne se plecă la urechea fetei şi-i şopti:

— Nu vă îneredeţi în duce!… Nu vă încredeţi în jupân Mercerot!

— De ce? se nelinişti Flore, tulburată.

Simonne nu mai apucă să-i răspundă. Tocmai atunci jupân Mercerot se întoarse şi se îndrepta spre ele. Îi luă Simonnei din mână micul pachet şi-i ordonă:

— Întoarce-te acasă.

Ascultătoare, bătrâna se supuse. Ajunsă în pragul porţii pe care negustorul tocmai o deschisese, se opri în faţa lui şi agresivă, cu ochii scăpărând, îi spuse scrâşnind:

— Şi partea mea?

— Căţea nebună! aproape că zbieră de furie negustorul, ţi-ai şi găsit momentul pentru un asemenea subiect.

— Aştept, jupâne, făcu Simonne calmă. Nimic nu mă împiedică să aflu chiar acum ce vrei să-mi dai.

— Vorbim acasă. Du-te!

Şi cu un brânci puternic o aruncă afară, închise repede poarta şi se grăbi să-l ajungă din urmă pe duce.

Jean de Burgundia îl aştepta răbdător, privind-o cu adoraţie mută pe Flore. Sub privirile-i arzătoare, tânăra

simţea cum roşeşte. Aşa încât, cu tot avertismentul Simonnei care îl sublinia pe cel al lui Robin, se simţi mult mai uşurată văzându-l pe jupân Mercerot intervenind între ea şi duce.

Şi totuşi, tulburarea i se accentuă. Oricât de neştiutoare ar fi fost ea în ceea ce priveşte eticheta curţii, nu se putea să nu se mire şi să nu se nelinişteascâ văzând pe ce drum întunecos, pustiu, misterios, o introduceau, ca într-o celulă, în palatul ducal.

Într-adevăr, Jean de Burgundia o conducea la el prin acel drum secret care îl dezvăluise cu o zi înainte negustorului şi al cărui secret îl surprinsese şi Robin.

XXVII. SIMONNE.

În urma brânciului puternic dat de stăpânul său, Simonne se rostogolise până-n mijlocul drumului plin de praf.

După cădere, reuşi să se liniştească aruncând spre poarta închisă o grămadă de înjurături şi de blesteme.

Reuşi să se scoale cu greu, îşi scutură furioasă praful de care era plină şi rămase câtva timp, zbârlită ca o găină furioasă, în faţa porţii. După care se îndepărtă, luând-o spre Palat, cu ochi furioşi, murmurând cuvinte fără sens.

În uşa casei, se găsi în prezenţa unui gentilom care bătea cu putere. Era Sacrament. Dar prezenţa sa cădea cum nu se poate mai prost; bătrâna se afla într-o stare de furie extremă.

— Ce doriţi? îl întrebă ea pe un ton arţăgos.

Sacrament se întoarse, îşi scoase pălăria, se plecă adânc, şi cu o politeţe mult prea exagerată pentru a nu fi afectată, se adresă bătrânei:

— Puteţi să-mi spuneţi, frumoasă doamnă, dacă nu cumva aici locuieşte jupân Mercerot. De mai bine de un sfert de oră bat în uşă şi nu răspunde nimeni.

— Da, aici locuieşte jupân Mercerot, nobile senior. Şi eu sunt slujnica lui. Nu a răspuns nimeni, fiindcă nimeni nu-i acasă. Jupân Mercerot a plecat şi nu se întoarce astăzi.

— Nu contează, răspunse Sacrament care păru satisfăcut de informaţie. De altfel, nu cu el aveam treabă, ci cu fiica lui.

— Nici fiica lui nu-i acasă, declară Simonne.

De această dată Sacrament deveni neliniştit:

— Pe toţi dracii! exclamă el, asta-i rău! Puteţi să-mi spuneţi, frumoasă doamnă, dacă nu cumva se întoarce repede?

— Cred că mai degrabă nu se mai întoarce, lăcrimă Simonne băgând cheia în broască.

Sacrament rămase descumpănit. Şi cum văzuse că Simonne luase un aer funebru, întrebă, fără să-şi dea seama ce spune:

— Nu cumva i s-a întâmplat vreo nenorocire?

Simonne deschise uşa, ridică disperată ochii spre cer şi gemu:

— Pentru mine e ca şi cum ar fi moartă!

Făcu o reverenţă, intră şi închise uşa.

*

* *

Sacrament rămase mult timp în faţa uşii, total aiurit. În cele din urmă îşi spuse: „La urma urmei, dacă fetişcana-i moartă, cu atât mai bine!”

Şi se duse să-i raporteze reginei convorbirea avută cu servitoarea negustorului.

Regina nu dădu dovadă de nici un fel de nelinişte.

Începu să reflecteze, căutând adevăratele motive ale acestei dispariţii neaşteptate. Fiindcă dacă Sacrament s-a lăsat păcălit de ultima frază a Simonnei, crezând-o moartă pe tânăra fată, regina nu comise aceeaşi greşeală.

Rezultatul acestor reflecţii a fost că, la ora unu după amiază, seniorul de Chastellux, mareşal de Burgundia, şambelan al ducelui, în prezent guvernator al palatului de Burgundia, alergă într-un suflet la stăpânul său pentru a-l anunţa că regina, fără nici o altă escortă decât domnul Odo de Rheinburg, tocmai intrase în palat făcând o vizită

ducelui. Imediat ce o instala într-un fotoliu din cabinetul său, singuri fiind, Isabeau începu cu acel calm înfricoşător care-i era propriu, şi care anunţa furtuna ce urma să se dezlănţuie:

— Duce, aţi aflat că Flore Mercerot a dispărut?

Se aplecă spre el şi-i spuse pe un ton firesc:

— Ştiţi ceea ce am convenit: între noi doi, niciunul să nu mai trăiască, din cei care ne pot compromite. Mi-aţi cerut viaţa cavalerului de Passavant. N-am ezitat. L-am prins şi l-am aruncat în neant. E mort, să nu mai vorbim despre el. Dar şi tânăra asta este condamnată: va muri, v-o jur!… Fiindcă o voi găsi, duce, şi o voi lovi tot atât de nemilos cum l-am lovit pe Passavant.

Îşi puse mâna albă, mătăsoasă, pe braţul care ducele i-l întindea plecându-se respectuos, şi surâzătoare, ieşi cu paşi înceţi, teatrali, condusă respectuos până la litieră de Jean de Burgundia, cu capul descoperit, care şi el, la rândul lui, surâdea.

*

* *

De-abia intrase în bucătărie Simonne, când felul său neîncrezător o făcu să-şi spună: „Ei la naiba! ce dorea gentilomul ăla de la fiica jupânului Mercerot? Neghioabă ce sunt, nu puteam să-l întreb?”

Alergă la uşă, o deschise şi aruncă o privire afară. Dar Sacrament dispăruse deja.

Bombănind, se întoarse în bucătărie. Întreaga zi nu încetă să se gândească la tot ce se întâmplase.

Spre seară se înapoie şi jupân Mercerot.

Simonne nu scoase nici un cuvânt cu privire la Flore şi nici nu reînnoi cererea pe care o făcuse pe pragul porţii palatului de Burgundia.

Nici jupân Mercerot nu spuse nimic. Nu schimbară decât câteva cuvinte banale. Numai că, pe furiş, se supravegheau unul pe celălalt, ca doi câini care nu vor întârzia să sară la bătaie.

La ora obişnuită, Simonne urcă la ea în cameră, să se culce, după un bună seara sec.

Jupân Mercerot rămase singur. Se retrase în cabinetul său, unde începu să meargă în sus şi-n jos cu paşi nervoşi.

Câteva minute mai târziu se afla în misterioasa pivniţă în care îşi îngrămădise avuţiile. Cu ochi de nebun, exclamă cu voce lugubră, în timp ce întindea mâinile spre grămada de aur: „Ăsta-i singurul lucru care contează! Totul începe şi se sfârşeşte cu asta! Restul nu-i decât deşertăcune şi neghiobie!”

…Deodată, cu un gest furios măturăgrămada de aur care căzu zornăind, în timp ce jupân Mercerot gemea: „Şi la urma urmei, nu-mi pasă de tot aurul din lume dacă ea nu-i aici. dacă nu o mai pot vedea în casa asta care acum e pustie!”

…Îşi reveni cu încetul. Nu mai avea acea privire înspăimântată.

Văzând aurul împrăştiat pe jos, surâse ciudat şi murmură: „Doamne fereşte, cred că am avut un acces de nebunie!”

Se aplecă şi începu să adune monezile şi să le aşeze în loc.

„Da, cred că am avut un acces de febră”, îşi mai spuse el.

Când se trezi a doua zi de dimineaţă, păru că nici nu-şi mai aminteşte de curioasa criză prin care trecuse în timpul nopţii. Îşi regăsise toată siguranţa, calmul şi demnitatea, ca unul care era conştient de forţa sa.

Simonne, mai arţăgoasă ca niciodată, îi stătea mereu în cale ca un reproş mut. De această dată se simţi îndatorat s-o liniştească:

— Nu te nelinişti, îi spuse el. Crezi că dacă Flore se află la monseniorul duce, totul a fost spus? Lasă-mă să acţionez. La momentul oportun vei avea şi tu partea ta, şi vei vedea că n-ai aşteptat degeaba.

— Toate acestea nu-mi spun deloc cât îmi veţi da, replică sec Simonne, încăpăţânată în ideea ei.

Pe un ton glumeţ, jupân Mercerot încercă să-i explice:

— Cum vrei să spun o cifră când nici măcar n-am stabilit cheltuielile pe care le am de suportat şi încă nu cunosc beneficiul pe care-l va aduce această afacere? Aşteaptă puţin, ce dracu'!

— Ei, să nu mai vorbim despre asta, spuse Simonne pe un ton respingător.

Negustorul o cunoştea până în străfundul sufletului şi o supraveghea cu coada ochiului. Gândi: „Nemernica, se gândeşte să mă trădeze.”

Rcflectă câteva secunde şi-şi spuse: „Ei, aş! Acum nu-mi mai poate face nimic.”

Şi cu o sclipire în ochi, cu un surâs livid, continuă tot în gând: „Facă ce-o vrea… Va fi un pretext bun pentru a o lipsi de partea ei. Oricât ar fi ea de mică, va fi un câştig pentru mine.”

Bucurându-se la acest gând, o anunţă vesel că este liberă toată ziua, el întorcându-se abia spre seară pentru a se culca, şi plecă.

Când socoti că s-a îndepărtat îndeajuns, Simonne îşi puse veşmintele de duminică şi ieşi şi ea. În timp ce mergea, se întorcea deseori pentru a verifica dacă nu cumva este urmărită. Merse astfel până în strada Saint-Antoine şi intră ca la ea acasă în locuinţa doamnei de Giac.

În momentul în care ea intra, un călăreţ plin de praf intră în galopul calului în curte, sări jos din şa şi, aruncând frâul unui lacheu, pătrunse în interiorul casei ca unul care se simte ca la el acasă.

Într-adevăr, călăreţul nu era altul decât stăpânul casei, seniorul de Giac.

Abia se află faţă în laţă cu soţia sa, că o servitoare intră şi anunţă că o bătrână insistă să fie primită de doamna, având, după cum afirma ea, să-i dea veşti despre o tânără numită Flore Mercerot.

Doamna de Giac făcu un gest de nepăsare, atât de grăitor, încât servitoarea făcu un pas spre uşă pentru a o trimite de-acolo pe vizitatoare.

Dar seniorul de Giac o ţintui pe loc cu un semn plin de autoritate în timp ce i se adresa soţiei sale care acum părea neliniştită, pe un ton rece, plin de ameninţări:

— La ce te gândeşti, draga mea? Trebuie s-o primeşti neapărat pe acea bătrână.

Imediat ce servitoarea ieşi, reluă acel aer de superioritate dispreţuitoare pe care i-o arăta mereu, şi-i spuse pe un ton sec:

— Mă mir că încă nu ţi-ai dat seama cât de mult înseamnă pentru noi tot ceea ce-i vorba despre această Flore Mercerot. Poate că această bătrână vrea să ne vândă o informaţie.

Şi pe un ton neglijent:

— De altfel, cum nu-mi păreţi în starea voastră normală, voi asista la această convorbire… din spatele tapiseriei aceleia de unde aş putea să vă şoptesc, la nevoie, unele sfaturi. Hai, du-te, draga mea.

Când se află în prezenţa doamnei de Giac, Simonne, cu aplombul inconştienţei, îi povesti cum Flore fusese introdusă în palatul de Burgundia, cu o zi înainte. Îi descrise scena cu lux de amănunte, răspunzând cu plăcere tuturor întrebărilor pe care doamna de Giac consideră că trebuie să le pună.

Când bătrâna ieşi, era fericită. În buzunarele sorţului ţinea câte un săculeţ bine umplut cu aur. În timp ce mergea, îşi spunea: „Pentru a se descotorosi de rivală, amanta lui Jean de Burgundia o va elibera pe Flore, care se va întoarce acasă. Şi poate că voi reuşi să găsesc un senior puternic căruia, dând o răsplată bună, i-o voi da pe această micuţă. Aşa încât întreg profitul îmi va rămâne numai mie.”

XXVIII. DE GIAC ACŢIONEAZĂ.

După ce Simonne se retrase, de Giac ieşi din dosul tapiseriei în spatele căreia se ascunsese. Se lăsă într-un fotoliu, neliniştit, şi medită câteva clipe.

— Trebuie, spuse el în cele din urmă, s-o prevenim pe regină imediat. În acest moment, în care totul se

prăbuşeşte în faţa noastră, nu trebuie s-o nemulţumim. Du-te şi spune-i că mica Mercerot, înghiţi-o-ar iadul, a fost introdusă în palatul monseniorului, şi vezi ce ordine îţi va da.

Gânditoare, doamna de Giac murmură înduioşată:

— Biata copilă!

Exclamaţia a fost spontană, şi o regretă numaidecât. Dar era deja prea târziu. Oricât de încet ar fi vorbit, fusese auzită; sări cât colo, plin de mânie.

— Cum asta! cred că ai înnebunit, draga mea!

— Da, nu mă simt prea bine, spuse ea pe un ton suferind. Mă simt sfârşită, zdrobită… Cred că am nevoie de puţină odihnă.

Înţelese şi el că spunea adevărul.

— Asta-i cât se poate de rău, spuse el contrariat. Ştiţi ce se va spune mâine la Melun? Că Delfinul a dispărut fără ca nimeni să ştie unde.

— Vreţi să spuneţi că e mort? întrebă ea cu o voce înfundată.

— Drept să spun, nu prea cred… cel puţin încă. Dar Robin acţionează repede. Da, nu-şi prea pierde timpul, ticălosul… Dacă aş fi prevăzut cât de repede acţionează… m-aş fi aranjat altfel.

Şi cu o explozie de furie:

— Moartea Delfinului nu se va produce cât timp noi ne aflăm lângă duce!… Ar fi prea frumos! Gândeşte-te, odată Delfinul mort, ducele va accede în mod sigur la tronul Franţei… şi asta ar însemna domnia noastră!… Chiar astăzi, ah! şi astăzi va profita micuţa burgheză!… Deja se află la palat! Şi noi!… Noi vom trebui să dispărem, să ne întoarcem pe domeniile noastre din Auvergne în timp ce ea va triumfa!… Pe toţi dracii! Am manevrat atât de bine, şi cu ce rezultat?

Doamna de Giac gemu:

— Vă asigur că sunt la capătul puterilor!

— Alegeţi, spuse el: ascultare oarbă sau un pumnal înfipt în gâtlej.

Lividă de spaimă, femeia se prăbuşi la pământ şi horcăi:

— Îndurare!

Aplecându-se asupra corpului prăbuşit, scuturat de frigurile morţii, de Giac ridică mâna să lovească:

— Te vei supune?

Cu un sughiţ, femeia răspunse: „Da!”

— Ei bine, spuse el, punându-şi pumnalul în teacă, poţi să te scoli.

Cu o voce în care încă se mai simţea mânia, continuă:

— Părerea mea este să-ţi vezi de treabă… dacă vrei să uit momentul ăsta de nebunie… Haideţi, doamnă, duceţi-vă, şi la întoarcere, nu uitaţi să-mi spuneţi ce s-a hotărât.

Când, câteva momente mai târziu, doamna de Giac intră la regină, orice urmă de emoţie şi de spaimă dispăruse de pe faţa ei, recăpătându-şi aerul ei vesel şi nepăsător.

Discuţia cu regina fu destul de lungă. Raportul dat soţului său fu însă mai scurt. După care, soţul şi soţia se întoarseră la apartamentul lor rezervat în palatul de Burgundia.

Încă de la sosire, doamna de Giac se închise în camera sa şi nu se mai mişcă de acolo.

De Giac, dimpotrivă, se arătă peste tot, făcând un număr uriaş de vizite scurte.

Perechea nu lipsi să asiste la reuniunea intimă pe care ducele o proiectase încă de cu o zi înainte.

Doamna de Giac, cu ochi strălucitori, mai frumoasă ca oricând, se arătă de o vervă extraordinară, şi prin farmecul ei, prin graţiile şi spiritul său, fu regina de netăgăduit a aristocraticei adunări.

Şi, fie din calcul, fie din faptul că era într-adevăr subjugat de acest farmec, ca toţi ceilalţi, Jean de Burgundia se arătă plin de atenţii faţă de doamna de Giac, lucru remarcat de toţi din jur.

În această zi, în care doamna de Giac îşi făcea o întoarcere triumfală în palatul de Burgundia, această zi era cea de-a

doua pe care Flore o petrecea în palatul ducal.

Neliniştită, înspăimântată, condusă de Jean de Burgundia şi de jupân Mercerot, ajunse fără să întâlnească pe nimeni în faţa uşii unui apartament mărginaş, tocmai sus de tot, sub acoperiş.

În faţa uşii se afla o femeie care aproape că se prosternă în faţa ducelui. Era o femeie solidă, cam la patruzeci de ani, robustă, cu o figură hotărâtă, una din acele femei capabile să ţină piept şi unui bărbat.

Ducele le arătă apartamentul compus din trei camere. După cum se vedea din anticameră, luxul era nemaivăzut.

Jean de Burgundia găsi stăpânirea de sine de a nu-şi impune prea mult prezenţa.

— Acesta este modestul vostru apartament, spuse el pe tonul cei mai binevoitor. Puteţi să vă odihniţi acum. De-abia peste câteva zile veţi intra în funcţia pe care v-am rezervat-o la curte.

Plecând ducele, jupân Mercerot păru ca la el acasă. Cele trei camere se succedau una după alta. Ghici uşoara nelinişte a fetei şi, încercând s-o liniştească, hotărî:

— Aceasta va fi camera ta… pentru că aici se află patul. (Şi arătă camera din fund). Aceasta va fi camera de zi, în care vom servi masa (camera din mijloc) iar aceasta, cabinetul meu, în care-mi voi instala un pat. (Camera de la intrare, a cărei uşă dădea în anticameră).

Se feri s-o spună de-a dreptul, deşi felul în care aranjase lucrurile şi insistenţa cu care sublinia fiecare detaliu, vorbea de la sine: „Vezi, ca să se ajungă până la tine, ar trebui mai întâi de toate să treacă peste mine. Deci, nu ai de ce te teme.”

Jupân Mercerot îşi petrecu întreaga zi cu fiica sa. Pentru a-i câştiga şi mai mult încrederea, sau pentru a o convinge că nu-i prizonieră, se oferi s-o însoţească în grădină, dar fata refuză.

Serviră masa numai ei doi. Femeia, care răspundea la numele de Périnelle, îi servi cu o îndemânare remarcabilă şi

se arătă plină de atenţii faţă de ei. Familiară, se amestecă în conversaţia pe care jupân Mercerot aproape că o ducea singur. Dar tot ce spunea, era numai spre lauda ducelui.

Până la urmă, cei doi făcură să adoarmă bănuielile tinerei.

Când se înseră, fata se închise în camera sa şi se culcă. Dar nu reuşi să adoarmă toată noaptea. O nelinişte vagă, nelinişte care nu ştia nici măcar de unde vine, o tortura.

Dimineaţa constată că negustorul nu dormise în camera sa, după cum promisese, şi i-o reproşă cu blândeţe.

— Ei, trebuie să te obişnuieşti, îi răspunse acesta, râzând. Am vrut să-ţi arăt că aici nu trebuie să te temi, de nimic. Sper că am reuşit.

În această dimineaţă, ducele veni să discute cu ministrul său de finanţe, dar îşi reprimă dorinţa de a intra la Flore. Dar jupân Mercerot se duse după ea şi o aduse în cabinetul său pentru a-i face o reverenţă monseniorului. Fata nu rămase acolo mai mult de cinci minute. Ducele, care se arătă de o amabilitate extremă, avu destulă prudenţă să nu-i spună nimic care s-o înfricoşeze.

La terminarea acestei vizite, jupân Mercerot o anunţă că trebuie să participe la consiliu şi că nu va putea lua nici prânzul şi nici cina cu ea, şi că, foarte probabil, nu se va întoarce decât a doua zi dimineaţa.

Périnelle se oferi să-i ţină ea companie, şi trebui s-o suporte în timpul dejunului, cu toate că femeia se arătă plină de solicitudine.

După prânz, pretextând oboseala, se despărţi de temniceră sa, retrăgându-se în camera ei, având grijă să tragă zăvorul.

Privirile îi căzură asupra perdelelor patului, şi i se păru că aceste perdele se mişcă uşor. Dar nu auzi nici un zgomot neobişnuit.

Mai întâi i se păru că este o iluzie. Privi cu mai multă atenţie, nu, nu era o iluzie. Perdelele se mişcau uşor ca şi când o mână prudentă încerca să le dea la o parte.

Brusc, dar fără nici un zgomot, perdelele se despărţiră şi apăru un cap.

Strigătul, care era gata să ţâşnească de pe buzele fetei, muri în aceeaşi clipă, fiindcă acel cap aparţinea unei tinere şi frumoase femei, care nu avea nimic neliniştitor… poate doar modul în care îşi făcuse apariţia.

Era doamna de Giac, care se încuiase în apartamentul său şi din care ieşise fără a fi văzută de nimeni, seniorul de Giac, soţul ei, servindu-i de apărător.

Femeia îşi duse un deget la buze, cerându-i tinerei să tacă, şi o privi cu multă curiozitate.

La un moment dat, în şoaptă, întrebă scurt:

— Périnelle?

Flore înţelese sensul întrebării. Cu un gest îi arătă zăvorul tras, zăvor care interzicea accesul în cameră.

Doamna de Giac surâse şi ieşi din spatele perdelelor. Cu un gest o invită pe Flore să se apropie.

Tânăra se supuse şi se aşează şi ea pe pat.

Doamna de Giac se aplecă spre Flore şi-i spuse cu voce fierbinte, în şoaptă:

— Te ameninţă o mare primejdie. Eu te pot scăpa. Eşti de acord?

— Cine sunteţi doamnă? Şi de ce primejdie vreţi să mă scăpaţi?

— Vă înţeleg neîncrederea. Şi totuşi secundele trec, secunde care-mi pot fi fatale. Acum eu îmi risc viaţa. Nu-mi purtaţi pică dacă vă vorbesc atât de brutal, dar nu am timp…

Cu un gest brusc, depărtă perdelele patului şi-i arătă o uşă secretă, îngustă, care se afla la capătul patului.

— Pe acolo, spuse ea, într-o noapte, când veţi fi adormită, un bărbat se va strecura în patul vostru. La sculare, veţi fi fost deja dezonorată. Ăsta-i pericolul.

Înspăimântată, Flore o privea cu ochii măriţi de teamă.

— De ce vreau să vă salvez cu toate că nu vă cunosc şi nu mă cunoaşteţi? Fiindcă am auzit că sunteţi logodită cu

seniorul Milon de Talazar.
— Îl cunoaşteţi pe Milon? exclamă Flore cu ochii strălucindu-i.
— Mi-a salvat viaţa. Acum înţelegeţi de ce vreau să vă salvez?
— Ah! Doamnă, imploră Flore, îmi spuneţi adevărul?… Ştiţi că mi-au spus că Milon e mort?
— Să nu crezi asta, copila mea, spuse energic doamna de Giac. L-am văzut, nu mai departe decât ieri dimineaţă, în drum spre Melun, călătorind cu prietenul său, seniorul de Passavant. Ei doi m-au salvat de la moarte.
Flore se decise.
— Vă cred şi mă încred în dumneavoastră spuse ea, privind-o pe doamna de Giac drept în ochi.
Un suspin de uşurare scăpă de pe buzele acesteia. Se mulţumi doar să dea uşor din cap.
Cu un gest rapid îşi scoase mantia cu care era înfăşurată şi o aruncă pe pat, spunând:
— Vă veţi îmbrăca cu ea. Şi acum luaţi flaconul acesta. Trebuie ca Périnelle să-i bea tot conţinutul dacă vreţi să ieşiţi de aici.
Flore deja întinsese mâna, dar şi-o retrase repede.
— Liniştiţi-vă, o asigură doamna de Giac, nu-i otravă, e un simplu narcotic. Fiţi pregătită, voi veni să vă iau între miezul nopţii şi unu dimineaţa.
După ce rosti aceste cuvinte, dispăru.
Zăpăcită, ameţită, Flore încercă fără succes să regăsească uşa secretă de la capătul patului. Dacă n-ar fi ţinut în mână micul flacon şi dacă pe pat n-ar fi văzut mantia, ar fi crezut că totul nu fusese decât un vis.
Mai înainte de toate luă mantia şi o ascunse într-un cufăr. Flaconul şi-l puse într-un buzunar. După ce termină acestea, se aşeză pe un scaun, lângă fereastră, şi începu să reflecteze.
Sub aparenţa sa fragilă şi delicată, nu era lipsită de curaj şi hotărâre. După ce privi problema pe toate părţile, hotărî:

„Mai degrabă moartea decât dezonoarea. Mă voi încrede în această femeie… şi Dumnezeu să mă ajute.”

Sosi şi ora cinci, şi se aşeză la masă împreună cu Périnelle. Îi fu destul de uşor să golească flaconul cu narcotic în paharul temnicerei sale, care, încrezătoare, era într-un du-te vino necontenit, potrivit obligaţiilor serviciului său.

Din fericire, efectul narcoticului fu aproape instantaneu. Périnelle lăsă să-i cadă capul pe masă şi adormi imediat. Flore o scutură de câteva ori, fără a reuşi s-o trezească. Atunci se simţi uşurată.

Cu mult timp înainte de ora hotărâtă era deja gata, învăluită în mantia doamnei de Giac.

Şi dintr-o dată, fără a auzi nimic, doamna de Giac apăru. De această dată nu mai era singură. O însoţea domnul de Giac care-i făcu în tăcere, o plecăciune.

— Ce bine că sunteţi gata! exclamă doamna de Giac. Foarte bine. Veţi merge în urma mea. Dacă vă întreabă cineva, ceva, sunteţi servitoarea mea. Nici un cuvânt mai mult. M-aţi înţeles?… Să plecăm.

Făcu un semn lui de Giac care o luă înainte, cu mâna pe pumnal, gata să lovească fără nici o explicaţie.

Precauţiile pe care de Giac şi le luase, dădură roade, deoarece ajunseră la o poartă din fundul unei curţi mici fără ca nimeni să le iasă în cale.

În faţa porţii făcea de pază un soldat care cum îi văzu le întoarse spatele şi dispăru fără ca nimeni să-i spună ceva.

De Giac băgă o cheie în broască şi poarta se deschise fără nici un zgomot.

În străduţa întunecată aştepta o litieră păzită de patru călăreţi.

Doamna de Giac o prinse de braţ pe Flore şi o conduse la litieră, spunându-i în şoaptă:

— Repede, repede… Nu te teme, copila mea, aceşti oameni sunt servitorii mei… Ne întâlnim mâine.

Şi doamna de Giac nu mai întârzie nici o clipă şi intră repede în palat, refăcând drumul parcurs.

Domnul de Giac închise poarta şi-şi puse cheia în buzunar. Santinela, care îl pândea cu coada ochiului, se apropie cu gura până la urechi.

De Giac scoase o pungă şi i-o întinse. Soldatul o luă, mormăind câteva cuvinte de mulţumire.

— Vezi dacă cele o mie de livre se află într-adevăr acolo, spuse pe un ton neglijent de Giac.

Santinela schiţă politicos un gest de protest.

— Ba da, ba da, insistă de Giac, verifică.

Şi de Giac se apropie şi el, ca şi când ar fi vrut să se convingă, împreună cu soldatul. Brusc îşi ridică braţul înarmat şi pumnalul se înfipse în gâtlejul soldatului care căzu fără un strigăt.

De Giac îl privi nepăsător până când nu mai mişcă şi se aplecă asupra lui pentru a verifica dacă este mort.

‚E mort de-abinelea" îşi spuse el cu aceeaşi nepăsare, şi, după ce-şi şterse pumnalul de sânge, luă punga şi o băgă la loc în buzunar, murmurând: „Cred că în felul acesta nu mă va putea trăda. Şi acum, s-o sfârşesc şi cu cealaltă."

Se întoarse în apartamentul Florei. Périnelle dormea în continuare cu capul pe masă. O luă în braţe şi o duse până în anticameră. Câteva clipe privi cercetător în jur. Smulse şnurul unei draperii făcându-i un laţ pe care-l puse la gâtul femeii. Trase puternic până când Périnelle, ca şi soldatul din curte, muri.

Cu acelaşi calm înspăimântător care nu-l părăsise nici o secundă se strecură afară, se întoarse în apartamentul său şi o linişti cu un gest pe soţia sa care-l privea întrebătoare. Peste câteva minute se culca spunându-şi: „Monseniorul poate căuta mult şi bine pe cel care i-a suflat păsărica, nimeni nu mă poate acuza pe mine."

XXIX. MILIOANELE DELFINULUI.

După ce-i luase lui Tanneguy du Châtel pergamentul care valora mai multe milioane de livre, de Giac şi de Jacqueville plecară în viteză spre Melun.

În drum se opriră la poarta oraşului, la un han, unde erau aşteptaţi de restul trupei. Acolo se deghizară în negustori.

Cu bastonul în mână, intrară în oraş pe jos, îndreptându-se direct spre adresa indicată în pergament. Îi întâmpină un bătrân înalt, slab, care-i privi fix.

După ce verifică minuţios pergamentul, le declară politicos că plăteşte suma… în patruzeci şi opt de ore. Recunoscuse pe cei doi şi crezu de cuviinţă că jupân Mercerot trebuie anunţat înainte de a plăti.

Degeaba protestă de Giac şi Jacqueville, bătrânul rămase ferm în hotărârea sa, jurându-se pe toţi sfinţii că nu are o asemenea sumă în casă şi că timpul acesta, de două zile, îi este strict necesar pentru a strânge banii.

— Ţi-am spus eu, bombăni de Giac, că mai greu e să facem rost de bani decât să punem mâna pe pergament. Acum suntem obligaţi să ne pierdem două zile în târgul ăsta prăpădit.

— Fără să mai punem la socoteală cum va privi monseniorul această întârziere.

Cu toate acestea, trebuiră să se resemneze. Îşi păstrară deghizamentul de negustori care le permitea să treacă neobservaţi şi-şi pierdură timpul bând şi jucând cărţi.

Seara luară cina în sala comună, având totuşi grijă să se aşeze în colţul cel mai întunecos. Acolo auziră spunându-se în gura mare că în oraş umblă zvonul că Delfinul ar fi dispărut. Auzind acestea, de Giac îşi spuse că monseniorul trebuie anunţat imediat.

A doua zi, dis-de-dimineaţă, îmbrăcat de această dată cu costumul său de gentilom, porni la drum. În drumul său, conştiincios, anunţă şi pe oamenii care aşteptau la Pouilly-le-Fort, pe urmă pe cei din Liorsain, apoi, în cele din urmă, pe Malâtre, la turnul de Ganne, unde nu intră, grăbit să-l vadă cât mai repede pe duce.

Luându-şi aceste măsuri, porni în galop spre Paris, unde l-am văzut cum a acţionat.

A doua zi dimineaţă, proaspăt şi bine dispus, părând că nici măcar nu-şi mai aminteşte cele petrecute în cursul nopţii, refăcu în aceeaşi viteză drumul spre Melun, unde-i întâlni pe Jacqueville în hanul în care-l lăsase.

La ora hotărâtă se prezentară la bătrân, calmi în aparenţă, dar în sufletul lor teribil de neliniştiţi. I se păru că micul orăşel este cuprins de o agitaţie mult prea puternică.

De această dată avură satisfacţia să constate că săculeţii cu aur îi aşteptau aliniaţi pe o masă, gata să fie luaţi şi duşi de acolo.

Bătrânul, mereu îndatoritor, le cedă contra unui preţ bunicel o căruţă trasă de doi cai puternici.

Avură norocul nesperat să iasă uşor din oraş, fără a fi deranjaţi de cineva şi curând ajunseră la han. Ca din întâmplare, oamenii lor tocmai îl părăseau, în grupuri de câte doi sau câte trei, unii luând-o spre Melun, alţii în partea opusă.

Cei cinci care se îndreptaseră spre Melun, făcură repede cale-ntoarsă, aşa încât, fără a fi prea bătător la ochi, căruţa încărcată cu aur era escortată de zece oameni, cinci în faţă şi cinci în spate, oameni hotărâţi la orice.

Cei aproape doi kilometri care separă Melun de Pouilly-le-Fort fură străbătuţi fără nici un eveniment. Acolo escorta se mai mări cu încă cinci oameni care-i aşteptau. La Liorsain erau acum cu toţii.

De Giac şi Jacqueville îşi încălecară caii, pe care-i duseseră până acolo doi oameni, şi ceea ce le păru mult mai important, îşi încinseră din nou spadele cu un suspin de uşurare. Cei douăzeci de oameni încadrară căruţa, avându-i pe cei doi seniori în frunte. Porniră la drum, în trap vioi, trecând prin tunelul de verdeaţă al pădurii Sénart, cu ochii şi urechile la pândă.

Ca şi până aici, nici în pădure nu se întâmplă nimic. Când ajunseră în dreptul turnului de Ganne, se simţiră cu totul uşuraţi.

Acum, într-adevăr, misiunea lor luase sfârşit, fiindcă acolo urmau să-l întâlnească pe Malâtre şi cei şase oameni ai săi, fără a-l mai pune la socoteală pe Jean de Burgundia aflat în fruntea impozantei sale escorte.

*

* *

În urma câtorva cuvinte şoptite la ureche de seniorul de Chastellux, Jean de Burgundia întrerupse petrecerea şi se retrase în camera sa.

În cameră era aşteptat de un omuleţ plin de praf, care se plimba în sus şi-n jos plin de nerăbdare, frecându-şi mâinile cu putere, semn al bucuriei depline. Era Malâtre, care se frânse în două văzându-şi stăpânul apărând.

— Ce s-a întâmplat, Malâtre? întrebă repede ducele.

— Veşti fericite, monseniore! Atât de fericite, încât n-am ezitat să-mi părăsesc locul pentru a vi le aduce la cunoştinţă.

— Vorbeşte!

Malâtre făcu din nou o plecăciune adâncă, şi cu falsă modestie:

— Monseniore, spuse el, am onoarea să vă anunţ că l-am făcut prizonier şi-l ţin la dispoziţia voastră… pe seniorul… de Pas… sa… vant!

Ducele sări, cu o figură înspăimântătoare, cu ochii injectaţi. Îl apucă cu ambele mâini de gât pe Malâtre, şi spumegând, urlă:

— Mizerabil nenorocit, te învăţ eu minte să mai râzi de mine!

— Monseniore, gemu Malâtre, pe jumătate sufocat, vă jur pe întreg Paradisul că am spus adevărul!

Ducele îl lăsă, dar îl privi cu o privire lungă, ascuţită, bănuitoare. Şi nu se mai îndoi de sinceritatea lui.

— Pe toţi dracii! monseniore, se strâmbă omuleţul frecânduşi gâtul, ce mâini de fier aveţi! Cred că voi purta multă vreme de acum înainte semnele degetelor voastre pe gât!

— Ei hai, reluă ducele, stăpân pe sine dar încă sceptic, eşti sigur că nu te înşeli? Nu cumva e vorba de o asemănare oarecare…?

— Monseniore, spuse Malâtre pe un ton ciudat, ştiţi bine că nu mă pot înşela. Îl cunosc mult prea bine pe seniorul de Passavant.

— Şi totuşi, scrâşni ducele bătând cu asprime din picior, şi totuşi Passavant e mort. O ştii prea bine!

— S-au înşelat! se încăpăţână să susţină Malâtre. Sau poate… a înviat. N-ar fi pentru prima dată când ar juca festa asta. Amintiţi-vă, monseniore. Oricum ar fi, împreună cu seniorul de Passavant l-am făcut prizonier şi pe seniorul du Châtel, pe Robert de Loire, pe Milon de Talazar, pe Brancaillon…

— Toţi duşmanii ăştia sunt în puterea mea?… Nu, ar fi prea frumos, cred că te înşeli!

— Nu mă înşel deloc, insistă Malâtre cu tărie. În ce-l priveşte pe Milon de Talazar, pe care încă nu-l cunoaşteţi, monseniore, o să fiţi mirat atunci când vă voi spune că este îndrăgostit ca un nebun de… aceea pe care o ştiţi, şi că o va disputa cu dumneavoastră până la moarte.

— Până la moarte?… Până la moartea lui, vrei să spui!… Şi încă în ce chinuri!… Iadul nu va fi nimic pe lângă ele!

Liniştit de această explozie de furie, se aşeză şi spuse pe un ton rece:

— Povesteşte-mi cum ai reuşit isprava asta. Vezi să nu uiţi nici un amănunt.

Când acesta termină, şi după ce răspunse şi fără nici o ezitare tuturor întrebărilor pe care ducele socoti necesar să le pună, Jean de Burgundia se convinse că, cel puţin dacă nu cumva înnebunise subit, Malâtre spunea adevărul.

— Dacă ai spus adevărul, te mai aşteaptă încă o sută de pungi ca asta!… Dacă ai minţit, dacă te-ai înşelat, vei atârna în spânzurătoarea donjonului până când corpul tău va fi mâncat în întregime de păsările cerului.

— Slavă Domnului! schelălăi Malâtre, sunt bogat.

Bucuria sa era atât de mare încât ducele nu se mai îndoi, dar de această dată se nelinişti:

— Şi dacă toţi aceştia scapă în timp ce tu te afli aici?

— Cei zece oameni ai mei veghează zi şi noapte în faţa uşii lor. Şi cum le-am promis două sute de livre fiecăruia, în numele monseniorului, înseamnă că prizonierii n-au scăpare.

Şi strecură o privire furişă spre duce spre a citi pe faţa acestuia ce efect a produs promisiunea celor două sute de livre de om, făcută în numele său. Fiindcă ticălosul dublase cu neruşinare cifra sumei promisă.

După ce premeditase încă dinainte, cu multă grijă, mica combinaţie „cinstită”, se îmbăţoşă deodată, luă un aer grav şi anunţă cu multă importanţă:

— Şi asta nu-i totul, monseniore. Ştiam bine că, luându-l prizonier pe seniorul de Passavant, isprava va fi considerată un eveniment deosebit. Şi totuşi asta nu-i nimic pe lângă ceea ce am a vă mai spune.

— Oh! Oh! murmură Jean de Burgundia privindu-l lung, vrei să spui că… Robin?

— A reuşit cu succes, monseniore.

Ducele se sculă dintr-un salt. Bucuria care-l copleşi era atât de uriaşă încât se simţi cutremurat şi aproape că se halbal:

— Delfinul?

— Este prizonier în turnul de Ganne, unde Robin mi l-a adus chiar în această seară, la căderea nopţii.

— A băut? întrebă repede ducele, palid de nelinişte.

— Nu ştiu ce vrea să spună monseniorul, dar pot ghici. Monseniorul Delfin mi-a părut a fi exact în starea în care se află regele atunci când e bolnav. Delfinul, acum, nu-şi dă seama de nimic. Este ca o oaie, o adevărată oaie, monseniore: poţi face cu el tot ce vrei.

— A băut! În sfârşit! izbucni ducele.

Şi ducele îşi dezvălui gândurile cele mai ascunse:

— Dacă monseniorul Delfin este pe atât de grav bolnav pe cât spui, dacă raţiunea, voinţa, demnitatea, aş îndrăzni să spun, i-au fost anihilate în aşa fel încât îşi părăseşte prietenii pentru a-l urma pe un tâlhar cum e Robin, asta înseamnă că acest mizerabil i-a dat să bea un elixir diabolic… înseamnă că a comis un sacrilegiu, magie, în fine, cine ştie ce artificii infernale. Şi în acest caz, acest vrăjitor va fi dat pe mâna călăului. Înţelegi acum?

— De minune, monseniore, exultă Malâtre.

— De-acum poţi spune că norocul ţi-e asigurat dacă lucrurile stau aşa cum spui, promise ducele.

Dar imediat se corectă:

— Te vei întoarce acolo chiar mâine dimineaţă. Nu uita că un călău, îşi aşteaptă condamnatul… Aşa încât, dacă din întâmplare Robin scapă, tu îi vei lua locul.

— Viaţă pentru viaţă. Am înţeles, monseniore şi accept, spuse Malâtre cu o deplină siguranţă.

Ducele îl aprobă cu o mişcare scurtă şi sfârşi prin a-i mai da unele sfaturi.

A doua zi, Malâtre, pe la orele şase dimineaţa, se afla din nou la turnul de Ganne.

XXX. ÎN DRUM SPRE TURNUL DE GANNE.

În ziua în care seniorul şi doamna de Giac o răpiseră pe Flore din palatul de Burgundia, jupân Mercerot se întoarse târziu acasă la el.

O găsi pe Simonne tot atât de supărată ca şi de dimineaţă. Şi totuşi, fără voia sa, bucuria pe care o simţea în urma demersului său pe lângă doamna de Giac se trăda printr-o sclipire de mulţumire persistentă în privirile sale.

Jupân Mercerot o cunoştea prea bine pentru a nu remarca acest amănunt, oricât de mic ar fi fost. Şi se nelinişti: „Ce festă mi-a mai jucat zgripţoroaica asta bătrână?” se întrebă el.

Negăsind răspuns la această întrebare, îşi repetă ceea ce-şi spusese şi de dimineaţă: „Acum nu-mi mai poate face nici un necaz!”

Şi se duse să se culce.

Când a doua zi de dimineaţă ieşi din casă pe la orele opt, văzu că Cité şi întreg oraşul era tulburat de o animaţie ca în zilele de mare sărbătoare.

Stupefiat, jupân Mercerot îl întrebă pe un negustor pe care-l cunoştea:

— Hei! Jupâne, ce sărbătoare-i astăzi? Ce înseamnă bucuria asta generală?

— Se spune că Delfinul a crezut că vede în boala care l-a cuprins mâna lui Dumnezeu pedepsindu-l pentru răzvrătirea sa împotriva regelui, tatăl său, şi a reginei, mama sa.

— Şi atunci, ce-a făcut monseniorul Delfin?

— A hotărât să-şi recunoască greşeala. Intenţionând acest lucru, fără a mai spune nimic sfetnicilor săi din preajma sa, escortat de un singur servitor, se pare că a ajuns în împrejurimi, la Montgeron, şi s-a pus la dispoziţia mamei sale şi a vărului său, Jean de Burgundia. Se spune că, drept chezăşie a bunelor sale intenţii, a adus cu el mai multe căruţe pline cu saci de aur. Tot tezaurul Delfinului. Multe milioane, cu care vrea să mai scape de sărăcie bietul popor copleşit de toate aceste dări. Se spune că, regina şi ducele, înduioşaţi de acest act de supunere şi de toată această generozitate, au hotărât să-i iasă în întâmpinare şi să-l însoţească până la Palatul Saint-Pol.

Îndepărtându-se, jupân Mercerot, care, fără a fi încă la curent cu toate secretele ducelui, ştia totuşi destul de multe lucruri pentru a face unele legături, îşi spunea: „Ceea ce-mi pare destul de clar, este că ducele a pornit la drum. De-acum, nimic nu-l va mai opri. Şi cred că, nu peste multă vreme, voi deveni ministrul de finanţe al Franţei.

Imediat cum ajunse la palatul de Burgundia se îndreptă prin calea secretă arătată de duce spre apartamentul Florei.

Ajuns în faţa uşii, observă că aceasta nu-i închisă. Fu cuprins de un început de nelinişte. Împinse violent uşa şi

intră. Primul lucru pe care-l văzu, a fost corpul înţepenit al nefericitei Périnelle, întins în mijlocul anticamerei, acolo unde-l lăsase de Giac.

Nu-şi pierdu vremea prea mult timp şi se îndreptă spre camera învecinată în fugă, stigând cu voce înnăbuşită:

— Flore!… Flore…!

Cercetă în amănunţime toate cele trei camere răscolind totul, privind până şi sub pat, aşteptându-se în fiecare clipă să dea peste corpul neînsufleţit al tinerei, care, gândea el, împărtăşise aceeaşi soartă cu a temnicerei sale.

Negăsind nimic, răsuflă uşurat, gândind: „Frumoasă răpire… sau poate că a fugit. De ce nu? Flore e un copil nevinovat, e drept, dar nu e proastă. Cred că a observat că, pur şi simplu, este ţinută prizonieră. Asta poate c-a neliniştit-o şi a fugit.”

Se hotărî să-l anunţe pe duce, care, fără îndoială, încă nu aflase nimic. Coborî şi se duse spre apartamentele sale, aşteptându-l răbdător.

Jean de Burgundia se dusese la regină pentru a-i comunica vestea adusă de Malâtre.

— Şi ce-aţi hotărât? întrebă ea privindu-l drept în ochi.

Ducele ridică din umeri şi spuse rânjind:

— Poporul, în mod prostesc, îşi închipuie că noi, dumneavoastră, doamnă şi eu, în fruntea întregii curţi, ne vom duce în calea prinţului pentru a-l aduce aici în triumf… pe el şi milioanele sale… Adevărul este, doamnă, că plec chiar acum în fruntea a cincizeci de oameni curajoşi pentru a-i veni în ajutor lui de Giac, dacă-i nevoie. Şi sper că în această seară, la căderea nopţii, îl voi aduce aici fără a fi văzut de nimeni, pe Delfin, nu chiar în triumf, ci drept prizonierul nostru; nu cu fabuloasa-i avere, ci cu cele cinci sute de mii de livre pe care i le-am luat… Ceea ce reprezintă o sumă frumuşică şi cu care trebuie să mă mulţumesc.

Sprijinindu-şi capul în mâini, Isabeau reflectă câteva momente.

— Poporul are dreptate. El mi-a spus ceea ce am de făcut. Delfinul fiind bolnav, eu, mama sa, am datoria de a merge înaintea lui şi de a-i veghea.

Jean de Burgundia o admiră în mod sincer. Înţelese de minune ceea ce voia să spună: nu trebuia să fie bănuită de crimă, şi în forul său interior recunoscu că are dreptate.

Isabeau reluă pe un ton sinistru:

— Adevărul este, duce, că acest excelent popor, cu autoritatea pe care o are, a aranjat lucrurile mult mai bine decât le-am fi putut face noi… având în vedere interesele pe care le avem. Să veghem ca nimic să nu se schimbe. Vor să-l vadă venind liber pe Delfin. Li-l vom arăta, călărind liber alături de noi. Speră la milioane? Ei bine, le vom arăta o căruţă plină cu saci de aur. Le vom arăta chiar ceea ce nu se aşteaptă să vadă: pe vrăjitorul acela infernal… mizerabilul ăla… cum se numeşte?… Robin Şmecherul, cred. Li-l vom arăta înlănţuit pe acela care, datorită vrăjilor sale, a distrus judecata şi sănătatea moştenitorului tronului Franţei. Şi pentru că au fost pregătite focuri de bucurie, îl vom alege pe cel mai uriaş, pe cel mai frumos, pentru a-l prăji pe blestematul de vrăjitor… Aşa încât lemnele bunului nostru popor, măcar nu vor arde degeaba.

Aceste ultime cuvinte ale reginei aduseră pe faţa ducelui un surâs enigmatic. Gândindu-se la cavalerul de Passavant, despre care nu suflase nici un cuvânt, îşi spunea: „Pe sfânta Fecioară, ce idee minunată! Robin ăsta nu-i decât un executant, bun de ars imediat pe rug… şi asta mă va debarasa de el. Adevăratul criminal, şeful, cel care a conceput crima, este Passavant… Passavant care reînvie de fiecare dată când este ucis… probă de netăgăduit că a făcut un pact cu diavolul. Da, pe bunul Dumnezeu, ideea-i grozavă. Aşa îl voi face să treacă prin supliciul la care visez de mult şi la care nimeni nu mă va face să renunţ… nici măcar Isabeau. Şi nimeni nu mă va putea bănui, chiar dacă Passavant este cunoscut drept duşmanul meu personal.”

În acel moment, Isabeau, care nu făcuse nici cea mai mică aluzie la Flore de Sombernon, îl privea intens, şi văzându-l calm, surâzător, îşi spuse: „Încă nu ştie nimic.”

Şi cu glas tare:

— Duceţi-vă, duce, îl concedie ea cu graţie. Reveniţi peste două ore. Şi mai ales, nu uitaţi să pregătiţi bine lucrurile, aşa încât dorinţele bravului nostru popor să fie îndeplinite. Asta-i esenţial.

— Nu voi uita nimic, doamnă, răspunse ducele, înclinânduse. V-am înţeles prea bine dorinţele.

În stradă, mulţimea se îngrămădise zgomotoasă.

Zărindu-l pe Jean de Burgundia, se dădu la o parte imediat din calea lui şi a escortei sale.

Pentru a evita gloata, ducele se întoarse la palat pe drumuri lăturalnice. Dădu imediat ordinele necesare pentru cei care aveau calitatea de a-i sta alături, dorind ca aceştia să fie pregătiţi, în costume de gală, pentru călătoria ce urmau s-o facă. După aceea dădu ochi cu jupân Mercerot care-i aduse la cunoştinţă cele întâmplate cu fiica sa.

La început, ducele îl ascultă aproape cu indiferenţă. Răpirea aceasta, în casa lui, cu toate măsurile pe care le luase, i se părea aproape imposibilă, încât nu-i venea a crede.

Dar negustorul insistă, aduse amănunte, şi sfârşi prin a-i învinge neîncrederea. Atunci ducele deveni livid şi pentru a nu cădea, trebui să se sprijine de masă. Un suspin sfâşietor îi ieşi din piept; cu ochi însângeraţi privi ca turbat prin cameră şi mâna i se încleştă pe mânerul pumnalului. Mânia se dezlănţuise. O mânie înfricoşătoare, care devasta totul în calea ei, ca un uragan.

Nu putu decât să spună, cu o voce şuierătoare:

— Veniţi, domnule!… Şi nenorocire celui care a îndrăznit…!

Se năpusti ca o furtună pe drumul secret, urmat de jupân Mercerot, care, cu un surâs zeflemitor pe buze, îşi spunea

în sine: „E grozav că ducele-i atât de îndrăgostit! Pot face din el tot ce vreau!”

Aproape alergând ajunseră în apartamentul pe care, cu abia o zi înainte, încă mai era locuit de Flore. Departe de a se linişti, mânia ducelui nu făcea decât să crească.

La rândul său, cercetă şi el cu multă grijă apartamentul, şi mai ales, trecerea secretă prin care intrase doamna de Giac. Probabil că i se deşteptaseră unele bănuieli asupra ei.

Dar nu descoperi nici un indiciu, şi atunci se întoarse în cabinetul său. Puse să fie chemat imediat mareşalul palatului, seniorul de Chastellux, care se grăbi să se înfăţişeze stăpânului său.

— Domnule, îi spuse ducele cu o voce pe care furia o făcea să-i tremure, veţi pune în lanţuri pe ofiţerul care a comandat astă noapte postul de sus. În ce-i priveşte pe oamenii din post…

Se opri, părând a căuta pedeapsa cea mai potrivită, şi hotărî, cu o voce tăioasă:

— Să fie spânzuraţi!

— Toţi? se înspăimântă mareşalul.

— Toţi! Mă auziţi? Toţi, fără nici o excepţie! Şi chiar acum! urlă ducele lovind masa cu pumnii.

— Dar, monseniore, încercă să intervină Chastellux.

Cu o violenţă de care nu mai dăduse dovadă până atunci, ducele îl întrerupse:

— Domnule mareşal, capul vi se clatină pe umeri. Un cuvânt mai mult, şi va cădea.

Puţin mai calmat de această ieşire furioasă, Jean de Burgundia începu să cutreiere cabinetul. Numai că acum începuse să reflecteze. Concluzia acestor reflecţii fu următoarea: „Dumnezeule, numai blestemata de Isabeau a putut comanda lovitura asta! Sunt un neghiob că nu m-am gândit mai devreme. Chastellux nu-i va putea prinde pe vinovaţi, asta-i clar. Pe sângele lui Cristos! Şi doar mi-a spus că o va găsi şi că o va ucide!… Şi acum, ce să spun?… Ce să fac…?

Imediat îşi aminti de jupân Mercerot. Ezită o clipă: oare, să-i spună adevărul? Se hotărî să mai aştepte. Va avea destul timp să vorbească dacă nu va rezolva nimic cu cercetările. Şi îl asigură:

— Duceţi-vă, domnule ministru. Jur pe bunul Dumnezeu că fiica voastră se va întoarce teafără şi nevătămată… Fără ea, viaţa mi-ar fi un calvar.

Jupân Mercerot făcu o plecăciune şi se retrase.

Grăbindu-se spre locuinţa sa unde trebuia să-şi îmbrace costumul de gală, – deoarece în calitate de ministru al ducelui, urma să facă parte din cortegiu, – îşi spunea, sincer mirat: „Oare de ce sunt atât de bucuros…?”

În acest timp, Jean de Burgundia se întreba ce atitudine trebuie să adopte faţă de regină. Se hotărî ca pentru moment să ignore evenimentul.

„Acum, îşi spunea el, Isabeau are alte griji şi câteva zile de acum înainte nu va încerca nimic împotriva Florei. O să încerc să profit de acest timp.”

Hotărârea o dată luată, se grăbi să-şi facă toaleta.

La ora stabilită se îndreptă spre palatul Saint-Pol.

Urmase cu sfinţenie instrucţiunile reginei şi acum se afla în fruntea unei mici armate.

La palatul Saint-Pol, cortegiul se mări cu încă vreo sută de gentilomi şi soldaţi şi cu mai multe litiere splendide, destinate reginei şi doamnelor sale de onoare.

Regina luă loc în prima litieră, încadrată de doi paji călări pe cai ale căror valtrapuri aveau brodate însemnele regale. Împreună cu ea mai urcară şi doamnele de Giac şi de Coucy. Sacrament se aşeză în dreptul portierei din partea stăpânei sale.

Tot timpul cât dură drumul, Isabeau se arătă plină de farmec şi de graţii cum rareori părea să fie.

Comedian perfect, ca şi ea, ducele părea la fel de bucuros, la fel de degajat şi de plin de bunăvoinţă.

Cu toate acestea, surâzându-i mereu, regina îl cerceta cu priviri atente, şi-şi spuse convinsă: „Acum a aflat!”

După ce trecură de Montgeron, se prezentară doi călăreţi. Erau doi dintre oamenii lui de Giac şi de Jacqueville care, după cum ne amintim, rămăseseră să facă de pază la turnul Ganne. Cei doi se îndreptară spre seniorul de Chastellux şi unul din ei luă cuvântul:

— Am fost trimişi la voi, domnule mareşal, în scopul de a-l anunţa pe monseniorul duce că seniorii de Giac şi de Jacqueville şi-au îndeplinit misiunea. Căruţa se află acum în curtea castelului. Şi asta nu-i totul, domnule mareşal: monseniorul Delfin a fost cuprins de un acces destul de rău. Ne-a fost imposibil să-l facem să se mişte din colţul de lângă cămin unde tremură şi acum din cauza febrei. Se scuză că nu poate ieşi în întâmpinarea mamei sale. Şi cum sărmanul prinţ, în starea în care se află, nu poate suporta nici cel mai mic zgomot în jurul său, vă roagă să vă apropiaţi de castel în cea mai deplină linişte.

Chastellux se grăbi să avertizeze pe regină şi pe duce de cele aflate.

Isabeau şi Jean de Burgundia schimbară o privire furişă. Lucrurile mergeau chiar mai bine decât speraseră ei. Şi dădură ordine în consecinţă.

Hotărâră să meargă singuri la Delfin şi să fie însoţiţi doar de un număr restrâns de mari seniori, care vor rămâne în curte.

Pe la orele patru după amiaza, evitând orice zgomot, cortegiul ajunse în faţa turnului.

Trupele se desfăşurară în tăcere în jurul acestuia.

Seniorii se masară în faţa porţii.

Isabeau şi Jean de Burgundia coborâră.

Poarta era acum larg deschisă. Sub bolta porţii aşteptau Robin şi Malâtre, adânc plecaţi.

Recunoscându-şi fostul valet, ducele schiţă un surâs şi strecură un ordin seniorului Chastellux, care se îndepărtă cu un aer indiferent, nu mai înainte de a arunca o privire scurtă spre Robin.

Ducele întinse braţul reginei şi amândoi înaintară fără prea mare grabă.

În spatele lor se afla Sacrament a cărui datorie, mai înainte de toate, era de a-şi urma stăpâna în orice loc în care aceasta ar fi mers.

Ajungând sub bolta porţii, Isabeau întrebă cu un ton îngrijorat:

— Şi fiul meu…?

Frângându-se în două, Robin răspunse, cu o figură de circumstanţă:

— Vai, doamnă! Sărmanul prinţ e grav bolnav!

— Vino repede, duce! exclamă Isabeau târând după ea pe Jean de Burgundia.

Şi, conduşi de Robin, se repeziră spre turn.

Ajunşi la al doilea etaj, ducele deschise uşor o uşă pe care Robin i-o arătă din priviri. În camera cufundată în semiobscuritate, în colţul de lângă căminul în care ardeau câţiva butuci, aşezat într-un fotoliu dărăpănat şi înfăşurat în mantie, un copil de vreo cincisprezece ani tremura şi gemea. Lângă copil se aflau doi bărbaţi.

Isabeau şi Jean, aflaţi pe pragul uşii nu distingeau prea bine cele trei siluete aflate lângă cămin. Cu toate acestea nu întârziară să recunoască pe Delfin, de Giac şi Jacqueville, care păreau că nu-i auzise deschizând uşa.

Intrară în cameră mergând în vârful picioarelor. Poate că ducele, sincer emoţionat, uitase de Sacrament care-i urma, şi închise cu un gest mecanic uşa. Sacrament fusese urmărit încă de la corpul de gardă de trei oameni fără să-i audă sau să-i vadă.

Cei trei nu erau alţii decât cavalerul Hardy de Passavant, baronul Milon de Talazar şi scutierul Brancaillon.

Brancaillon se strecurase în urma lui Sacrament fără ca măcar cel mai mic zgomot să-i trădeze prezenţa.

Închizând cu grijă uşa de jos şi ascunzând cheia în buzunar, Passavant spuse cu un surâs răutăcios pe buze:

— Şi acum, să vedem ce părere are monseniorul de Burgundia de festa pe care i-am jucat-o.

Şi împreună cu Talazar, care râdea pe înfundate, o luară şi ei pe scări în sus, având grijă să nu facă nici cel mai mic zgomot.

*

* *

Dar, oare cum Passavant, Talazar şi Brancaillon pe care i-am lăsat închişi într-o cameră din turn; oare cum, Robin, pe care l-am văzut călărind spre Melun, urmat de cei trei ticăloşi care-l supravegheau îndeaproape; cum oare, toate aceste personaje îşi recăpătaseră libertatea şi acum se aflau împreună?

Asta vom vedea imediat.

XXXI. RĂPIREA DELFINULUI.

Robin, urmărit necruţător de cei trei, pe care neîncrederea fostului său stăpân îi pusese pe urmele sale, o luase pe drumul spre Melun.

La Melun traseră la acelaşi han unde începură printr-un prânz copios, după care, plătind, Robin ieşi imediat.

La douăzeci de paşi în urma lui, încăpăţânaţi, cei trei îl urmăreau destul de neîndemânatic.

Robin opri primul soldat întâlnit în cale şi-l întrebă unde se află cartierul general al seniorului de Barbazan, care comanda armata de gasconi aflată în serviciul Delfinului, după cum seniorul de Rieux comanda armata de bretoni.

Soldatul îi arătă o casă modestă. Robin se îndreptă spre ea şi intră.

Cei trei urmăritori începură să patruleze în faţa porţii. După cinci minute, văzând că Robin nu mai iese, intrară într-o cârciumă mică aflată în faţa casei. Cu o sticlă de vin în faţa lor, începură pânda.

După vreo jumătate de oră, poarta se deschise, dar nu Robin fu acela care ieşi. Erau aproape doisprezece soldaţi care, râzând şi glumind, se îndreptară spre cârciuma în care intraseră cei trei.

Imediat ce uşa cârciumii se închise în urma lor, fără nici o explicaţie, soldaţii năvăliră asupra celor trei urmăritori care, luaţi prin surprindere, nu avură nici măcar timpul să-şi scoată spadele. Cât ai clipi din ochi fură copleşiţi, dezarmaţi, legaţi.

Furioşi, se văzură încadraţi de soldaţii care-şi băteau joc de neîndemânarea lor, şi în ciuda protestelor lor, fură conduşi la castel, devenind prizonieri la rândul lor.

După ce păşise pragul porţii, Robin se găsi într-o cameră de gardă. Un ofiţer inferior, cu un aer obraznic, voce aspră şi ton respingător, îl întrebă ce vrea.

Robin scoase din tunică un pergament. Era ordinul purtând semnătura Delfinului, pe care Tanneguy du Châtel i-l dăduse lui Passavant, şi prin care se ordona tuturor ofiţerilor, indiferent de rangul lor, să se supună purtătorului.

Ofiţerul aruncă o privire spre pergament, pălind uşor. Imediat luă atitudinea soldatului în faţa superiorului.

— Vă aştept ordinele, spuse el simplu.

— Sunteţi amabil să-l anunţaţi pe seniorul de Barbazan că scutierul cavalerului Hardy de Passavant doreşte să aibă onoarea de a-i comunica din partea stăpânului său o veste de cea mai mare importanţă.

Ofiţerul ieşi imediat. În mai puţin de cinci minute, Robin fu introdus într-un cabinet unde se afla un bărbat cam la şaizeci de ani, dar, datorită înfăţişării sale, părea mult mai tânăr.

Era seniorul de Barbazan care-l fixa cu o privire pătrunzătoare, şi care, cu un puternic accent gascon, îl întrebă:

— Veniţi din partea cavalerului de Passavant?

— Seniore căpitan, vreţi să luaţi cunoştinţă de acest ordin?

Şi-i întinse faimosul pergament dat de Tanneguy.

Barbazan îl citi cu atenţie, îi verifică pecetea şi semnăturile, şi deveni deodată grav.

— E-n regulă, spuse el fără nici cea mai mică urmă de ciudă în glas, e ordinul monseniorului, nimic de spus. Comandaţi şi mă voi supune.

Robin făcu o plecăciune adâncă, şi, cu cel mai profund respect, începu:

— M-am prezentat în numele stăpânului meu, seniorul de Passavant, deoarece m-a asigurat că pronunţându-i numele în faţa voastră, mă veţi primi de îndată. V-am arătat acest ordin deoarece am nevoie de toată încrederea voastră. În ceea ce priveşte cele dorite de mine, vă voi spune imediat. Poate vi se părea cam lungă povestirea, dar vă asigur că nu veţi avea nimic de pierdut.

Barbazan îl privi din nou cu atenţie şi pe faţa lui Robin citi o convingere adâncă.

— Aşază-te, îl îndemnă arătându-i un scaun, şi vorbeşte, te ascult.

Şi, la rândul său, seniorul de Barbazan se aşeză pe un alt scaun.

Robin se aşeză şi începu să se scotocească prin buzunare, scoţând în cele din urmă două flacoane de dimensiuni şi de culori diferite. Le puse pe masa aflată în faţa sa şi, arătându-le cu un calm perfect, începu:

— Lichidul acesta galben, care se află în flaconul mai mare este un narcotic. Se pare că poţi adormi o companie cu tot ce se află aici. Licoarea albă din flaconul mai mic, mai înainte de a-l ucide pe cel care a băut-o, îl face să înnebunească. Am venit special la Melun pentru a-l otrăvi pe monseniorul Delfin.

— Drace!… Şi-mi spui tocmai mie asta?

— Bineînţeles, seniore căpitan, replică Robin cu un calm desăvârşit, fixându-l cu privirea, fără îndoială, fiindcă am nevoie de dumneavoastră.

— Aha!… Şi pentru ce anume?

— Pentru a-l otrăvi pe Delfin, pentru ce altceva?

— Aha!… Aha!… făcu Barbazan cu ochi strălucitori, ei bine! Păi… cred că se poate face. Explică-te.

— Un moment, seniore căpitan. În cârciuma din faţa casei se află precis trei indivizi care, dacă vor dispare pentru vreo opt zile, nu mă voi supăra deloc… Asta pentru că mă încurcă grozav.

— Şi ei vor să te ajute să-l otrăveşti pe Delfin? întrebă Barbazan.

— Nu… dimpotrivă… De altfel nici nu prea ştiu bine. Ce ştiu eu de exemplu este faptul că aşteaptă să-mi termin isprava pentru a mă înhăţa în scopul de a mă conduce la monseniorul de Burgundia care se va grăbi să-l dea pe mâna călăului pe asasinul prinţului… Aşa încât, nimănui nu-i va trece prin minte că otrava folosită de asasin i-a fost dată acestuia de însuşi Jean de Burgundia.

O expresie de dezgust apăru pe figura aspră şi cinstită a lui Barbazan. Bătu din palme şi în pragul uşii apăru un ofiţer căruia îi dădu câteva ordine.

Zece minute mai târziu, cei trei indivizi erau arestaţi în modul în care l-am descris mai înainte.

În ce-l priveşte pe Robin, acesta mai rămase încă o jumătate de oră cu seniorul de Barbazan, după care ieşiră împreună şi se îndreptară spre palatul aflat pe una din insulele Senei.

Zece ore mai târziu, în oraş începu să circule zvonul dispariţiei Delfinului, zvon încă vag, de altminteri. Spre seară ajunse şi la urechile lui de Jacqueville şi de Giac, care plecară a doua zi dimineaţa pentru a-l înştiinţa pe Jean de Burgundia.

Robin petrecu restul zilei şi toată noaptea la castel. A doua zi, târziu după amiază, călărind un cal de curse, părăsi castelul.

Nu era singur. Un copil de cincisprezece ani, călărind un cal ale cărui valtrapuri purtau însemnele Delfinului, tremurând sub manta, îl însoţea. Copilul părea că moţăie.

Văzând copilul, santinela de la poartă chemă întreaga gardă care le dădu onorul.

După ce trecură pragul porţii, ofiţerul care comanda postul spuse privind cu milă la copilul care se îndepărta, clătinându-se în şa:

— Monseniorul Delfin îmi pare tare bolnav!… Dumnezeu să aibă în paza sa pe moştenitorul coroanei!

În acest timp Robin şi Delfinul – pentru că se pare că Delfinul era – ieşiră pe poarta oraşului şi se îndreptară în grabă spre Paris.

Curând ajunseră la turnul de Ganne. Apropiindu-se de poartă, Robin zări îndărătul unei ferestre zăbrelite feţele lui Passavant şi Talazar care-i făceau semne disperate încercând să-i atragă atenţia asupra lor. Pe faţa lui Robin nu tresări nici măcar un muşchi. Doar din ochi le puse o întrebare, continuând să înainteze încet.

Passavant îi răspunse încrucişându-şi pumnii, ceea ce semnifica în mod clar: Suntem prizonieri. Cu un semn din cap, Robin îi arătă că a înţeles. Şi atunci Passavant şi Talazar se retraseră imediat de la fereastră.

Robin bătu cu putere în poartă. Între timp se lăsase întunericul. Cu toate acestea, din înaltul turnului de unde veghea, Malâtre recunoscuse silueta lungă şi slăbănoagă a duşmanului său. Şi mai văzu că nu era singur. Nu reuşi să-l recunoască pe Delfin, care, în ciuda căldurii, dârdâia sub manta, dar bănui că este acesta. Pe faţă îi apăru o grimasă care arăta atât bucuria cât şi ciuda: bucuria că pusese din nou mâna pe Robin, a cărei soartă i se hotărâse dinainte, ciudă, fiindcă vedea că acesta-şi dusese misiunea la îndeplinire cu mult succes.

Se repezi şi deschise el însuşi poarta, pe care o închise în urma lor cu multă grijă.

Fără a-i mai da vreo atenţie lui Malâtre, cei doi călăreţi pătrunseră în curte şi Robin sări greoi din şa, prinzând în braţe pe Delfinul care se clătina.

— Monseniore, veniţi. Iată un servitor al ducelui de Burgundia care ne va conduce în apartamentul ce vi s-a pregătit.

— Veniţi, Monseniore, spuse şi Malâtre.

Şi-i conduse în turn, ducându-i la etajul superior al aceluia unde se aflau închişi Passavant şi tovarăşii săi. Le deschise o uşă şi cei doi intrară într-o cameră mobilată la fel ca aceea de dedesubt, cu un pat mare, o masă, câteva taburete şi un fotoliu pe jumătate dărăpănat. După care ieşi să aducă lemne.

De cum le întoarse spatele, Delfinul, care deja se aşezase pe pat, unde tremura din răsputeri, se sculă repede şi alergă spre Robin, şoptindu-i la ureche:

— Mor de foame şi sete!

Robin începu să râdă.

— Monseniore, reluaţi-vă repede rolul de bolnav, îl sfătui el, fiţi liniştit, veţi mânca pe săturate.

Când Malâtre se întoarse aducând un braţ de lemne, îl văzu pe Delfin acolo unde-l lăsase, tremurând parcă şi mai puternic. În timp ce aprindea focul, Robin îi porunci:

— Trebuie înştiinţată imediat regina şi ducele de sosirea monseniorului Delfin, şi trebuie să se grăbească să sosească aici.

— Mă voi duce chiar eu. Plec imediat.

— Hei! Un moment, făcu Robin, simt o foame turbată şi setea mă strânge de gât. N-am pus nimic în gură încă de azi dimineaţă. Înainte de a pleca, trimite-mi ceva de ale gurii, nu sunt prea pretenţios: câteva plăcinte cu carne, câteva găini fripte, câteva felii de friptură rece şi şase sticle cu vin. Asta-mi va fi deajuns, fiindcă monseniorul, bolnav fiind, nu mănâncă nimic. Nui aşa, monseniore?

— Nu.

— Vino cu mine, spuse Malâtre, şi o să-ţi iei tot ce vrei.

Şi dându-şi seama de greşeală, continuă frângându-se în două:

— Dacă monseniorul o permite.

— Da.

Ieşiră împreună. Pe scară, Robin îi spuse cu un grăunte de ironie pe care Malâtre nu-l sesiză:

— Ei vezi, ai mai avut vreodată un prizonier mai supus ca acesta? Joacă aşa cum i se cântă.

— E extraordinar! exclamă cu sinceritate Malâtre. Dar gata, trebuie să plec.

Îşi chemă unul din oameni şi-i dădu ordinul să-l lase pe Robin să ia tot ce vrea. Acest ordin îl dădu cu voce tare.

Dar în şoaptă îi mai dădu câteva instrucţiuni.

Robin îl însoţi până la poartă, urându-i călătorie plăcută pe un ton puţin zeflemitor, şi nu plecă de acolo până când nu se asigură că nu se va mai întoarce. Omul căruia îi vorbise Malâtre îl însoţise la rândul său chiar el şi apoi zăvorî poarta. După care îl conduse pe Robin la bucătărie şi-l lăsă să ia tot ce dorea.

Încărcat cu un coş enorm în care îngrămădise tot soiul de bunătăţi, o luă înaintea individului şi începu să urce scara. La primul etaj, în faţa uşii camerei în care se afla Passavant şi prietenii săi, era postată o santinelă înarmată până-n dinţi.

Era limpede că fusese postată acolo pentru a-l împiedica pe Robin să comunice cu prizonierii.

Acesta surâse batjocoritor şi continuă să urce indiferent.

Auzind zgomot de paşi, prinţul începu să dârdâie şi mai puternic.

— Oh! E inutil să vă mai obosiţi, monseniore, izbucni vesel Robin, intrând în cameră, blestematul de Malâtre a plecat, iar ceilalţi nu contează.

— Uf!… începusem să mă sufoc!… Să joci o asemenea comedie pe zăduful ăsta… ce chin!

Şi se repezi la coşul adus de Robin, spunând:

— la să vedem ce mi-ai adus?… Ţi-am spus că mor de foame!

— O secundă, monseniore, înainte de a ne aşeza la masă, trebuie să fac o mică experienţă.

Prinţul lăsă imediat coşul cu provizii, şi, cu faţa încordată şi ochii sclipitori, ca un leu tânăr care vrea să-şi măsoare forţele, îl imploră:

— Pot să merg cu tine?

— Nu, monseniore, nu încă.

— Of, fir-ar să fie! spuse prinţul, făcând o mutră înciudată. Şi mi-au promis că mă voi bate. Şi când colo, rolul meu a fost s-o fac pe bolnavul… Încep să mă plictisesc!

— În momentul ăsta nu-i vorba de nici o luptă. Şi iată dovada.

Îşi desfăcu centura unde avea atârnată spada şi pumnalul şi o puse pe pat.

Văzând aceasta, prinţul suspină plin de regrete. Cu aceeaşi nerăbdare se repezi din nou la coş, începând să-l golească şi să aranjeze bucatele pe masă.

Dezarmat, Robin începu să coboare scara, fluierând liniştit. Cu o mutră indiferentă traversă postul de pază şi se îndreptă spre ieşire.

Omul căruia Malâtre îi dăduse acele instrucţiuni misterioase se interpuse între poartă şi Robin. Imediat, ca din întâmplare, alţi doi indivizi i se alăturară. Robin păru că nici măcar nu bagă de seamă manevra lor.

Le întoarse spatele şi începu să urce din nou cele două etaje.

Prinţul nu-l aşteptase. Cu gura plină, îl întrebă:

— Ei bine! Ce se aude cu experienţa aia?

— S-a făcut, monseniore, spuse liniştit Robin. Suntem prizonieri.

Vestea păru că nu-l impresionează pe prinţ, care nu-şi pierdu pofta de mâncare pentru atât de puţin lucru ca acesta.

Robin luase cu el opt sticle cu vin. Puse deoparte două. După ce făcu acest lucru, se ocupă de prinţ, care râdea şi glumea vorbind numai de bătălii şi lupte, de lovituri date şi primite.

Când în cele din urmă i se potoli foamea, Delfinul se ghemui în fotoliu cu un aer satisfăcut. Robin, la rândul său, se aşează la masă şi curăţă tot ce mai rămăsese.

Nemaiavând ce mânca, lui Robin nu-i mai fu foame. Se sculă de la masă şi luă cele două sticle pe care le pusese deoparte, şi le aşează pe masă. Scoţându-le dopurile, îi spuse prinţului care-l privea mirat:

— Sticlele astea două, monseniore, vor fi cheile porţii.

Se scotoci prin buzunare şi scoase flaconul cu lichid galben pe care i-l arătase seniorului de Barbazan. Goli jumătate din flacon în cele două sticle şi le agită puternic. După ce făcu aceasta, îi spuse delfinului:

— V-ar face plăcere, monseniore, să vedeţi cum putem pune stăpânire pe întreaga garnizoană?

Cu nerăbdarea-i obişnuită, prinţul sări imediat în picioare, frământând mânerul spadei.

Robin se văzu nevoit să-l calmeze:

— Uşurel, monseniore, încă nu ne vom bate. Înfăşuraţi-vă în manta şi nu uitaţi că sunteţi bolnav.

Docil, prinţul se învălui în manta, luă o figură suferindă şi începu să dârdâie.

Robin îşi aşează cele două sticle sub braţ: coborâră împreună şi pătrunseră în camera de gardă.

Orele erau destul de înaintate. Unii dintre oameni începuseră deja să-şi pregătească culcuşurile. Văzându-i apărând pe cei doi, pe care deja îi considera drept prizonieri, izbucniră în râs. Se gândeau că aceştia încearcă să reînnoiască tentativa eşuată cu câteva minute în urmă de Robin, şi la acest gând, se prăpădeau de râs.

Robin se însărcină cu prezentările:

— Domnilor, spuse el, aveţi în faţa voastră pe monseniorul Delfin.

Se opri la mijlocul frazei pentru a-i vedea efectul. Şi efectul a fost fulgerător. Într-o clipă erau cu toţii în picioare, cu capul descoperit, frânţi în două, privindu-se înspăimântaţi. Robin surâse şi continuă:

—. care, simţindu-se bolnav, a venit aici pentru a se împăca cu mama sa şi cu vărul său, ducele de Burgundia, care vor veni aici mâine.

Spaima paznicilor deveni teroare. Şi această teroare era cu totul justificată. Nefericiţii primiseră ordinul de a-i împiedica pe cei doi prizonieri să iasă. Dacă nu executau ordinul, îi aştepta tragerea pe roată. Dacă-i executau, Delfinul, mai târziu, putea ordona să fie spânzuraţi. Şi într-un caz, şi-n celălalt, era de rău pentru ei.

Înţelegând ce se întâmplă în mintea lor, Robin continuă:

— Monseniorul doreşte să-l păziţi cu credinţă şi să nu lăsaţi pe nimeni să se apropie de persoana sa în timp ce se va odihni.

Asta-i făcu pe oameni să respire uşuraţi.

— Şi, isprăvi Robin, monseniorul, drept răsplată, vă trimite aceste două sticle pe care vă roagă să le goliţi în cinstea sa. Ei, hai, aduceţi paharele, vitejilor.

Cu strigăte de bucurie, paharele fură întinse spre Robin, care le umplu cu grijă.

— Dar santinela de la primul etaj? spuse el, n-ar fi drept să fie uitată.

Însuşi şeful postului strigă santinela, care coborând şi văzând despre ce-i vorba, îşi lăţi faţa într-un zâmbet bucuros.

O dată pline cele zece pahare, cei zece oameni îşi puseră mâna stângă pe inimă, zece braţe se ridicară în acelaşi timp, şi zece voci strigară ca una singură: în sănătatea monseniorului! După care paharele fură golite în aceeaşi clipă, după cum e obiceiul.

— Noapte bună, vitejilor, catadicsi să le ureze Delfinul.

Şi vitejii răspunseră într-un glas:

— Trăiască monseniorul Delfin!

Un sfert de oră mai târziu, Robin şi Delfinul coborau uşurel scara. Pe palierul primului etaj, santinela dormea sprijinită de uşa pe care o păzea.

— Unu! spuse bucuros Robin.

Coborâră în corpul de gardă. Toţi oamenii erau prăbuşiţi care pe unde, dormind profund.

Robin găsi destul de repede legătura de chei şi deschise uşa camerei în care Passavant şi prietenii săi erau închişi. Cu toţii coborâră în corpul de gardă unde îl întâlniră pe Delfin.

XXXII. REVANŞA LUI ROBIN.

În cele din urmă îşi reveniseră din îndelungatul leşin şi seniorul Tanneguy du Châtel şi însoţitorul său, Robert de Loire. În momentul în care Robin le deschisese uşa camerei, nu păreau că mai resimt înfricoşătoarele lovituri pe care le primiseră.

Şi totuşi acestea fuseseră destul de puternice, şi, orice s-ar spune, nu prea se simţeau în apele lor atunci când coborâră în corpul de gardă.

De cum îi zări, Delfinul se repezi spre ei, strigând bucuros:

— Du Châtel! De Loire! cei mai viteji oameni ai sărmanului meu tată. Cât de fericit sunt că vă văd!

— Bastardul lui d'Orléans! strigară într-o voce Tanneguy şi De Loire.

— Pe toţi dracii! adăugă Tanneguy, vreau să vă îmbrăţişez, monseniore.

Copilul impetuos şi robust care juca acum rolul Delfinului Carol, nu era altul decât Jean, copilul nelegitim al lui d'Orléans, care urma să devină un ilustru căpitan, cunoscut în istorie sub numele de Dunois, ei bine, acest copil se aruncă în braţele lui Tanneguy care-l strânse puternic în braţe şi-i sărută obrajii.

— Semănaţi din ce în ce mai mult cu ilustrul vostru tată, bietul duce Luis, atât de laş asasinat!

— Şi pe care am jurat că-l voi răzbuna! Pentru asta am şi venit aici.

— Fiţi liniştit, monseniore, îl vom răzbuna!… Poate chiar mai repede decât cred unii.

În acest timp, Passavant, Talazar, Robin şi Brancaillon nu rămaseră inactivi. Dezarmaseră pe toţi oamenii şi armele le adunaseră grămadă într-un colţ. După ce sfârşiră cu asta, îi legaseră pe toţi. Toată această operaţie nu durase decât

câteva minute. Tocmai voiau să-i ducă şi să-i închidă în corpul de gardă, când Tanneguy îi întrerupse din lucru.

Luându-l de mână pe bastardul lui d'Orléans şi ducându-i în faţa lui Passavant, surâzând răutăcios cu aerul unuia care se bucură dinainte de efectul pe care-l va produce, strigă în gura mare:

— Monseniore, acesta-i seniorul de Passavant despre care aţi auzit vorbindu-se.

Mai înainte ca Passavant să poată schiţa cel mai mic gest, copilul îi apucă mâna dreaptă şi i-o sărută cu veneraţie.

— Ce faceţi, monseniore, se bâlbâi Passavant.

Şi voi să-şi retragă mâna.

Dar copilul i-o reţinu cu blândeţe şi cu o emoţie profundă, printre suspine, cu o voce blândă, vorbi:

— Nu! Nu!... Vă datoram acest omagiu, cavalere: mâna aceasta a lovit pe asasinii tatălui meu...!

Şi însufleţindu-se, cu voce aspră, cu ochii scânteind de mânie, continuă:

— Scas, Guines, Ocquetonville şi Courteheuse, pe care i-aţi ucis, nu erau decât nişte unelte nenorocite!... Arme vii!... Capul care a uneltit, braţul care a acţionat cu adevărat, în sfârşit, adevăratul asasin, nu-i altul decât Jean de Burgundia... şi încă mai trăieşte, nemernicul!... Nu voi avea linişte până când moartea tatălui meu nu va fi răzbunată!

Răvăşit de această explozie de dragoste filială, Passavant promise:

— Pe crucea Mântuitorului! Încredeţi-vă în mine, monseniore. Răzbunarea vă va întrece aşteptările.

— Asta mă linişteşte mai mult ca toate jurămintele care mi s-au făcut până acum. Dacă aţi spus-o, cavalere, Jean de Burgundia e ca şi mort.

Passavant îl privi lung şi-i spuse pe acelaşi ton serios:

— Să-l ucid? Oh, slabă răzbunare, şi cât de uşoară! Dacă aş fi dorit-o, acum Jean de Burgundia ar fi fost deja mort. Uitaţi, monseniore, am aici, alături câţiva prieteni care ar

putea mărturisi că acum câteva zile ducele a fost la discreţia mea.

— Şi nu l-aţi ucis?

— Câteodată te poţi răzbuna mult mai bine acordând viaţa, decât ucigând. Fiţi sigur că-mi voi împlini sarcina pe care mi-am asumat-o, Jean de Burgundia va regreta fiecare zi pe care o va trăi.

Bastardul lui d'Orléans ascultă aceste cuvinte cu interes crescând, cuvinte care-i deschideau orizonturi nebănuite.

— Poate, spuse el pe un ton visător, poate că aveţi dreptate. Nu mi s-a spus niciodată aşa ceva.

Passavant surâse blând. Părându-i-se că, probabil, spusese mai mult decât trebuie, încercă să-i distragă copilului atenţia, şi se grăbi să-l prezinte pe baronul de Talazar şi să-i amintească faptul că încă mai au de lucru.

Se puseră cu toţii pe treabă. În câteva minute, cei zece prizonieri, încă adormiţi, legaţi ca nişte cârnaţi, fură aşezaţi pe legăturile de paie, într-o cameră izolată, a cărei uşă fu încuiată şi baricadată.

— Cât de miraţi vor fi, fornăi Robin, când se vor trezi mâine dimineaţă.

Rămaşi stăpâni pe locul de luptă, cercetară întreg turnul, nelăsând nici un colţişor necercetat. Passavant, care-şi avea ideile lui, studie totul cu mare atenţie. Bucătăria făcu obiectul unei minuţioase cercetări şi Passavant îşi expuse impresiile:

— Alimente şi vin sunt din belşug. Putem rezista aici chiar şi câteva zile dacă-i necesar.

Şi toate aceste alimente fură transportate în camera de la primul etaj, ca şi armele prizonierilor.

După ce operară toate aceste mutări, ţinură consiliu de război.

Am uitat să vă spunem un detaliu care, în aparenţă poate părea minor. Şi anume: în graba sa de a ajunge la Paris, de Giac, neştiind de altfel că Passavant şi cel căruia îi furase pergamentul se aflau închişi în turnul de Ganne, comisese

enorma greşeală de a-i striga în gura mare lui Malâtre, care se afla pe platforma turnului tot ce avea să-i spună. Şi plecase imediat, fără ca măcar să descalece.

Passavant şi tovarăşii săi auziră totul. Ştiau deci că de Giac şi de Jacqueville vor aduce a doua zi milioanele furate Delfinului, milioane care urmau să fie adăpostite în turn de unde ducele de Burgundia urma să le transporte cu o escortă numeroasă în aceeaşi zi.

Cu un zâmbet zeflemitor, Passavant le făcu semn prietenilor săi să se apropie, şi în şoaptă le comunică ideea care-i venise.

Când termină ce avea de spus, se pomeni cu o avalanşă de complimente pe care le primi cu un aer destul de sceptic. Cel mai entuziasmat şi cel mai nerăbdător, a fost bineînţeles tânărul bastard al lui d'Orléans.

După ce puseră la punct planul, fiecare se ghemui care pe unde găsi un loc, şi în curând dormeau cu toţii.

A doua zi dimineaţa, Malâtre se întoarse pe la ora zece. Brancaillon îi deschise, având grijă să se ascundă în spatele porţii.

Fără nici un fel de bănuială, Malâtre păşi pragul porţii. În spatele lui, Brancaillon încuie cu grijă poarta, ascunse cheia în buzunar şi îl urmă păşind uşor şi râzând înfundat.

Întrând în curte, Malâtre descălecă şi se miră că nu vede niciunul din oamenii săi. Mirare care totuşi încă nu se transformase în nelinişte.

În schimb, îl văzu în curte pe Robin şi se încruntă mormăind înjurături şi ameninţări la adresa nemernicului care nu-i executase ordinele.

Totuşi, prudent, îşi ascunse nemulţumirea, şi schiţă un surâs pe care-l credea amabil în timp ce se apropia de Robin care, foarte absorbit – cel puţin în aparenţă – de treaba sa, părea că nici măcar nu-l văzuse.

Robin se aşezase pe pământ la câţiva paşi de un foc ale cărui flăcări se ridicau sus de tot. Între picioarele larg desfăcute ţinea o piatră de ascuţit şi avea la îndemână o

secure şi trei sau patru cuţite bine ascuţite, de dimensiuni uriaşe. Gâfâind, cu limba scoasă de efort, trăgea acum pe piatră lama de dimensiuni uriaşe a altui cuţit.

— Ce naiba faci aici de te prăjeşti la focul ăsta? întrebă Malâtre intrigat.

Robin îşi ridică fruntea şi spuse cu o voce lugubră:

— Doar ai ochi să vezi, ascut un cuţit.

Şi-şi reluă cu înverşunare lucrul.

— Văd şi eu, ce naiba! spuse Malâtre simţind o uşoară teamă, dar de ce?

— Mă întrebi de ce? Să tai un porc.

Şi aşa de funebră-i era figura, încât Malâtre simţi cum îl ia cu frig. Totuşi încercă să pară vesel.

— Aha! făcu el, şi focul ăsta este…

— Să pârlesc porcul, isprăvi Robin.

Şi devenind brusc vorbăreţ – chiar prea vorbăreţ, se gândi Malâtre – apucă cuţitele şi, agitându-le neliniştitor, spuse pe nas:

— Cuţitul ăsta… să tai porcul… ăstălalt, să tai urechile porcului… iar ăsta, să tai limba porcului…

După care apucă securea şi i-o băgă sub nas lui Malâtre, destul de înspăimântat acum:

— Cu asta voi tăia mâna porcului.

— Vrei să spui poate, laba? încercă să glumească nefericitul Malâtre, îngheţat de spaimă.

— Nu, nu, protestă Robin, porcul meu nu are labe. Are două mâini!… la fel ca tine. Nu-i un porc obişnuit.

— Oh! bolborosi Malâtre, clănţănind din dinţi, asta înseamnă că porcul ăsta are şi el două mâini ca un om? Şi cine-i el?

Robin reuşi să-l terorizeze definitiv când îi spuse cu o voce feroce:

— Tu eşti ăla…!

Şi începu să imite guiţatul porcului atunci când e tăiat.

Abia atunci nefericitul Malâtre înţelese greşeala uriaşă pe care o făcuse neînchizând chiar el, cu mâna lui, pe

duşmanul pe care-l cunoştea de mult timp.

Cu toate acestea, voia încă să mai spere.

Din nefericire auzi în spatele său un zgomot asemănător unui tunet îndepărtat. Se întoarse înspăimântat şi-l văzu pe Brancaillon care râdea în hohote ţinându-se cu mâinile de burtă, de imitaţia atât de perfectă a lui Robin.

Dacă Brancaillon era liber, înseamnă că erau şi ceilalţi. Şi printre ceilalţi era şi Passavant de care Malâtre se temea cel mai mult.

Teama de Passavant îl făcu să capete curajul de a-i înfrunta deodată pe Brancaillon şi Robin. Făcu un salt înapoi şi scoase spada şi pumnalul.

Cu o îndemânare deosebită, Brancaillon îi smulse atât spada cât şi pumnalul, şi le aruncă într-un colţ.

La rândul său, Robin îi apucă mâinile, i le suci la spate şi i le legă solid.

Malâtre se văzu neputincios chiar mai înainte de a-şi da seama ce se întâmplă.

— Şi, la urma-urmei, ce vreţi să faceţi cu mine? strigă el furios.

— Îl auzi, Brancaillon? pufni Robin, de o oră-i tot explic şi ne mai întreabă acum ce vrem să facem cu el!

— Poate că prăpăditul e slab de urechi, îi explică Brancaillon fără pic de ironie în voce…

XXXIII. MALÂTRE SE SUPUNE.

Robin văzu că în naivitatea sa, Brancaillon vorbise serios, dar îl lăsă în pace.

În acel moment, Malâtre se înverzi, se clătină pe picioare şi s-ar fi prăbuşit dacă Robin nu l-ar fi sprijinit. Gemu:

— Sunt mort!

Robin avea auzul fin, aşa încât auzise văicăreala surdă a lui Malâtre. Privi în direcţia spre care ochii acestuia se aţintiseră şi îl văzu apropiindu-se pe Passavant. Râse fără milă:

— Vai! Domnule cavaler, se pare că aveţi ceva socoteli de reglat împreună, şi se pare că acestea sunt multe. Altfel nu-

mi explic de ce simpla voastră apariţie îl face pe ticălosul ăsta să moară de spaimă.

Aceste cuvinte îl mai înviorară pe Malâtre care era pe punctul de a leşina. Prin minte-i trecu un gând: „Dacă vorbesc, dacă mărturisesc, s-a terminat cu mine! Mă va da pe mâna turbaţilor ăstora.”

Îşi adună forţele şi încercă să susţină privirea pe care Passavant o aţintise asupra lui.

Cavalerul se apropie până aproape îl atinse, spunând cu voce rece:

— Mă recunoşti, tâlharule?

— Fără îndoială, monseniore. Toţi cei din anturajul ducelui de Burgundia îl cunosc, cel puţin din vedere pe seniorul de Passavant.

— Deci, mă recunoşti, caraghiosule! Ştii tu ce vreau să spun! Şi ştii şi unde m-ai văzut!

— Îndurare, monseniore!

— Deci, mărturiseşti?

— Vai, monseniore! Mărturisesc tot ce doriţi.

Cu un puternic efort de voinţă, Passavant îşi stăpâni furia. Nu se lăsă înşelat de viclenia lui Malâtre.

— Ticălosule, spuse el cu răceală, nu-i nevoie să mărturiseşti ceea ce vreau eu. Ştii bine ce crimă monstruoasă ai pe conştiinţă, crimă ce trebuie mărturisită, acum.

— Mărturisesc că eu sunt acela care, îmbrăcat în haine de cerşetor, pentru a-mi arăta recunoştinţa faţă de generoasa pomană, am dat doamnei de Passavant un buchet de flori de câmp în mijlocul căruia se afla un trandafir… otrăvit.

Şi adăugă imediat, cu faţa scăldată în sudoarea rece a groazei:

— Dar, domnule, adevăratul criminal în această acţiune a fost stăpânul meu: ducele de Burgundia. Am ascultat de el fiind constrâns de teamă. Dacă n-aş fi făcut-o, aş fi fost ucis… Şi ţineam la viaţa mea, domnule, eram atât de tânăr…

— Şi pentru a-ţi salva hoitul, ai ucis-o pe ea! Ah! Mizerabilule! Nu ştiu ce mă opreşte să nu te zdrobesc chiar acum.

Malâtre, copleşit, întins cu faţa la pământ, tremurând din toate încheieturile, abia putu să mai geamă:

— Mi-aţi promis viaţa!

— Îţi ţii propria viaţă în mâini. Vei trăi sau vei muri, depinde de felul în care mă vei servi cu credinţă sau nu.

— Vă voi servi în mod orbeşte, monseniore, orice mi-aţi comanda! Voi fi câinele vostru, sclavul vostru, obiectul vostru!

— Bine, spuse Passavant cu un dezgust profund. La momentul potrivit îţi voi spune ce ai de făcut.

Şi se depărtă fără a-i mai da cea mai mică atenţie.

După ce-l dezlegară pe Malâtre, îl închiseră la al doilea etaj al turnului, unde-i aduseră şi de mâncare. Numai că Robin se închise cu el în cameră.

— Pentru a-ţi ţine tovărăşie, să nu te plictiseşti prea mult, spuse acesta cu un ton care-l făcu pe Malâtre să se cutremure.

După amiază, de Giac şi de Jacqueville împreună cu oamenii lor sosiră în faţa turnului. Robin, care-i pândea de la fereastră, îl avertiză imediat pe Malâtre.

— Atenţie! Au sosit!… Ştii ce ai de spus şi de făcut. Te sfătuiesc să nu te abaţi nici cu un deget, dacă nu…

Pentru a-şi salva preţioasa piele, Malâtre şi-ar fi ucis şi mama şi tatăl. Cu atât mai mult nu ezită să-şi trădeze stăpânul. Şi o făcu de minune.

De Giac şi de Jacqueville nu fură nevoiţi să-şi anunţe prezenţa cu ajutorul cornului. Malâtre îşi scoase capul printre gratii şi le strigă:

— Cobor imediat să deschid. Numai că ordinul monseniorului este să nu las să intre decât pe seniorul de Giac şi pe seniorul de Jacqueville, împreună cu căruţa. Ceilalţi oameni se vor răspândi în jurul turnului şi vor veghea până când ducele va sosi.

Cei doi gentilomi nu făcură nici cea mai mică obiecţie, Jacqueville întorcându-se spre oamenii săi, întrebând cu voce aspră:

— Ei, voi ăştia, aţi auzit?

Dresaţi să se supună orbeşte, oamenii se răspândiră şi încercuiră turnul.

În acest timp, Malatre, escortat de Robin îndeaproape, coborâse deja şi poarta se deschise. Cei doi gentilomi şi căruţa intrară în curte. În spatele lor, Robin închise poarta, murmurând: „Şi iată-i şi pe ăştia doi căzând în cursă! Dacă şi seniorul duce, fostul meu stăpân, înghiţi-ar iadul, va pica tot atât de uşor, treburile vor merge de minune!”

Malâtre, jucându-şi rolul în continuare, îi conduse pe cei doi gentilomi la grajd, fiindcă de Giac şi de Jacqueville, neîncrezători şi scrupuloşi voiră să adăpostească ei însuşi căruţa preţioasă.

Atunci Passavant şi du Châtel ieşiră din corpul de gardă şi binişor, veniră şi se aşezară în faţa uşii grajdului.

Talazar, de Loire, bastardul lui d'Orléans, Brancaillon şi Robin, care între timp se întorsese, se aşezară la câţiva paşi de ei, aproape de poartă.

După ce deshămară caii şi-i legară în faţa ieslei bine căptuşită cu fân proaspăt, de Giac şi de Jacqueville ieşiră şi, din exces de prudenţă, încuiară uşa grajdului cu cheia pe care de Giac şi-o băgă în buzunar.

Abia atunci se întoarseră şi rămaseră stană de piatră recunoscând în spatele lor pe Passavant şi Tanneguy, care-i priveau surâzând.

Cu vocea sa răsunătoare, Tanneguy izbucni:

— Salut pe domnii tâlhari de drumul mare!

Şi Passavant, cu aerul său zeflemitor, adăugă:

— Nu cumva aceşti domni au avut mărinimia să vă aducă aurul în schimbul acelui nenorocit de pergament ce vă fusese furat, după cum vă plângeaţi? Nu-i drept să fie acuzaţi, scumpul meu!

Odată trecut momentul surprizei, Giac şi Jacqueville îşi reveniră. Imediat îşi dădură seama că sunt prizonieri şi asta le stârni furia. Aceeaşi idee le veni amândurora: prizonieri, ucişi, fie. Dar mai înainte de toate se vor debarasa pentru totdeauna de blestematul de Passavant. Se priviră cu colţul ochiului şi se înţeleseră perfect. Fără a le păsa de ceilalţi adversari, amândoi, în acelaşi timp, cu spada şi pumnalul în mâini, săriră pe neaşteptate asupra lui Passavant.

Dar, fără a lăsa să se vadă, Passavant îi pândise cu mult timp înainte. Aşa că cei doi fură întâmpinaţi de spada şi pumnalul cavalerului, care le tăie elanul. Şi asta-i dezamăgi puternic pe cei doi. Dar culmea disperării lor a fost când l-au văzut pe Passavant acordându-le o atenţie minimă…

— Te ucid!

— Te sfâşii!

Ambele exclamaţii au fost scoase în acelaşi timp, aproape urlând, de Jacqueville şi Giac, extrem de furioşi de dispreţul pe care li-l arăta cavalerul şi care le demonstra inutilitatea efortului lor.

— Adevărul este că nu sunteţi gentilomi. Tu nu eşti decât un măcelar (şi arătă spre Jacqueville) şi tu, un prăpădit negustor de maţe de porc (arătând spre Giac). Amândoi mânuiţi spadele aşa cum măcelarul îşi foloseşte maiul de ucis boi şi cum negustorul îşi învârte cuţitele. Întoarceţi-vă din nou la abatorul de unde aţi plecat.

Şi de această dată atacă cu o forţă de neînvins. Printre dinţii strânşi, îi avertiză:

— Atenţie, vă expediez pe lumea cealaltă!

Spunând aceste cuvinte, cu o lovitură teribilă a tăişului, crestă încheietura mâinii drepte a lui Jacqueville, care scăpă spada scoţând un urlet de durere.

— Unu! strigă Passavant. Adunaţi-l pe măcelar.

Cererea era adresată lui Brancaillon şi Robin.

Împreună se năpustiră asupra lui Jacqueville care-şi scutura mâna însângerată şi-l legară într-o clipă.

În timp ce acesta era legat, Passavant îl avertiză pe de Giac:

— O să-ţi crestez figura, nobile desfrânat.

Şi-n aceeaşi clipă, de Giac, crestat pe obraz de lovitura spadei lui Passavant, urlă:

— Pe sângele lui Cristos! Banditul m-a desfigurat!

— Culegeţi-l şi pe negustorul desfrânat, ordonă cavalerul, băgându-şi spadă-n teacă.

Nici nu trecuse un minut de când începuse atacul lui Passavant şi deja de Giac şi de Jacqueville, spumegând şi urlând, zăceau trântiţi la pământ, legaţi din cap până-n picioare, incapabili să facă şi cea mai mică mişcare.

Bineînţeles că fură dezarmaţi, iar lui de Giac i se scoase din buzunar cheia grajdului. Cu toţii începură să descarce căruţa şi sacii cu aur au fost duşi în camera lor de la primul etaj al turnului.

De Giac şi de Jacqueville au fost închişi într-o cămăruţă întunecoasă.

Talazar, bastardul lui d'Orléans şi de Loire rămaseră în corpul de gardă.

Robin şi Brancaillon, care se înţelegeau de minune, se duseră în curte şi, după puţin timp, puteau fi văzuţi mânuind securile şi îndeplinind cu febrilitate o muncă ciudată.

Passavant îl luă cu el pe Malâtre în camera de la primul etaj, şi acolo îi explică ceea ce vrea de la el. Acesta-şi scoase capul printre barele ferestrei şi fluieră într-un anumit mod. Imediat se apropiară doi dintre oamenii care încercuiau turnul.

Malâtre repetă ceea ce-i ordonase Passavant. Cei doi plecară imediat şi se duseră să se posteze în apropiere de sătucul Montgernon. Când văzură că apare convoiul, îi ieşiră în întâmpinare, şi, cu bună credinţă, repetară seniorului de Chastellux lecţia învăţată pe dinafară. Manevră care, după cum am văzut, îi făcu pe Isabeau şi Jean de Burgundia să intre singuri, sau aproape în turn.

După ce rezolvă cu Malâtre şi cu cei doi, Passavant îl încuie pe servitorul ducelui şi urcă împreună cu Tanneguy pe platforma turnului pentru a supraveghea împrejurimile.

— Acum, declară cavalerul cu o siguranţă liniştită care-l ului pe breton, nu ne mai rămâne decât să-l aşteptăm pe Jean de Burgundia.

XXXIV. TURNUL DE GANNE.

Să ne întoarcem acum la Isabeau şi Jean de Burgundia pe care i-arn părăsit în momentul în care, intrând în camera de la al doilea etaj, li se părură că văd în cele trei siluete pe Delfin, de Giac şi Jacqueville, şi care erau în realitate, aşa cum am lăsat să se înţeleagă, bastardul lui d'Orléans, Tanneguy du Châtel şi Robert de Loire.

Puţin înainte de a ajunge pe palierul celui de-al doilea etaj, Robin, care îi conducea mergând înainte, se dădu la o parte din calea lor şi le arătă uşa, făcându-le semn să evite şi cel mai mic zgomot.

Regina şi ducele trecură prin faţa lui şi intrară, după cum am arătat mai înainte.

La câţiva paşi în urmă mergea Sacrament.

Încă de la prima privire acesta recunoscu în Robin pe individul care, la casa Barbette îi jucase acea festă urâtă, trăgându-l de picioare şi dezarmându-l. Festă murdară după părerea sa, şi împotriva căreia păstra o ură feroce, gândind că într-o zi o va plăti cu vârf şi-ndesat.

Animat de aceste sentimente puţin binevoitoare, Sacrament, care ştia că Robin era deja condamnat de stăpâna sa şi de duce, nu putu să-şi înfrângă ispita de a-l nelinişti puţin pe acesta.

Ajuns lângă Robin, se opri în faţa lui şi-i rânji.

Dar acesta îl aduse la realitate, spunându-i pe un ton amabil:

— Ssst!… Monseniorul nu poate suporta nici cel mai mic zgomot!

— Ei bine, bombăni furios Sacrament, lasă că dau eu de tine!… Şi atunci o să-ţi vin de hac, pe toţi dracii!

După ce trecu şi el, Robin mai urcă vreo câteva trepte în urma sa, şi văzându-l într-o poziţie prielnică, nu mai aşteptă.

Îl apucă brusc de glezne, cum o mai făcuse la casa Barbette, îl trase cu violenţă spre el, şi nefericitul de Sacrament, zguduit puternic, se întinse cât era de lung, cu nasul pe trepte.

Degeaba se zbătu mai apoi bavarezul, după ce-şi reveni din ameţeală. Nu mai era nimic de făcut.

Exact în acelaşi moment sosi şi Passavant pe palier. Recunoscându-i, Sacrament fu cuprins de o teamă superstiţioasă.

Fără a-i adresa nici un cuvânt, cavalerul trecu mai departe, ca o fantomă, şi, îndreptându-se spre uşă, o deschise.

În camera în care intraseră, Isabeau şi Jean de Burgundia începeau să fie neliniştiţi. Că Delfinul, bolnav fiind, nu se deranjase s-o întâmpine pe regină, mama sa, mai treacă-meargă. Dar că cei doi, pe care-i credeau de Giac şi de Jacqueville să procedeze la fel, asta era de neconceput.

Ducele, mai puţin răbdător, era tocmai pe punctul de a-i chema la ordine pe cei doi obraznici. Era scandalizat, furios, dar nu neliniştit încă.

Şi chiar atunci, Tanneguy şi Robert de Loire se ridicară. Dar nu pentru a-şi prezenta omagiile ducelui şi reginei. Pur şi simplu dădură la o parte o cuvertură care acoperea fereastra în chip de draperie. Şi lumina zilei pătrunse din plin în cameră.

În aceeaşi clipă, bastardul lui d'Orléans îşi aruncă mantia, se sculă şi se întoarse spre regină şi duce, apărând în plină lumină.

Isabeau se opri brusc.

Jean de Burgundia se retrase doi paşi. Nu era decât un copil care îi apărea acum în faţă. Dar acest copil era fiul aceluia pe care pusese să fie asasinat cu unsprezece ani în urmă.

— Bastardul lui d'Orléans! murmură el, ştergându-şi fruntea cu mâna care-i tremura.

Ochii săi injectaţi de sânge priviră în jur. Îi recunoscu pe Tanneguy du Châtel şi Robert de Loire care, cu braţele încrucişate pe piept, stăteau în faţa ferestrei.

Nu se miră că-i vede acolo, fiindcă ştia că erau prizonieri în turn. Dar prezenţa copilului îl uluia. Îşi spuse că este victima unei neînţelegeri şi se simţi cuprins de spaimă.

Isabeau, puţin palidă, ţeapănă, îi aruncă o privire rea, plină de suspiciune. Îi simţi neîncrederea şi izbucni:

— Malâtre!... Malâtre!... Vino, nenorocitule!

Şi-n acea clipă, în cameră îşi făcu intrarea Passavant, oprindu-se în faţa uşii, mascându-l pe Talazar care îl urma.

De această dată Isabeau făcu doi paşi înapoi în faţa acestei apariţii neaşteptate. O spaimă nebună i se citea în priviri şi cu o voce sugrumată, se bâlbâi:

— Passavant!

— Mă credeaţi mort, doamnă?... Adevărat este că aţi făcut totul pentru a mă ucide. Dar aţi uitat că eu sunt mortul care nu moare niciodată... şi iată-mă încă în viaţă. Fiţi sigură că regret acest lucru... pentru dumneavoastră. Poate că veţi reuşi altădată.

Ducele începu să se neliniştească. Mai strigă încă o dată, furios:

— Malâtre!

Passavant îl informă cu multă răceală în glas:

— E inutil să-l chemaţi, seniore duce, nu vă va răspunde.

Jean de Burgundia se simţi şi el cuprins de spaimă. Şi totuşi încă nu-şi dădea seama cu exactitate de situaţia teribilă în care se afla. Încă nu se credea ameninţat. Şi asta numai datorită faptului că mica sa armată înconjurase turnul.

Din contră, Isabeau înţelesese totul de când îl recunoscuse pe bastardul lui d'Orléans. Sosirea lui Passavant, atitudinea sa glacială, siguranţa-i deplină, reuşise s-o dumirească pe deplin. Întrevăzu atunci pericolul.

— De ce nu vă răspunde Malâtre, seniore cavaler? întrebă ea.

— Pentru excelentul motiv că, legat fedeleş, zace în prezent în corpul de gardă unde l-au închis prietenii mei.

— Aha! spuse Isabeau.

Şi cu o nouă privire poruncitoare îi ceru ducelui să se stăpânească.

— Spuneţi, seniore cavaler, că Malâtre nu poate răspunde chemării stăpânului său pentru că l-aţi legat. Tot asta s-a întâmplat şi cu servitorul meu, Sacrament?

— Nu, doamnă, răspunse Passavant cu un surâs abia ghicit. Maiestatea Voastră doreşte ca servitorul său să-i fie aproape?

Un fulger de bucurie trecu prin privirile reginei.

— Da, spuse ea.

Mereu surâzător, Passavant ordonă cu voce tare:

— Întroduceţi paznicul reginei!

Talazar deschise uşa larg şi se dădu la o parte.

În semiîntunericul palierului se văzură confuz trei umbre care se agitau bombănind. Era Robin şi Brancaillon care-l păzeau pe Sacrament aşteptând acest ordin.

De voie, de nevoie, târât din stânga şi din dreapta de cei doi paznici nemiloşi, Sacrament, furios la culme, fu băgat în cameră.

— Uitaţi-l pe Sacrament! bombăni vesel Brancaillon.

— Doamna regină nu are a se mai teme de nimic acum, având în vedere că acesta se află aici, zeflemisi Robin cu o ironie feroce.

După care, cei doi coborâră în goană scările.

În mai puţin de un minut se întorceau, împingând în faţa lor pe de Giac, de Jacqueville şi Malâtre, tot la fel de bine legaţi ca şi Sacrament, şi tot atât de furioşi ca şi acesta.

— Şi iată-i şi pe paznicii monseniorului, fornăi Robin. Fără ei, mica noastră serbare n-ar fi fost completă.

Isabeau pricepuse totul cu mult înainte. Încercase să întârzie cât putuse de mult momentul acţiunii. Dar acuma

acest moment devenea indispensabil şi acţiunea de neînlăturat. Cu un calm suveran, maiestuoasă, se aşează pe unicul fotoliu, arătând astfel că doreşte să rămână doar o simplă spectatoare… până când va socoti că a sosit momentul să intervină.

Ducele avea curaj. Era dotat cu acea vitejie care-i permitea să privească pericolul în faţă. Deci, îşi încrucişă braţele pe piept şi spuse dispreţuitor:

— Nici nu mă îndoiesc, am căzut în mijlocul unei bande de asasini!

Primul care a sărit cât colo la auzul insultei a fost bastardul lui d'Orléans.

Impetuos, se înfipse în faţa ducelui şi, cu pumnii strânşi, cu faţa congestionată şi ochii strălucindu-i de mânie, îi aruncă în faţă:

— Tu îndrăzneşti să vorbeşti de asasinat! Tu!… Trădătorule, sperjurule, asasinule, ce-ai făcut cu tatăl meu…?

— Hei, monseniore! zeflemisi Robin, încă mai am otrava pe care mi-aţi dat-o în timp ce mă ameninţaţi că veţi pune să fiu spânzurat dacă nu voi reuşi să-l prind pe monseniorul Delfin!

Passavant, cu o voce şuierătoare, luă ultimul cuvântul:

— Mai trebuie să v-o amintesc pe iubita mea Roselys – propria voastră fiică, domnule – pe care aţi ordonat să fie otrăvită de mizerabilul ăsta?

Şi-i arătă pe Malâtre, care tremura, gata să se prăbuşească.

În faţa acestui cor de acuzaţii de netăgăduit, cu toată îndrăzneala sa, ducele îşi pierdu cutezanţa.

— Şi la urma-urmei, ce vreţi de la mine?

— Vă voi spune imediat, spuse Passavant înaintând spre el.

Întinzând mâna spre de Giac şi de Jacqueville, cu un gest de dispreţ suprem, îi vorbi pe un ton rece:

— La ordinul vostru, ăştia doi l-au atacat în mod laş pe seniorii du Châtel şi de Loire, aici de faţă, pentru a le fura

un pergament care, schimbat pe aur, valora cinci sute de mii de livre pe care cei doi le-au adus aici. Vorbind la propriu, aceasta se poate numi furt dublat de asasinat.

— Ce vreţi? repetă Jean de Burgundia bătând furios din picior.

— Pur şi simplu, restituirea sumei furată Delfinului de voi şi de complicii voştri.

Şi aceste cuvinte, pronunţate din vârful buzelor cu o mimică de nedescris, îl biciuiră pe duce ca o lovitură de cravaşă.

O clipă, cavalerul avu impresia că acesta se va năpusti asupra lui. Dar nu se întâmplă nimic. Ducele reuşi să se stăpânească. Luându-se după Isabeau, care părea că puţin îi pasă de tot ce se petrece în jurul său, îşi luă şi el o atitudine indiferentă, mulţumindu-se să murmure printre dinţi:

— Răbdare, totul se plăteşte până la urmă!

Ca şi când nu l-ar fi auzit, Passavant continuă imperturbabil:

— În schimbul acestor bani, voi şi ai voştri veţi ieşi liberi de aici.

— Şi dacă refuz?

— Voi şi acoliţii voştri veţi fi trataţi ca nişte bandiţi de drumul mare, aşa cum şi sunteţi de altfel. Presupun că ştiţi ce se întâmplă cu ei atunci când sunt prinşi.

— Aştept să-mi explicaţi, îl zeflemisi Jean de Burgundia.

Passavant îl privi drept în ochi şi rece, cu o voce tăioasă, pronunţă:

— Sunt spânzuraţi!

Şi cu o hotărâre nestrămutată, adăugă:

— Aveţi un minut pentru a decide la ce ţineţi mai mult: la bani sau la viaţă.

Se întoarse cu spatele la ei ca pentru a-i lăsa să reflecteze în linişte.

— Pe toţi dracii! Monseniore, exclamă de Giac, să le dăm banii şi să ne salvăm pielea!

— Îi vom prinde mai târziu pe bandiţii ăştia, şopti şi de Jacqueville, şi atunci ne vom răzbuna!

Şi-ntr-adevăr, asta era cea mai bună soluţie, pe care ducele o înţelese foarte bine. Dar mândria sa se răscula şi hotărî altfel:

— Refuz!

Hotărârea sa era tot atât de irevocabilă ca şi a lui Passavant.

Ca şi când totul ar fi fost spus, cavalerul se duse liniştit la tovarăşii săi şi începu să le vorbească în şoaptă. Fără îndoială că le dădea ultimele instrucţiuni.

Regina, în fotoliul său, dădu din umeri uşor, murmurând: „Prostul!… N-a înţeles că seniorul de Passavant vrea să-l facă de râs. N-a ghicit că i s-a pregătit, fără îndoială, o umilinţă mult mai mare decât cea pe care a suferit-o acum.”

În acest timp Jean de Burgundia, stăpân pe sine, cu o voce aspră în care nu se ghicea nici cea mai mică urmă de teamă, adăugă, adresându-se reginei:

— Pe Cristos crucificat, vreau să văd dacă bandiţii ăştia vor îndrăzni să pună labele lor pe trupul sacru al unui suveran!

Cu un calm înfricoşător, Passavant îi aduse la cunoştinţă:

— Nu, sigur că nu ne vom murdări mâinile atingând nişte tâlhari ca voi. Dar am aici doi viteji. (Şi îi arătă pe Robin şi pe Brancaillon, care nu-şi mai încăpeau în piele de bucurie.) Ei se pricep de minune la treaba asta, şi în mai puţin de un sfert de oră, Jean de Burgundia, între doi tâlhari ca şi el, se va legăna la capătul corzii. Acesta va fi sfârşitul celui care, hoţ, asasin, trădător, sperjur şi blasfemiator, visa să-şi pună pe fruntea-i de nemernic coroana lui Carol cel Mare.

Jean de Burgundia, cu un dispreţ suveran şi surâzând batjocoritor, continua să stea întors spre regină, părând că nu-l aude, că le ignoră prezenţa.

În faţa acestei atitudini pe care ducele o credea strivitoare, Passavant surâse, imperceptibil. Şi ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic, spuse liniştit:

— Faceţi cum am hotărât.

XXXV. TRIPLĂ EXECUŢIE.

Aceste cuvinte erau adresate tuturor tovarăşilor săi şi constituiau probabil un semnal, deoarece se puseră cu toţii în mişcare.

Bastardul lui d'Orléans, Tanneguy du Châtel şi Robert de Loire ieşiră imediat după ce se înclinară ceremonios în faţa reginei.

Trecând prin faţa ducelui, bastardul lui d'Orléans se opri o secundă, fixându-l cu o privire aprinsă. Ezită. În mod vizibil era pregătit să-i arunce o insultă sau poate o provocare. Dar simţind privirile lui Passavant, îşi înnăbuşi cuvintele şi ieşi schiţând un gest care spunea: „Ne mai întâlnim noi!”

Passavant îi urmă pe palier închizând uşa în urma sa, lăsându-i pe Talazar, Robin şi Brancaillon cu prizonierii.

Pe palier, înainte de a se despărţi, Tanneguy întrebă:

— Credeţi că ducele va ceda?

— Nici nu mă îndoiesc, rosti Passavant cu siguranţă.

— E viteaz, nu se poate nega asta. Nu-mi vine a crede că teama de moarte îl va face să dea înapoi.

— Teama de moarte, nu. Teama de ridicol, da. Şi apoi, prezenţa reginei pe care n-o prevăzusem, este un atu serios pentru noi. Ea se sprijină pe duce, deci viaţa lui îi este preţioasă. Fiţi sigur că atunci când va vedea că ameninţarea este serioasă, va ceda ea pentru el. Şi asta ne ajunge. Nu vă neliniştiţi. Fiţi pregătit să acţionaţi imediat ce vă voi face semn şi atunci plecaţi fără să vă mai preocupaţi de noi. Alergaţi cu toată viteza până când veţi întâlni escorta pe care o aduce Olivier Layet.

La aceste cuvinte, Tanneguy şi cei doi tovarăşi ai săi coborâră în curte. Scoaseră căruţa din grajd, înhămară caii, o umplură cu sacii cu aur pentru care ducele îşi risca viaţa, şi aşteptară.

Tanneguy se aşează în căruţă. Bastardul lui d'Orléans şi Robert de Loire săriră în şa. Acum erau pregătiţi să primească semnalul lui Passavant.

În acest timp, Robin şi Brancaillon, primind ordinul de a acţiona, nu stătură cu braţele încrucişate. Imediat ce Passavant ieşise din cameră, se înclinară în faţa ducelui, şi, cu figuri vesele, pufnind şi îmbrâncindu-se, săriră asupra lui. În tot acest timp gura nu le tăcea o clipă, aruncându-şi unul altuia replici de o savoare nemaipomenită.

Robin jubila:

— la te uită… Ah! Sărmane monsenior! Cine ar fi putut spune că veţi sfârşi cu o cravată de funie de gât,voi care aţi spânzurat atâţia oameni cât timp aţi trăit!… Ah! Sărmane monsenior.

— Nu-l mai plânge atât, Robin, sau încep şi eu să rag ca o vacă!… Ce vrei, până mai ieri spânzura, astăzi el este cel spânzurat. Fiecăruia îi vine rândul.

Ducele nu încercă nici măcar să se opună, dându-şi perfect de bine seama că este inutil. Şi cum s-ar fi putut el împotrivi unui Brancaillon şi Robin fără să se compromită? Nu le arătă decât dispreţ.

Isabeau rămânea în continuare nepăsătoare, cu ochii privind în neant. Oare credea că va fi tot aşa tratată?

Giac, Sacrament, Jacqueville, şi mai ales Malâtre, înspăimântat acum de trădarea sa, încercară cu disperare să-şi rupă legăturile pentru a veni ducelui în ajutor. Dar, vai! Funiile cu care fuseseră legaţi erau solide şi nu reuşiră decât să îşi taie carnea şi mai mult.

Brancaillon duse până sub ochii lui Jean de Burgundia funia şi-i spuse pe un ton amabil şi sinistru:

— Vedeţi cât de bine e unsă? Niciodată Capeluche n-a uns mai bine o funie. Nici nu veţi avea timp să observaţi când muriţi.

În acel moment, Passavant se întoarse în cameră.

Ca şi când i-ar fi aşteptat cu nerăbdare întoarcerea, Robin şi Brancaillon îşi părăsiră imediat victimele şi se năpustiră pe scară, urcând în fugă şi ajungând cât ai clipi pe platformă.

Vă puteţi imagina cu uşurinţă uluirea mulţimii care înconjura turnul atunci când îi văzu pe cei doi pe platformă, meşterind la ceva de care nu reuşeau să-şi dea seama. În tot acet timp, cei doi, cu un dispreţ suveran, cântau un cântec de beţie.

Sub razele soarelui care stătea să apună, Robin şi Brancaillon ciocăneanu, băteau cuie, săpau, şi totul cu o osârdie deosebită de parcă i-ar fi mânat de la spate o sută de draci.

Munca nu dură prea mult, şi începu să se vadă despre ce este vorba.

Curând se văzu silueta sinistră a unei spânzurători. Şi apoi alte două, încadrând-o pe prima, acestea fiind mai puţin înalte.

Stupoarea privitorilor se schimbă în spaimă şi se auziră strigăte:

— Spânzurători!… Sunt spânzurători…!

Acum neliniştea îi cuprinse şi pe cei mai nepăsători, se auzeau de peste tot exclamaţii, întrebări, interjecţii.

După care se făcu tăcere: toţi ochii, măriţi de o aşteptare neliniştită, se fixară asupra celei mai înalte spânzurători.

Cu o sprinteneală de maimuţă, Robin se căţără pe ea şi bătu chiar în vârf un anunţ uriaş.

Şi atunci asistenţa putu citi următoarea inscripţie scrisă cu cărbune, cu litere uriaşe:

TÂLHARI DE DRUMUL MARE.

Robin începu să strige aşa cum făceau şi heralzii în asemenea ocazii:

— Nobile doamne, nobili seniori, căpitani, soldaţi, oameni buni, pentru voi toţi cât şi pentru cei ce nu ştiu citi prezenta inscripţie, vă facem cunoscut că în aceste trei spânzurători pe care le vedeţi aici, vor atârna trei vestiţi tâlhari de drumul mare care au avut neîndemânarea de a se lăsa prinşi asupra faptului. Dumnezeu să le ierte păcatele şi să aibă milă de ei.

Acest anunţ, în asemenea circumstanţe stranii, nu făcu decât să-i arunce şi mai mult în uluire pe nobilii privitori.

Robin dispăru în turn. Ajuns la prizonieri, se înclină în faţa lui Jean de Burgundia şi-i spuse pe un ton amabil:

— Ah! Monseniore, ce bucurie şi ce onoare mi se face încredinţându-mi-se misiunea de a vă conduce de funie ca pe o vacă la tăiere. Ziua asta o voi socoti cea mai frumoasă din viaţa mea.

Şi apucând laţul, i-l trecu pe după gât, trăgând cu toată puterea, în timp ce striga imitând aprodul de serviciu.

— Loc!... Faceţi loc prea înaltului şi prea puternicului duce, Jean de Burgundia!... Faceţi loc monseniorului de Burgundia care va fi spânzurat!

Cu paşi apăsaţi, Passavant se îndreptă spre Isabeau. Şi ea înţelese care-i era intenţia, nelăsându-i timpul să vorbească. Se ridică imediat în picioare şi spuse cu o voce calmă:

— Vreau să văd şi eu execuţia... Dacă va avea loc cu adevărat.

Passavant o privi ţintă, şi înclinându-se cu graţie, vorbi:

— Vă întreb, doamnă, condiţiile pe care le-am pus ducelui vi se par umilitoare, exagerate?

— Nu. Recunosc de bună voie că v-aţi arătat mărinimos.

— Sunt fericit şi deosebit de onorat să vă aud spunând aşa ceva, doamnă. Fiţi sigură că execuţia va avea loc... Numai dacă nu cumva ducele nu se va răzgândi... cât mai este timp.

Passavant îi întinse braţul de care regina se sprijini cu graţie, apăsând poate mai mult decât era nevoie.

Şi înaintând cu mersu-i suplu şi elastic, cu o graţie puţin provocatoare, se gândi cu un regret amar la ceea ce se mai gândise în grădina regelui: „De ce acest cavaler nu este el ducele de Burgundia? De ce nu vrea să mă slujească? De ce?”

...Când ajunseră pe palier, văzând că Passavant o conducea spre platforma turnului, întrebă:

— Pe platformă va avea loc această triplă execuţie?

— Sigur, doamnă! O asemenea execuţie nu se face pe ascuns, într-un ungher oarecare. Trebuie făcută la lumina zilei, în văzul tuturor. O regină, douăzeci de doamne nobile, curtezani ai curţii Franţei şi Burgundiei, miniştri, magistraţi, ofiţeri, soldaţi, toţi vor privi acest lucru.

Ţopăind, dansând, agitându-se ca un demon, Robin îl aduse pe duce până sub panoul infamant.

În spatele ducelui, Brancaillon, la fel de exuberant ca Robin, îi aducea pe de Giac şi de Jacqueville şi-i aşează, pe unul la dreapta şi pe celălalt la stânga ducelui, chiar sub laţul spânzurătorilor.

Operaţia se efectuase cu o rapiditate fantastică. Nici nu reuşise mulţimea să-şi revină din uluire şi cei trei condamnaţi se aflau expuşi la vedere, mulţimea privindu-i cu o spaimă surdă, ca şi când i-ar fi fost greu să înţeleagă finalul acestor pregătiri înfricoşătoare. Robin, după ce-şi termină misiunea, se postă în dreptul unui crenel. Brancaillon, care-l imita mereu, făcu şi el la fel. Atunci Robin, zeflemitor, îl preveni în şoaptă:

— Ai grijă, Brancaillon, o să plouă!

— Pe tunetele din cer! răcni Jean de Burgundia, trageţi!… Trageţi odată!

— Trageţi, repetă şi Chastellux, aproape înnebunit.

Ordinul se adresa arbaletierilor care tocmai îşi încordau armele. Şi începu să plouă cu săgeţi.

— Jos capul, Brancaillon, exclamă Robin, vezi? a început să plouă.

Dar nici o săgeată nu-i nimeri. Şi asta numai din cauză că trăgătorilor le era teamă să nu-l lovească pe duce.

În acest moment, regina, condusă de Passavant se apropia la parapet cu un pas care, printr-un puternic efort de voinţă, reuşise să şi-l păstreze calm şi precis. Şi imediat nefericitul Chastellux care veghea necontenit, năvăli spre trăgători urlând:

— Nu trageţi!… Nu trageţi!… Câini mizerabili, vreţi s-o ucideţi pe regină?

Şi arbaletierii, înspăimântaţi, îşi atârnară armele la oblâncul şeilor.

Dar, din rândul gentilomilor furioşi se făcură auzite strigăte înspăimântătoare, urlete furioase, ameninţări de nedescris, blesteme, înjurături.

Ajuns la parapet, Passavant îşi ridică mâna. Imediat se făcu tăcere.

— Domnilor, strigă Passavant cu o voce clară, îl acuz pe Jean de Burgundia, aici de faţă, de trădare şi viclenie. Îl acuz că, fiind ajutat de doi din acoliţii săi, care şi ei sunt de faţă, au atacat şi au rănit în mod laş doi gentilomi pentru josnicul mobil de a-i jefui. Dând dovadă de această nedemnă acţiune, singuri s-au exclus din rândul gentilomilor, coborându-se la nivelul tâlharilor de cea mai joasă speţă. Aşadar, vor fi trataţi ca atare. Din această cauză, deoarece au refuzat să înapoieze bunurile furate, eu, Hardy, cavaler de Passavant, îi ţintuiesc la stâlpul infamiei până când vor fi spânzuraţi ca nişte tâlhari ce sunt. Dacă Jean de Burgundia îndrăzneşte să spună că mint şi o poate dovedi, consimt să-i iau locul. Am spus-o!

Auzind aceste cuvinte îndrăzneţe, mulţimea fu cuprinsă de groază şi nimeni nu mai îndrăzni să vocifereze.

Jean de Burgundia, în faţa privirilor pătrunzătoare ale cavalerului, îşi plecă fruntea şi nu îndrăzni să nege.

Ca şi când totul ar fi fost spus, Passavant se dădu doi paşi înapoi şi ordonă:

— Executaţi!

Cu o bucurie nebună, Brancaillon şi Robin se năpustiră asupra ducelui şi-i puseră laţul de gât.

— Pentru fiecare, câte un picior, Brancaillon, jubilă Robin, fiecare vom trage câte un picior monseniorului.

Nu se mai auzi răspunsul acestuia, fiindcă noi urlete şi vociferări se făcură auzite din josul turnului.

Jean de Burgundia, livid, cu faţa şiroindu-i de sudoare, se văzu pierdut, fără scăpare. Dar mândria, mândria lui de feudal, neîmblânzită şi sălbatică, îl împiedică să dea înapoi.

Cu toate acestea, aruncă o privire disperată spre Isabeau, privire care-i cerea ajutorul.

Şi, lucru de necrezut, Isabeau păru că nu pricepe sensul acestei priviri, şi-şi întoarse capul cu un aer indiferent.

Robin şi Brancaillon înşfăcară funia cu ambele mâini.

— Uşurel, Brancaillon, recomandă Robin. Să tragem uşor!… aşa încât spânzuratul să se legene cât mai mult.

Cu o încetineală înfricoşătoare funia începu să se întindă şi laţul se strângea din ce în ce mai mult pe gâtul ducelui. Acesta închise ochii în timp ce un geamăt înfundat îi ieşi de pe buze. Pentru a întârzia cât mai mult momentul fatal, se ridică pe vârful picioarelor.

Neîndurător, funia se întindea în continuare.

La poalele turnului izbucniră din nou strigăte, dar nimeni nu îndrăzni să se mişte.

Passavant, cu toată siguranţa sa, începu să arunce priviri furişe, neliniştite, spre regină, care era în continuare nepăsătoare.

Funia continua să se întindă. De acum, ducele începu să atârne.

— Opriţi! ordonă Isabeau.

Robin şi Brancaillon, care aşteptau, fără îndoială acest ordin, dădură imediat drumul funiei.

Jean de Burgundia, simţind din nou pământul sub picioare, răsuflă uşurat.

La rândul său, şi Passavant lăsă să-i scape un suspin de satisfacţie.

— Spuneţi-mi ce doriţi, seniore cavaler, spuse Isabeau.

— V-am mai spus-o, doamnă, făcu Passavant, care-şi reluă calmul său rece: toţi aceşti oameni să se retragă. Tovarăşii mei să poată ieşi liberi cu aurul lor. Asta-i tot.

Regina aprobă cu o înclinare a capului. Se apropie încet de parapet şi ordonă cu o voce extrem de calmă:

— Toată lumea să se retragă. Ne veţi aştepta dincolo de sătucul Montgernon, toţi fără excepţie. Domnule mareşal, răspundeţi cu capul de executarea acestui ordin. Nimeni să

nu îndrăznească să atace pe cei ce vor ieşi din turn. Executaţi!

Şi întorcându-se spre Passavant:

— E bine, domnule? întrebă ea.

— Maiestatea Voastră şi-a uitat litiera, remarcă respectuos cavalerul.

— Aşa este, murmură regina cu o satisfacţie vizibilă.

Şi dădu ordin ca litiera s-o aştepte în faţa porţii.

Strălucitorul convoi, acum sumbru şi descumpănit, se întoarse în tăcere pe drumul pe care-l parcursese cu puţine ore mai înainte.

Robin şi Brancaillon dezlegară imediat prizonierii care se repeziră spre regină, mulţumindu-i. Se formaseră două grupuri distincte: unul compus din Passavant, Talazar şi cei doi scutieri ai lor, celălalt format din regină, duce şi cei doi gentilomi. Ambele grupuri aşteptară în tăcere până când şi ultimul om din convoi dispăru la cotitura drumului.

Atunci Talazar coborî în curte.

— Plecaţi repede, spuse el deschizând larg poarta.

Tanneguy biciui caii, bastardul lui d'Orléans şi de Loire dădură pinteni la ai lor şi o porniră în cea mai mare viteză.

După ce ieşiră din curte, Talazar încuie cu grijă poarta şi se întoarse la prietenii săi.

Isabeau auzi zgomotul căruţei ieşind din curte.

— Putem pleca? întrebă ea după câteva secunde.

— Nu încă, doamnă, trebuie să aşteptăm până când seniorul du Châtel îmi va face semn că a ajuns cu bine la escorta sa, explică Passavant.

Coborâră în camera de la primul etaj. Passavant şi prietenii săi îi lăsară singuri, ei coborând la corpul de gardă. Aşteptarea dură mai bine de o oră care le păru ucigător de lungă.

Enervat, Passavant ieşi în curte şi începu să se plimbe cu paşi mari, nervoşi.

Robin se strecură în spatele său. După ce aşteptă câteva clipe, chinuit de ideea sa, riscă cu timiditate:

— Dacă tot l-aţi făcut prizonier, nu-i daţi drumul monseniorului de Burgundia decât după ce-i va fi dat drumul domnişoarei de Sombernon pe care o ţine prizonieră în palatul său.

— Ce te face să crezi că ducele o ţine prizonieră? întrebă repede cavalerul, trădându-şi emoţia la aflarea acestei veşti.

— L-am auzit cu urechile mele, domnule.

— De ce nu mi-ai spus asta încă de la han?

— Oh! Domnule, aveam aşa de multe lucruri să ne spunem şi atât de puţin timp la dispoziţie. Şi apoi, să mărturisesc cinstit, mă temeam că lovitura ar fi prea crudă pentru seniorul Milon.

— Doamne Sfinte! exclamă deodată Passavant, e o idee bună! Sigur că da, e atât de simplu. Sunt un neghiob că nu m-am gândit mai devreme!

— Sfinte Robin, ajută-ne! gemu Robin, neliniştit. Domnule, încep să mă îndoiesc de aceste idei pe care le consideraţi simple!

— Asta este într-adevăr simplă, îl asigură Passavant cu sinceritate. Uite ce vom face. Îl vom lăsa pe Jean de Burgundia să se întoarcă liber la Paris. I-am promis-o. După care, ţinându-ne cuvântul dat, ne vom duce la el şi-l vom ruga politicos să ne predea fata. Ce spui?

— Spun, exclamă Robin sufocat de spaimă, că ideea e nebunească, domnule! Cum! După chestia cu spânzurătoarea, vreţi să-l urmăm pe duce până în bârlogul lui?

— A nu, asta nu, declară Passavant cu ochi maliţioşi. Mă voi duce singur… fiindcă ţie ţi-e frică.

— Merg şi eu, se auzi vocea lui Talazar care apăru brusc.

— Acum şi celălalt! gemu Robin consternat. Ce diavoli de stăpâni mi-am ales şi eu?

— Eraţi aici? se miră Passavant.

— Numai de câteva secunde, dar am înţeles totul, răspunse Talazar, puţin palid. Pentru a doua oară vă riscaţi

viaţa pentru a o salva pe aceea pe care o iubesc. Şi nu mi-aţi fi spus nimic dacă întâmplarea nu m-ar fi făcut să aud crâmpeie din conversaţia voastră. Asta nu-i bine, cavalere.

Passavant îi înţelese emoţia care-l sfâşia, şi pentru a-i schimba gândurile, se adresă lui Robin:

— Vezi că baronul îmi aprobă ideea fără s-o comenteze? Asta dovedeşte că nu i se pare chiar atât de rea. Deci vom merge fără tine.

— Merg şi eu, pe toţi dracii! gemu Robin, chiar şi numai pentru a vedea cum evoluează această nouă nebunie… Şi apoi, nu uitaţi că eu cunosc palatul pe dinafară şi că numai eu singur vă pot conduce pe acolo fără a risca să fiţi prinşi.

— Nu uit, surâse Passavant. Tocmai pentru asta ţineam să mergi cu mine.

În acel moment se auziră trei lovituri puternice în poartă, după care o voce bolovănoasă, rosti:

— Seniore de Passavant!

— Acesta-i mesagerul lui Tanneguy, exclamă vesel cavalerul. Să vedem ce spune.

Şi toţi trei se îndreptară spre poarta pe care o întredeschiseră. Un călăreţ, la vreo cincizeci de ani, solid ca un stejar, se înclină pe coama calului.

— Seniorul Tanneguy m-a trimis să vă spun că acum se află în siguranţă, în mijlocul a o sută de haidamaci pe care Olivier şi cu mine i-am adus până aici.

— Totul e bine când se termină cu bine! declară sentenţios Passavant. Vă puteţi întoarce la şeful dumneavoastră şi spuneţi-i că şi pentru noi totul s-a terminat cu bine.

— Seniore cavaler, spuse bătrânul soldat, şeful meu mi-a ordonat să vă rămân la dispoziţie, eu şi oamenii mei.

— Vă mulţumim din inimă, domnule. Dar, după cum v-am spus, şi noi am terminat. Spuneţi asta şefului vostru.

— Nu înainte de a spune acestui viteaz (şi-l arătă pe Robin) că şi-a câştigat prietenia bătrânului Frottier pentru sfaturile bune pe care i le-a dat la Melun. Nu înainte de a vă spune, seniore cavaler că vă suntem recunoscători vouă şi

vitejilor voştri tovarăşi pentru serviciul uriaş pe care ni l-aţi făcut şi vă asigurăm că la prima ocazie vom fi fericiţi să ne lăsăm ucişi pentru dumneavoastră. Domnul să vă aibă în paza lui, domnilor.

— Amen! spuse onctuos Robin.

Spunând acestea, Frottier şi trupa sa făcură cale-ntoarsă, pornind în galop. După câteva sute de metri bătrânul soldat se întoarse din nou însoţit de întreaga trupă, o alinie fără zgomot în faţa turnului şi, ascunşi printre tufişuri, începură să pândească.

În acest timp, Robin şi Brancaillon îi eliberau pe cei zece oameni ai lui Malâtre pe care-i ţinuseră încuiaţi până atunci, redându-le caii şi libertatea în timp ce le spunea:

— Aşteptaţi lângă litieră. Vă veţi escorta stăpânul, pe seniorul duce de Burgundia.

Cât despre Passavant şi Talazar, aceştia urcară să anunţe pe regină şi pe duce că pot pleca oricând doresc. Şi putem fi siguri că nu aşteptară să fie invitaţi de două ori.

Coborâră imediat, urmaţi de oamenii lor.

Jean de Burgundia nu se simţi în largul său decât atunci când se văzu dincolo de poartă.

Passavant o conduse pe regină până la litieră şi se înclină cu graţie în faţa ei. Îndreptându-se, i se adresă ducelui cu voce rece:

— Puteţi pleca, seniore duce, sunteţi salvat, aşa cum vi s-a promis. Şi cu un surâs ascuţit: dar, după această aventură care a făcut ceva zgomot, presupun, cred că porecla voastră de Jean fără de Teamă se va schimba în Jean Spânzuratul. În orice caz, mă îndoiesc de pe acum că parizienii vă vor mai aclama ca pe un rege pe dumneavoastră, care aţi fost pe punctul de a fi spânzurat pentru furt.

— Banditule! scrâşni ducele printre dinţi, eşti curajos fiindcă eşti înconjurat de acoliţii tăi.

— Hai, duceţi-vă, văd că profitaţi de faptul că mi-am dat cuvântul şi mă insultaţi. Nu-i nimic, totul se va plăti la

momentul oportun, v-o jur. Până nu demult v-aţi aflat în fruntea unei armate. Asta nu m-a împiedicat să vă iau prizonier şi să vă pun laţul de gât. Acum socotiţi şi dumneavoastră. Sunteţi paisprezece, noi numai patru. Ce vă împiedică să ne atacaţi?… Vreţi să vă spun ceva?… Voi veni la dumneavoastră, în propriul vostru palat, în mijlocul servitorilor, în plină zi, şi vă voi spune că sunteţi un laş.

— Vei veni?

— Da!

— Când?

— Când îmi va place!

Jean de Burgundia izbucni în râs şi-i întoarse spatele. Luând loc în litieră, în faţa reginei, murmură:

— Fanfaron!

— Voi veni! strigă Passavant, ca o supremă ameninţare, în timp ce litiera se urnea din loc.

Şi Isabeau îi răspunse:

— La revedere, seniore cavaler!

Atâta timp cât litiera şi escorta sa se putură vedea, cei patru rămaseră pe pragul porţii turnului. Nu intrară decât atunci când nu mai văzură pe nimeni.

Passavant se duse la grajd şi-şi scoase calul.

— S-o luăm din loc, spuse el, cred că a venit vremea.

În mai puţin de un minut, părăseau cu toţii turnul de Ganne, călărind fără grabă, ca nişte oameni care vor să se plimbe.

Malâtre fusese aşezat între Brancaillon şi Robin.

Din locul în care se aşezase, Frottier asistase la plecarea reginei şi a ducelui.

Când îl văzu pe Passavant şi pe ai lui îndepărtându-se la rândul lor, îşi socoti misiunea încheiată şi, urmat de trupa pe care o comanda, reluă în galop drumul spre Melun, mâncându-l tot timpul limba să povestească oricărui om întâlnit ceea ce văzuse şi auzise.

În acest timp, aflându-se pe poteca ce traversa pădurea, Talazar întrebă:

— Unde mergem acum, cavalere?

La care Passavant îi răspunse:

— La Paris, ce naiba! Şi odată ajunşi acolo, la palatul de Burgundia!

XXXVI. MAMA ÎNCEPE SĂ CAUTE.

Credem că a sosit momentul să facem cunoştinţă mai aprofundată cu un personaj care a apărut prea puţin timp în primele capitole ale povestirii noastre. Este vorba de cel ce-şi spunea singur „Omul cu obrazul însângerat”, pe care cavalerul de Passavant îl numea Saitano, considerându-l un mare savant, în timp ce Brancaillon, scutierul său, îl socotea, pur şi simplu, vrăjitor şi tremura numai când îl vedea.

Acest personaj era cunoscut în cartierul său sub numele de meşterul Gervais, şi sub acest nume îl vom prezenta şi noi.

Cu două zile mai înainte de faptele ce se vor petrece şi pe care le vom povesti în acest capitol, meşterul Gervaise tocmai îşi terminase prânzul.

În timpul mesei avusese o invitată care nu era alta decât Bonne Nebuna, mama Florei, contesa de Sombernon.

În timp ce se pregătea s-o conducă pe cerşetoare, fixând-o cu o privire grea, încărcată cu efluvii magnetice, îi spuse pe

un ton grav:

— Nu o veţi găsi fiindcă vă încăpăţânaţi să căutaţi o copilă de cinci sau şase ani.

— Dar asta-i vârsta micuţei mele Flore. Sunt sigură că nu are mai mult de şase ani. O ştiu prea bine!… Cum puteţi şti mai bine dumneavoastră?

— Vă înşelaţi, spuse meşterul Gervaise cu autoritate. S-au scurs mulţi ani de când vi s-a întâmplat acea nenorocire. Nu mai este un copil. Mă auziţi?… Are şaisprezece sau şaptesprezece acum. Şi trebuie să mă credeţi, pentru că ştiu mai bine chiar dacă… îi sunteţi mamă.

Nebuna rămase gânditoare.

Ajunsese pe coridor şi tocmai se îndrepta spre uşa care dădea în stradă.

— Căutaţi în Cité. Acolo o veţi găsi pe Flore. Acolo şi nu altundeva. Mă auziţi?

— Vă aud foarte bine, meştere Gervais, nu sunt surdă. În Cité, aţi spus? Oh! O voi găsi fără îndoială. Cité nu-i prea mare… Tinere de şaptesprezece ani nu sunt prea multe în Cité. Sigur că o voi găsi.

Meşterul Gervais păru că ezită o secundă, după care se hotărî:

— Vizitaţi-o pe Flore Mercerot. Cu ajutorul ei vă veţi regăsi fiica.

Figura blândă a nebunei se contractă şi o lucire rea îi trecu prin priviri. Frângându-şi mâinile cu un gest de disperare sălbatică, spuse:

— E drept, uitasem!… Acolo locuieşte blestemata aia!… Înghiţi-o-ar iadul! Satana s-o prăjească în veci în focul său…!

— Nefericito! strigă meşterul Gervais apucându-o de încheietură şi privind-o intens. E fiica ta, totuşi! Înţelegi? Fiica ta!

— Mi-aţi mai spus-o făcu ea, şi cred tot ce-mi spuneţi… mai puţin asta… De multă vreme i-am ghicit jocul netrebnicei. A făcut să i se spună Flore… Iată că acum vrea să facă să se

creadă că este fiica mea… Numai că eu am ghicit, slavă Domnului!

— Aveţi ceva împotriva acestei tinere?

— O detest! declară nebuna cu voce tăioasă. Şi-ntruna din zile o voi face să-mi plătească scump răul ce mi l-a făcut.

După ce aruncă ameninţarea, se strecură în stradă, traversând-o repede, întorcându-se în cocioaba sa.

Rămas singur, meşterul Gervais murmură: „Şi totuşi, pe fiica sa o urăşte atât de mult!”

Întră într-un cabinet mobilat confortabil şi începu să meargă-n sus şi-n jos, continuându-şi monologul: „Dar oare o urăşte într-adevăr? Cine poate spune că nu-i o deformare a sentimentului matern? Şi dacă-i aşa, înseamnă că în creierul ei mai există o scânteie care încă nu s-a stins! Cine ştie, dacă voi reactiva această scânteie, poate voi reuşi s-o vindec?”

…Se opri brusc din mers şi, ridicând din umeri, se admonestă singur: „Ei, hai! M-am pornit!… Sunt incorigibil!… Nu reuşesc să reprim complet neobositul căutător de mistere care am fost altădată… Şi la urma-nrmei, ce-mi pasă de doamna de Sombernon!… Savantul a murit demult!… N-a mai rămas decât omul chinuit de dorul răzbunării!”

Astea se întâmplau cu două zile înainte de întâlnirea meşterului Gervais cu Passavant, întâmplare pe care am povestit-o la timpul său.

Meşterul Gervais urmărise banda de asasini. Îl văzuse pe Sacrament înaintând nepăsător şi pe buze-i înflori un surâs batjocoritor. Asistase şi la lupta dată de Talazar. Fu şi martorul intervenţiei lui Passavant şi rânji: „Era inevitabil! Absolut inevitabil!… Din momentul în care Isabeau şi Jean de Burgundia au început să folosească aceleaşi procedeee pe care le-au folosit în suprimarea Roselys-ei, trebuiau să-şi dea seama că Passavant le va sta împotrivă. De-acum, sunt bătuţi dinainte. Şi asta-i tot atât de inevitabil.”

A doua zi află şi ce se întâmplase în grădina regelui. Cum? De la cine? N-are importanţă. A aflat şi asta-i de ajuns. Şi fu cuprins de un acces de bucurie nebună în cursul căreia în mijlocul unei fraze fără cap şi coadă, murmură ceva în genul: „Passavant este omul predestinat?! Am înţeles lucrul ăsta de mult timp! Pe tot iadul, am avut o inspiraţie fericită lăsându-l pe el să mă răzbune! Îl va ucide pe duce, asta-i sigur! Tot atât de sigur pe cât de adevărat este faptul că soarele este izvorul vieţii! Îl va ucide. dar după ce-l va batjocori, umili, ridiculiza. după ce-i va dărâma unul după altul toate planurile sale ambiţioase.”

…Ieşi repede din cabinet, uitând să pună la locul lor diversele flacoane pe care le pusese pe masă.

Aşa cum află de ce se petrecuse în grădina ducelui, tot aşa află, oră de oră, tot ceea ce făcu Passavant în zilele următoare.

Din partea sa, Bonne, pe care o vizita în fiecare zi, şi uneori chiar de mai multe ori pe zi, Bonne îi povestea tot ceea ce întreprindea, arătând astfel rezultatul infructuos al încercării sale. Aşa află de faptul că Flore voise s-o adăpostească pe nebună în casa ei şi că aceasta refuzase să locuiască împreună cu fiica sa.

— Ai făcut rău că ai plecat. V-am spus şi nu m-aţi crezut, v-o repet încă odată: prin Flore Mercerot vă veţi găsi fiica.

Din moment ce nu-i mai spunea că Flore Mercerot este fiica sa, Bonne nu se mai enervă. Se vedea clar că încearcă să înţeleagă şi pentru asta depunea un efort uriaş.

— Cum asta? întrebă ea.

— Nu ştiu, făcu el. Dar dacă aţi şti să întrebaţi inima acestei copile pe care o detestaţi, aşa după cum spuneţi, veţi vedea că vă va spune unde este fiica voastră.

Din nefericire, aceste cuvinte erau cam obscure pentru judecata slabă a sărmanei nebune.

Într-adevăr, Bonne petrecu ore îndelungate repetându-şi aceste cuvinte şi încercând să le înţeleagă sensul. A doua zi, încă mai încerca. Numai că acum, inconştient, operase o

mică modificare. O, nu prea mare lucru: pur şi simplu schimbase două cuvinte şi uitase alte două sau trei.

Meşterul Gervais spusese: „Dacă veţi şti să întrebaţi inima acestei copile, veţi vedea că vă va spune unde este fiica voastră.”

Şi acum Bonne repeta: „Dacă veţi şti să scotociţi inima acestei copile, veţi afla unde vă este fiica.”

Aceste cuvinte i se întipăriră în memorie şi nu i se mai şterseră.

În timpul vizitei pe care aceasta i-o făcu în acea zi, meşterul Gervais remarcă la nebună o preocupare ciudată, o văzu distrată, reflectând la unele lucruri pe care numai ea le ştia, şi cu toată îndemânarea de care dispunea, nu reuşi s-o facă să-i spună nimic.

Întâmplarea făcu ca Gervais, să fie nevoit să intre în cabinet şi ea îl urmă. Pe masă se mai aflau şi acum fiolele uitate. Bonne începu să le cerceteze în mod mecanic. Destupă una şi era cât pe ce s-o ducă la nas pentru a o mirosi, când meşterul Gervais o văzu şi i-o luă din mână spunându-i:

— Nu te atinge de astea. Numai dacă aţi respira lichidul acesta, veţi dormi cel puţin o oră.

Dându-i acest avertisment, meşterul Gervais făcu greşeala să-şi vadă de treabă lăsând flacoanele acolo unde se găseau.

Şi oare ce idee trecuse prin mintea nebunei…?

O lumină ciudată i se aprinse în ochi, şi în timp ce meşterul Gervais îi întoarse spatele, înşfacă flaconul şi-l ascunse în buzunarul şorţului.

După ce-şi termină treaba, meşterul Gervais adună flacoanele, distrat, şi le puse într-un dulap, fără să observe că lipseşte unul.

Conştientă de fapta sa – fiindcă gestul nu fusese mecanic, ci premeditat – Bonne ieşi repede şi nu mai reapăru în cursul zilei.

Dar oare ce voia să facă cu acel flacon? Poate că nici ea nu ştia prea bine. Oricum, fapt este că ajunsă în coliba ei, se grăbi să-l ascundă în cel mai secret loc.

Uitase oare cuvintele meşterului Gervais, cuvinte care o frapaseră atât de puternic? Ar putea fi posibil, deoarece se puteau observa la ea pierderi de memorie corespunzând cu momentele de nervozitate mai accentuate. Calmă acum, o primi pe Flore întrun mod binevoitor.

Dar aceste vizite ale fetei la mama sa nu mai durară mult timp. Ele încetară în ziua în care jupân Mercerot o duse la palatul de Burgundia. Bonne nu arătase niciodată că acele vizite i-ar fi făcut plăcere. Când nu se arăta ostilă, era indiferentă. Oricum, niciodată nu aşteptase aceste vizite cu nerăbdare. Niciodată nu le dorise.

Dar în momentul când acestea încetară, nu ştim prin ce fenomen inexplicabil, nebuna începu să le dorească cu ardoare, să le aştepte cu nerăbdare.

Obosită să mai aştepte, se duse să întrebe în strada Galilée, la negustor acasă.

Simonne nu o primi prea rău. Numai că se mulţumi să-i spună că tânăra nu este acasă şi că nu ştie când se întoarce, sau dacă se mai întoarce.

Bonne se îndepărtă, pradă unei agitaţii de neînţeles, prinsă de un acces de disperare dintre cele mai violente. Ore în şir rătăci ca o stafie de-a lungul străzilor, gemând, plângând, lovindu-şi faţa şi mormăind cuvinte fără sens, întretăiate de înjurături şi blesteme.

Asta se întâmpla în ziua în care seniorul şi doamna de Giac trebuiau s-o scoată pe Flore din palatul de Burgundia.

A doua zi dimineaţă – prin urmare ziua în care Isabeau şi Jean de Burgundia urmau să întreprindă acea călătorie la turnul de Ganne, călătorie atât de nefastă pentru ei – a doua zi dimineaţă, Bonne bătu în uşa meşterului Gervais într-un mod care-i era propriu numai ei şi care făcea să fie imediat recunoscută.

Foarte preocupată, nu observă că o litieră se oprise chiar în aceeaşi clipă, în faţa casei. Litiera era simplă, fără nici un blazon, şi cei doi vizitii care o conduceau nu purtau livrea. Un gentilom care călărea în dreptul portierei sări imediat din şa şi întinse mâna unei doamne îmbrăcată destul de simplu care coborî din litieră tocmai când servitoarea meşterului Gervais deschidea uşa.

În această locuinţă, ospitalieră pentru ea, Bonne se simţea ca acasă. Se îndreptă direct spre bucătărie şi, nevăzându-l pe cel care-l căuta, după ce aruncă o privire şi în grădină şi văzu că nici acolo nu este, intră în cabinet neglijând sau uitând să închidă uşa în urma sa.

De la prima privire, meşterul Gervais văzu că femeia se află în plină criza de furie. Şi imediat aceasta îi spuse:

— Blestemul e asupra mea! Blestemata de Mercerot a dispărut! Mi-e imposibil s-o găsesc pe târfa asta a iadului!

— Taci, îi spuse el cu asprime, e abominabil ceea ce spui!

Şi, mai liniştit:

— Dacă o urâţi atât de mult, de ce sunteţi supărată de dispariţia ei? Ce vreţi să-i faceţi?

— Ce vreau să-i fac?… Nimic rău, vă jur, pentru că am nevoie de ea… pentru că mi-aţi spus că ea mă va ajuta s-o găsesc pe fiica mea, pe Flore, frumoasa Fleuron, blânda Fleurette… Fiindcă aşa mi-aţi spus, meştere Gervais!

— Aşa v-am spus, într-adevăr. Dar v-am mai spus şi alte lucruri pe care n-aţi vrut să le credeţi. Şi nu aveţi dreptate.

— Mi-aţi spus că voi afla unde mi-e fiica scotocind în inima acestei Mercerot!

Fără voia sa, accentul fu de această dată atât de duşmănos încât orice ascultător l-ar fi remarcat.

Dar meşterul Gervais nu observă. Nici măcar nu auzi ce spusese.

Ochii săi se fixaseră asupra uşii întredeschise, şi în clar-obscurul culoarului tocmai o zărise pe femeia ce coborâse din litieră şi care acum asculta cu atenţie.

În spatele ei, sprijinit liniştit de zid ca şi când ar fi fost la el acasă, se afla gentilomul care o ajutase să coboare.

Şi tocmai atunci Bonne repeta:

— Mi-aţi spus că trebuie să-i scotocesc inima, nu-i aşa?

Nici de această dată meşterul Gervais nu auzi.

Zărind-o pe doamnă, avu un moment de uluire. Nelinişte, o nelinişte ucigătoare, i se întipări pe figură. Vizitatoarea ar fi remarcat această nelinişte dacă privirile sale n-ar fi fost îndreptate spre nebună.

De altfel, meşterul Gervais îşi reveni repede. Înaintă repede şi plecându-se până la pământ, spuse cu un respect exagerat:

— Dumneavoastră aici, doamnă? Ce onoare pentru casa mea!

Isabeau, fiindcă ea era, urmărea cu atenţie concentrată cele spuse de Bonne, pe care o privea intens. În acest timp înainta cu pasul ei lent, teatral, pe care-l folosea în anumite circumstanţe. Se instală într-un fotoliu uriaş, într-o atitudine degajată, fermecătoare ca totdeauna, dând astfel de înţeles că a venit ca prietenă şi că vrea să lase la o parte orice etichetă împovărătoare.

XXXVII. ISABEAU GĂSEŞTE.

În urma ei intră şi Sacrament. Închise uşa şi se sprijini cu umerii de ea, încrucişându-şi braţele. Nemişcat, ochii săi priveau în neant.

Ce putea fi mai liniştitor decât atitudinea prietenoasă a reginei.

Bonne, care-şi urmărea ideea cu tenacitatea răbdătoare specifică bolnavilor, se agăţase de haina meşterului Gervais de care-l trăgea din timp în timp, repetând:

— Aţi spus-o, da sau nu?... Vreau să fiu sigură...!

Nerăbdător, meşterul Gervais, bombăni:

— Da, da, am spus-o. Lasă-ne, Bonne... vezi bine că o deranjezi pe doamna... Hai, du-te, copilul meu, întoarce-te la tine acasă.

Atunci lsabeau îi aruncă una dintre cele mai blânde şi încurajatoare surâsuri.

Încurajată de acest surâs, nebuna se apropie şi făcu o reverenţă.

După care se mai apropie puţin, şi, aplecându-se spre fotoliu, şopti misterios şi confidenţial:

— Spuneţi şi dumneavoastră, doamnă, ştiţi bine, fiica mea, frumoasa Fleurette pe care contele cel rău mi-a furat-o… ei bine! Sunt pe cale s-o regăsesc. Puteţi presupune cât de fericită sunt! Văd că mă plăceţi… vreau să vă spun… Dar să n-o spuneţi nimănui… lumea e atât de rea: Iată: fata aia, Mercerot, ea ştie unde se află fiica mea. Şi nu vrea să-mi spună, nemernica, dar nu-i nimic… ştiu cum trebuie să acţionez pentru a o face să vorbească… Aha! Da! Inima sa va vorbi în locul ei, o să i-o scot eu!… Adio, Doamnă. Şi mai ales, nu spuneţi nimănui secretul meu.

Făcu o nouă reverenţă şi se îndreptă spre uşă.

Sacrament îşi întrebă stăpâna din priviri, şi la semnul ei afirmativ, o lăsă pe nebună să treacă, închizând uşa în urma ei şi reluându-şi aceeaşi poziţie absentă.

Când nebuna dispăru, Isabeau întrebă nerăbdătoare:

— Cine era femeia?

— O sărmană nebună.

— Şi cum se numeşte?

— E numită Bonne Nebuna.

— Unde locuieşte?

— Vizavi, doamnă. În colţul străzii Bon-Puits.

Regina rămase pe gânduri câteva momente.

— În mod sigur, spuse ea în cele din urmă, e o femeie de familie bună.

— Altădată se numea doamna de Sombernon şi în Statele monseniorului de Burgundia, care pe atunci se numea contele de Nevers, purta titlul de contesă.

— Povesteşte-mi istoria.

— E o istorie pe care monseniorul de Burgundia o ştie de o mie de ori mai bine ca mine, doamnă, şi ar putea să vă

spună toate detaliile pe care eu n-am de unde le cunoaşte… Şi asta numai dacă are curajul să vorbească.

— N-are importanţă, rosti cu răceală Isabeau, spuneţi-mi ce ştiţi.

— Puţine lucruri, doamnă, o asigură meşterul Gervais, foarte puţine. Iată: se zvonise prin acele locuri că tânărul conte de Nevers se îndrăgostise nebuneşte de doamna de Sombernon fără a reuşi să-i sucească minţile – fiindcă era măritată şi era cinstită – aşa încât găsi cu cale să răpească fetiţa contesei, ameninţând-o că o va ucide dacă nu-i cedează. Şi mama trebui să cedeze. Rezultatul? Copila a dispărut, asasinată fără îndoială… În ce o priveşte pe mamă… aţi văzut-o. Mi-ar fi imposibil să vă spun mai mult, fiindcă nici eu nu ştiu mai mult.

— Copila răpită se numea Flore?

— Cel puţin aşa susţine mama ei. Şi cred că memoria n-o înşală asupra acestui lucru.

— Oare acest copil nu se numeşte acum Flore Mercerot?

Meşterul Gervais nici măcar nu clipi. Luă un aer mirat aşa de bine jucat, încât Isabeau îl crezu.

— la te uită! făcu el simplu. Zece martori de o cinste de netăgăduit pot atesta că tânăra de care vorbiţi este fiica jupânului Mercerot. Părerea mea este că fiica sărmanei contese e moartă de mult timp.

— Atunci, făcu Isabeau, în care mai persista un rest de bănuială, de ce o lăsaţi să creadă că fiica ei trăieşte şi că o va găsi?

— Oare nu-i destul de nenorocită? Trebuie s-o aducem la disperare?… De altfel, chiar dacă i s-ar spune că fiica-i este moartă, n-ar crede.

— E posibil, murmură gânditoare Isabeau. Dar atunci de ce i-ai spus femeii că Flore Mercerot ar putea s-o ajute să-şi găsească fata?

Meşterul Gervais surâse îngăduitor:

— Nebuna, fără să ştie de ce, nutreşte faţă de această tânără o ură puternică. Pentru a evita o nenorocire, oricând

posibilă cu o nebună care are frecvent accese de furie, am inventat povestea asta.

— Astea sunt sentimente de un umanism lăudabil, sentimente pe care nu le-am cunoscut la Saitano.

— Saitano e mort, repetă meşterul Gervais cu răceală. Deja am avut onoarea s-o spun Meiestăţii Noastre.

— Chiar dacă vă spuneţi acum meşterul Gervais, tot îmi puteţi fi util tot aşa cum mi-a fost util defunctul Saitano.

Şi Isabeau se decise:

— Tânăra asta mă deranjează, spuse ea cu un calm înfricoşător. Trebuie să dispară!… Îmi trebuie una din acele licori pe care vrăjitorul Saitano ştia atât de bine să le combine, şi care, în câteva săptămâni, îl face să coboare liniştit în mormânt pe cel care a băut-o. Şi îmi trebuie şi licoarea miraculoasă care întreţine nebunia regelui.

Tonul pe care spusese aceste cuvinte arăta o hotărâre de nestrămutat şi meşterul Gervais înţelese.

— Dar dacă vă spun că nu mai am niciuna din acele licori despre care vorbiţi?

Cu aceeaşi blândeţe sinistră, ea replică:

— Va voi lăsa la dispoziţie, în acest caz, douăzeci şi patru de ore pentru a o pregăti.

— Şi dacă vă spun – şi asta-i uşor de verificat – că nu mai am nici cuptor, nici alambic, nici un fel de instrument sau materii prime?

O sclipire ameninţătoare trecu ca un fulger prin privirile reginei. Fără ca măcar să se întoarcă, spuse cu un surâs pe buze:

— Sacrament, ce trebuie să faci în cazul în care eu ies din această casă fără a obţine ceea ce doresc?

— Voi rămâne aici pentru a-l păzi pe onorabilul burghez.

— Şi apoi?

— Îl voi da pe mâna domnului Le Veu de Bar care nu va întârzia să apară.

— Şi apoi?

— Drace, făcu Sacrament râzând gros, cred că între ei va urma o explicaţie mai degrabă penibilă pentru acest domn burghez, având în vedere că această explicaţie va avea loc prin intermediul călăului care-i cunoscut drept un om foarte dur.

— Ei bine? întrebă ea laconic.

— Ei bine, doamnă, se supuse bătrânul savant cu o demnitate de invidiat, cedez violenţei.

Isabeau aprobă cu un gest şi aşteptă impasibilă.

Meşterul Gervais se îndreptă spre dulăpiorul în care-şi pusese flacoanele şi scoase dintr-un sertar secret un flacon minuscul şi altul ceva mai mare, care părea să conţină apă, şi le întinse reginei în timp ce-i spunea:

— Aceasta-i otrava pe care mi-aţi cerut-o.

Isabeau luă flacoanele şi se sculă liniştită. Totul se petrecuse după cum prevăzuse.

— Meştere, spuse ea cu gravitate, dacă evenimentele se vor desfăşura după cum cred că trebuie să se întâmple, aceste două flacoane îmi vor deveni nefolositoare şi le voi distruge fără să mă servesc de ele. Asta o spun pentru ca să ai conştiinţa împăcată, şi mai adaug că nu voi mai veni niciodată să te caut… Nu mai ştim să ne înţelegem.

— Şi eu cred la fel, doamnă, spuse pe un ton rece meşterul Gervais. Mai mult, să nu credeţi că teama de moarte m-a făcut să cedez… Atunci când un anumit eveniment se va întâmpla, şi nu va întârzia să se întâmple, vă asigur, nu voi mai avea nici un motiv să mai trăiesc. Şi atunci, doamnă, dacă împotriva intenţiilor pe care păreţi că le manifestaţi, acum, dacă atunci veţi reveni cu o cerere asemănătoare, aduceţi cu dumneavoastră şi călăul să mă execute imediat, fiindcă nu veţi mai obţine nimic de la mine.

Isabeau îl privi drept în ochi. Şi-i fu imposibil să se îndoiască de hotărârea şi sinceritatea lui. Cu un surâs ameninţător rosti:

— Aşa voi face, spuse ea grav. Numai că, pentru a evita să mă prezint prea devreme, ar trebui să cunosc acel

eveniment care nu va întârzia să se întâmple, după cum spuneţi.

Meşterul Gervais se îndreptă, şi la rândul său o privi drept în ochi şi-i spuse cu o voce îngheţată:

— Este drept, doamnă. E vorba de moartea lui Jean de Burgundia.

— Cred că te înşeli, meştere… Un singur om l-ar putea ucide pe Jean de Burgundia. Acel om se numea cavalerul de Passavant… Şi el este acum mort.

— Dumneavoastră vă înşelaţi, doamnă, continuă cu aceeaşi răceală meşterul Gervais. Există o altă mână mai puternică, mai hotărâtă ca aceea a seniorului de Passavant. Şi aceasta va fi mâna care-l va ucide pe duce.

Şi din nou, împotriva voinţei sale, Isabeau tresări interior. Dar bravă:

— Este poate mâna însângerată care face să-ţi sângereze obrazul?

— Nu, doamnă, strigă meşterul Gervais. Şi liniştindu-se: e vorba de această mână.

Plecat respectuos, arătă spre mâna reginei.

Împinsă de o forţă irezistibilă, Isabeau îşi ridică mâna dreaptă şi o privi un moment cu un aer gânditor. Murmură ca pentru ea:

— Mâna asta, care până acum l-a îndrumat, l-a împins pe Jean de Burgundia spre putere, să se întoarcă împotriva lui, să-l arunce în mormânt?… Nebunie!… Ce crimă ticăloasă, odioasă va comite pentru a se justifica această moarte, după părerea ta?

— Crima lui Iuda, doamnă… În scurt timp Jean de Burgundia vă va trăda cu laşitate, ca un mizerabil.

Rămase un moment visătoare şi brusc izbucni în râs:

— Atunci sunt liniştită, spuse ea. Dacă mâna mea va trebui să-l lovească pe Jean de Burgundia, acesta nu va muri niciodată.

Şi cu un dispreţ abia ascuns:

— Adio, meştere. Fie că ducele moare sau nu, nu ne vom mai revedea. Nu mai avem nimic în comun. Vino, Sacrament.

Şi cu mersul său liniştit şi maiestuos ieşi din cabinet.

Meşterul Gervais o urmă, cu un surâs enigmatic pe buze. În sinea sa îşi spunea: „Nu mai vrea să mă vadă fiindcă mă crede nebun… Şi totuşi ne vom revedea. Eu mă voi duce de acea dată s-o văd. Şi lovitura pe care i-o voi da va fi atât de grea, încât va blestema clipa în care am apărut.”

Ajunsă pe pragul uşii, Isabeau repetă, insistând:

— Adio, meştere.

Ajutată de Sacrament urcă în litieră în timp ce meşterul Gervais rămase pe loc, plecat adânc.

Odată instalată pe perne, Isabeau se aplecă spre Sacrament şi-i şopti:

— La căsuţa din Clos-Margot.

Şoapta-i fusese aproape imperceptibilă. Şi totuşi meşterul Gervais o auzi. Privind spre litiera care se îndepărta la pas, gândi: „Ce-i cu această căsuţă din Clos-Margot? Trebuie să aflu.”

…Se înfăşură într-o manta până la ochi şi-n mai puţin de două minute după plecarea reginei se afla în stradă.

În colţul străzii Bon-Puits zări litiera care se îndrepta uşor spre strada Saint-Victor.

Ajuns în faţa casei nebunei, avu o scurtă ezitare: „Dacă aş intra? îşi spuse el. Mi s-a părut că Isabeau s-a interesat prea mult de doamna de Sombernon… Ei aş! Ce-ar putea ea să-i ceară?… Şi, la urma-urmei, ce-mi pasă mie!… Să urmăresc litiera.”

Şi într-adevăr, o urmări. O urmări de la distanţă, gândind în sinea sa: „De ce n-ar fi Isabeau aceea care l-ar ucide pe duce?… Da, de ce nu?”

În timp ce gândea astfel, Isabeau se afla lângă nebună. Dacă ar fi intrat, aşa cum avusese prima intenţie, meşterul Gervais ar fi găsit-o acolo.

Cele două minute pe care le pierduse în timp ce se îmbrăca, permisese litierei să ia un oarecare avans. Apropiindu-se de cocioba nebunei, Isabeau făcu un semn lui Sacrament care se aplecă spre ea. Regina îi dădu câteva instrucţiuni.

Litiera se opri scurt, Isabeau coborî şi intră în cocioabă urmată de Sacrament, în timp ce litiera îşi continuă drumul, unul dintre vizitii încălecând calul bavarezului.

Bonne recunoscu imediat pe aceea pe care în mintea sa o numea deja „Frumoasa Doamnă”, şi-i surâse.

— Am venit pentru a-ţi aduce instrumentul cu care să-ţi găseşti fiica… Îţi aduc instrumentul cu care o vei face pe fata aceea, Mercerot, să vorbească.

— Ştiu cum să o fac să vorbească. Nenorocirea e că ticăloasa a dispărut!… Ah! Dacă aţi putea să-mi spuneţi unde aş putea s-o găsesc!

— Chiar asta vreau să-ţi spun, spuse Isabeau cu cel mai fermecător surâs.

Şi aplecată asupra nenorocitei care-i sorbea cuvintele, îi vorbi timp îndelungat, în şoaptă, blând, convingător, impunându-şi voinţa.

Când termină, Bonne părea beată de bucurie. Sau cel puţin aşa crezu Isabeau.

— Ai înţeles bine? întrebă ea.

— E vorba de fiica mea, izbucni Bonne, şi mă mai întrebaţi dacă am înţeles!… Mă credeţi nebună?… Haide, haide, totul mi s-a întipărit în memorie…!

Isabeau se ridică şi lăsă pe măsuţă o pungă plină cu aur, căreia Bonne nu-i dădu nici o atenţie, îndreptându-se spre uşă, regina îi spuse:

— Omul acesta va veni să te caute (şi-l arătă pe Sacrament) şi te va conduce la fata aia, Mercerot.

— Faceţi-o cât mai repede posibil!

— Mai trebuie să ai răbdare două sau trei zile, nu mai mult.

— Nu mai mult!… scrâşni Bonne. Aş vrea să vă văd în locul meu…!

— Mi-ai promis, spuse cu severitate Isabeau.

— Bine, bine, voi încerca să am răbdare.

— Mai ales meşterul Gervais să nu afle nimic!

— Poate să-mi smulgă chiar şi limba şi nu va scoate de la mine nici un cuvânt.

Cu un surâs sinistru pe buze, Isabeau o aprobă şi ieşi spunându-şi: „Otrava bătrânului nebun devine inutilă… Poate-i mai bine aşa. În ce priveşte licoarea destinată regelui… Nu poţi şti niciodată. Trebuie s-o păstrez.”

Şi cu voce tare:

— Dă-mi braţul, Sacrament, să ne întoarcem. Acum e prea târziu să mai mergem la Clos-Margot. Ne aşteaptă ducele.

Pe căi ocolite şi nu prea circulate, ajunseră la palatul Saint-Pol. Două ore mai târziu, în ţinută de mare gală, îl urma pe Jean de Burgundia la turnul de Ganne.

*

* *

După plecarea reginei, Bonne încercă să-şi vadă de treburile ei zilnice, dar era mult prea preocupată şi mereu în minte îi veneau aceleaşi cuvinte: „Două sau trei zile! E ucigător de mult! Nu cred că voi putea aştepta atât!”

…În mod vag îşi dădea seama că nu era în starea sa normală, deoarece, din timp în timp, murmura: „Nu mă simt prea bine!”

Şi pe când îşi repeta aceste cuvinte poate pentru a zecea oară, se prăbuşi brusc şi rămase întinsă, nemişcată, leşinată ori poate moartă.

XXXVIII. MEŞTERUL GERVAIS PREGĂTEŞTE EVENIMENTELE.

Isabeau şi Jean de Burgundia îşi întâlniră curtenii şi mica armată dincolo de Montgeron, unde-i aşteptau, urmând ordinele reginei.

La Montgeron, ducele voi să dea ordinul ca pădurea să fie scotocită, să încerce măcar să prindă rebelii.

— Inutil, spuse Isabeau pe un ton puţin dispreţuitor, oamenii voştri nu-l vor mai găsi pe seniorul de Passavant şi tovarăşii săi.

Şi avea aerul că spune că ducele nu avea forţa de a se măsura cu viteazul cavaler. Sau cel puţin, aşa înţelese ducele… Şi-şi muşcă buzele până la sânge.

— Seniorul de Passavant, spuse ea cu un accent de convingere nestrămutată, îşi ţine totdeauna promisiunile. A promis că va veni la palatul vostru pentu a vă spune unele cuvinte… Fiţi sigur că o va face.

— Să dea Dumnezeu să vină! bubui ducele într-un acces de mânie. O jur pe Dumnezeu că nu va mai ieşi viu!

— O sper, spuse Isabeau cu un surâs livid. Dar, credeţi-mă duce: luaţi-vă toate precauţiile şi… nu juraţi nimic.

Doamnele de onoare luară loc în litiera reginei. Şi călătoria continuă, tăcută şi mohorâtă.

Din Montgeron plecară câţiva curieri în goana calului. Mulţimii care aştepta bucuroasă şi gălăgioasă întoarcerea strălucitorului cortegiu, i se anunţă în sunetele trompetelor, că avusese loc o trădare mârşavă, că suveranii au fost victimele unei maşinaţii abominabile, maşinaţie ţesută de nişte renegaţi, trădători rebeli, fără de lege şi credinţă şi care vor fi pedepsiţi după cum merită, că monseniorul Delfin nu-şi părăseşte oraşul său,Melun, şi nici nu-şi trimisese vistieria. În final, erau invitaţi să plece cu toţii, cât mai repede, altfel vor risca pedeapsa cu moartea.

La Palatul Saiut-Pol, ducele se despărţi de regină.

Meşterul Gervais se aflase în împrejurimile porţii Saint-Antoine, în primul rând al mulţimii, murmurând cu o ironie veselă: „Iată-mă bine plasat pentru a vedea intrarea triumfală a lui Isabeau şi Jean de Burgundia!”

…Intrarea triumfală fusese aceea la care se aştepta. Singur în mulţimea imensă nu fusese surprins de toate evenimentele neaşteptate ce se abătuseră asupra cortegiului şi care înspăimânta pe toţi cei din jurul său, schimbând repede bucuria într-o tristeţe nelinişitită.

Acum, satisfăcut de cum trecuse ziua, se întorcea acasă, fără a-i păsa de toţi acei ticăloşi care, odată cu căderea nopţii, deveneau stăpânii străzilor.

Ajunse fără a i se întâmpla nimic în strada Bon Puits, la câţiva paşi de casa sa. Se afla în faţa casei lui Bonne Nebuna. Trecând, aruncă o privire distrată spre uşă.

„Asta-i ciudat, gândi el. Cum se face că Bonne s-a culcat fară a-şi închide uşa…?”

Nu era omul care să mediteze la o problemă pe care o putea rezolva imediat. Împinse uşa întredeschisă şi intră.

Aprinse o torţă care se afla în faţa căminului şi la lumina ei văzu întins pe jos corpul doamnei de Sombernon, chiar în locul în care se prăbuşise de dimineaţă.

Se aplecă asupra acestui corp şi-l studie cu atenţie, nescăpându-i nici un simptom. Ridicându-se, murmură: „Dacă n-aş fi sosit acum, nefericirile doamnei de Sombernon ar fi luat sfârşit!”

Se hotărâse repede. Aplecându-se, luă corpul în braţe cu o forţă pe care n-ai fi bănuit-o la un om de vârsta lui, îl ridică şi, neuitând să încuie uşa şi să ia cheia, ieşi din casă.

Ajunse la el, o instala pe bolnavă într-o cameră liniştită de la primul etaj şi-i dădu toate îngrijirile necesare. În mod voit, nu-şi trezi servitoarea. Făcu totul el singur, cu o îndemânare şi agilitate deosebite.

La revărsatul zorilor coborî în cabinetul său părăsind bolnava, care părea că se simte mai bine, spu nând u-şi sati sfăcut: „Încă nu s-a întâmplat nimic. Dar. mai este timp!”

…Pe la ora şapte dimineaţa, cu faţa ascunsă în manta, sub streaşina casei care se afla în colţul străzilor Barillerie şi Calandre – casa în care locuia Milon de Talazar – stătea nemişcat, pândind intrarea în Palat, intrare aflată în faţa sa.

Se pare că se afla acolo de mai mult timp, cu toate acesta nu dădea semne de nerăbdare, părând o statuie. O singură dată ochii i se desprinseră de pe poarta Palatului. Şi asta pentru a privi un grup ce se îndrepta spre el. O singură

dată îşi părăsi locul de observaţie, şi asta pentru a urmări grupul care tocmai o luase pe strada Calandre.

Reveni la postul său abia după ce văzu grupul intrând în casa lui Talazar, cu un surâs de satisfacţie pe buze.

Puţin după ora opt, Simonne ieşi şi se îndreptă spre strada Orberie. Coşul pe care-l ţinea sub braţ arăta că se duce după târguieli în piaţa care se afla acolo.

Meşterul Gervais o urmă pe Simonne pas cu pas şi o văzu cum îşi face cumpărăturile.

Când văzu că femeia se întoarce spre Palat, meşterul Gervais o acostă politicos. Mereu acră, femeia îl întâmpină cât se poate de prost. Dar nu degeaba meşterul Gervais o acostase.

În consecinţă, nu se dădu bătut şi nu se lungi la vorbă. Făcu pur şi simplu un gest, dar un gest de o elocvenţă irezistibilă pentru Simonne. Meşterul întinse mâna în palma căreia luceau cinci sau şase monezi de aur, spunând cu blândeţe:

— Urmaţi-mă.

Frumoasele monezi dispărură deja, ca prin minune. După care se grăbi să-l asculte, mirosind că-i vorba şi de alţi bani.

Meşterul Gervais se mulţumi s-o conducă până la prima cârciumă întâlnită în drum. Acolo intrară într-un mic separeu rezervat clientelei mai bogate şi doritoare de singurătate.

Când rămaseră singuri, în faţa unei sticle cu vin vechi de Saumur înconjurată de farfurii cu prăjituri apetisante, meşterul Gervais umplu paharele şi împinse farfuriile în faţa Simonnei, după care scoase o pungă din buzunar şi i-o arătă.

Ochii bătrânei sclipiră cu lăcomie. Cu nepăsare, meşterul Gervais îi comunică:

— Am înăuntru două sute de scuzi de aur.

Bătrâna îşi împreună mâinile, extaziată.

Ridicându-şi fruntea, îl privi drept în ochi şi întrebă:

— Ce trebuie să fac?

Şi nu spuse mai mult. Dar accentul folosit era de o elocvenţă care înspăimânta. Meşterul Gervais îşi dădu seama că pentru această sumă bătrâna şi-ar fi ucis şi propria mamă.

— O să-ţi spun. Dar mai înainte, trebuie să afli că dacă mă serveşti cu credinţă, mai capeţi încă zece ca asta.

— Sfântă Simonne! o adevărată avere.

— Dar dacă mă trădezi, dacă mă minţi, continuă meşterul Gervais, n-o să-ţi spun ce-ţi voi face… dar să te aştepţi la chinurile cele mai îngrozitoare pe care le poate închipui mintea omului.

— Consimt, spuse ea. Să fiu blestemată în veci dacă-mi va veni măcar ideea de a trăda sau de a minţi.

— Bine, rosti grav meşterul Gervais.

După o jumătate de oră de discuţie între patru ochi, meşterul Gervais şi Simonne se despărţiră. Amândoi păreau destul de încântaţi.

Îndreptându-se spre strada Barillerie, Simonne se gândea: „Ah! Mereu mi-am spus că micuţa Flore îmi va aduce o avere. Deja am pus mâna pe mulţi bani. Dar asta nu-i nimic faţă de ce voi mai căpăta în continuare. Şi de această dată nu voi împărţi cu nimeni, totul îmi va rămâne mie!… Ah! Jupâne Mercerot, o să afli pe pielea ta ce înseamnă s-o furi pe Simonne!… Desigur că o să-l servesc cu credinţă pe acest viteaz, pe acest generos, pe acest excelent meşter Gervais, Dumnezeu să-l binecuvânteze! Nu-i nici un pericol să-l trădez!… De altfel, are o privire care-ţi îngheaţă sângele în vine… şi care-ţi opreşte minciuna pe buze.”

Dinspre partea sa, în timp ce se îndrepta spre Petit-Pont, meşterul Gervais îşi spunea: „Ticăloasa asta va face tot ce doresc, fiindcă eu fixez preţul. Voi afla prin ea tot ce unelteşte cămătarul ăsta, Mercerot. Voi afla tot ce a făcut cu aceea pe care o dă drept fiica sa. Voi fi ţinut la curent cu tot ce se va întâmpla în casa lui. Când va sosi momentul, voi putea pregăti evenimentele.”

XXXIX. ISABEAU ÎŞI ŢESE PLASA.

Passavant, Talazar şi scutierii lor, Robin şi Brancaillon, încadrându-l pe Malâtre a cărei figură îngrijorată îi trăda neliniştea, traversaseră Sena pe la Villeneuve-Saint-Georges.

Acolo o luară pe drumul spre Corbeil şi ajunseră în cătunul Saint-Marceau cu mult înainte ca Isabeau şi ducele să fi ajuns la poarta Saint-Antoine.

Cum era prea târziu pentru a mai intra în Paris, se opriră la un han, modest în aparenţă, la doi paşi de poarta Bordelle pe unde voiau să se înapoieze în oraş a doua zi dimineaţa.

În han, Passavant avu o scurtă discuţie cu Malâtre.

— Mâine dimineaţă, îi spuse el, vei fi liber să te duci să te spânzuri unde vrei.

Malâtre, care începuse să se întrebe dacă nu cumva cavalerul şi cei doi scutieri turbaţi nu-l aduseseră cumva până aici cu scopul de a scăpa de el, simţi cum renaşte. Voi să-şi declare veşnica recunoştinţă.

Passavant îi tăie vorba şi adăugă flegamtic:

— Dar asta numai după ce ne introduci în Palatul de Burgundia.

— Vreţi să vă introduc în Palatul de Burgundia?

— Şi să ne conduci în apropierea stăpânului tău, adăugă Passavant.

— Şi să mă asiguraţi că după asta voi fi liber!

— Ai cuvântul meu, declară serios Passavant.

— Ei bine, aşa să fie, spuse Malâtre fără să mai obiecteze.

Şi fie că fusese impresionat de generozitatea gestului cavalerului, fie că-i venise vreo idee, adăugă cu o oarecare solemnitate:

— Pentru că ţineţi cu tot dinadinsul, vă voi conduce până în apropierea stăpânului meu, mă însărcinez cu asta. Dar… v-aţi gândit la ce vă expuneţi?… Vă previn, domnule, că de acolo nu veţi mai ieşi viu.

Nu se auziră decât câteva mormăituri înfundate. Era Robin care aproba aceste cuvinte înţelepte.

Passavant se întoarse spre el şi-i aruncă una din privirile sale atât de expresive care făcu să se oprească imediat mormăitul.

— Asta ne priveşte pe noi, spuse el, adresându-se de această dată lui Malâtre.

— Am spus asta, insinuă omuleţul privindu-l furiş, pentru că n-aş vrea să mă acuzaţi de o nenorocire care se poate întâmpla oricând.

— Orice s-ar întâmpla, promise Passavant, vei fi liber imediat ce noi ne vom afla în prezenţa stăpânului tău.

Şi remarcându-i bucuria pe care nu şi-o putu ascunde complet, îl avertiză cu un surâs ascuţit.

— Te previn şi eu, la rândul meu, că la cea mai mică încercare de a fugi, te strâng de gât cu mâinile mele.

— Fiţi liniştit, domnule, nici măcar nu mă gândesc la asta. Drace, ţin la pielea mea!

Adevărul este că ticălosul gândea: „Să fug?… Nu sunt chiar atât de tâmpit!… Pe barba lui Cristos. Nu pot rata o ocazie atât de bună pentru a reintra în graţiile stăpânului meu care sunt sigur că acum îmi vrea moartea! Fiţi liniştiţi, mieluşeilor, vă voi conduce la monseniorul… vă voi introduce în palat… Cât despre a ieşi, asta-i altă poveste.”

Rezultatul acestor reflecţii a fost că atunci când au intrat în Paris, Malâtre nu a încercat absolut deloc să fugă, dimpotrivă. În timp ce se apropiau de Cité, Robin, ascultând fără îndoială de ordine prealabile, îl trase înaintea grupului, omuleţul îşi închipui că Passavant renunţase la acel plan nebunesc şi fu disperat.

Cavalerul se gândise că după afacerea de la Turnul de Ganne, după aventura ce urma să aibă loc la palatul de Burgundia – chiar dacă ar fi ieşit de acolo nevătămaţi, ceea ce nu prea credea – ar fi fost deosebit de imprudent să mai locuiască la hanul Truie-Pendu.

Talazar, căruia îi spusese acestea, propusese locuinţa lui din strada Calandre şi Passavant fusese de acord. Dar cum locuinţa se compunea doar dintr-o cămăruţă la mansardă,

hotărâseră să se oprească în drum şi să discute cu proprietarul. Ceea ce şi făcură.

Dar, cum ar fi fost o prostie să-i arate şi lui Malâtre noua locuinţă, Robin fusese însărcinat s-o ia înainte cu acesta.

După ce rezolvă problema locuinţei, cei trei grăbiră pasul şi ajunseră din urmă pe Robin şi Malâtre, aproape de strada Saint-Denis. Malâtre văzu astfel cu bucurie că Passavant nu se răzgândise. Asta era esenţial pentru el şi nu mai încercă să afle de ce l-au făcut s-o ia înainte.

În curând ajunseră în strada Mauconseil. Aici se afla intrarea principală în fostul palat d'Artois, devenit acum palatul de Burgundia.

Afectând un aer nepăsător, Malâtre încercă să-şi conducă tovarăşii pe acolo.

Socotise asta fără a se gândi că şi Robin cunoştea bârlogul în care urmau să intre, şi care fusese însărcinat din această cauză cu organizarea acestei părţi a aventurii.

— O secundă, spuse acesta pe un ton răutăcios, suntem oameni de joasă condiţie şi, de altfel, adevărate flori de modestie. Nu ţinem neapărat că avem onoarea porţii principale. S-o luăm prin strada Petit-Lion.

Se opriră în strada Pavée, în faţa acelei porţi mici prin care Robin ieşise să „îndeplinească” misiunea încredinţată de Jean de Burgundia.

— Deschide, ordonă el pe un ton ce nu admitea replică.

— Şi dacă-i tras zăvorul pe cealaltă parte?

— M-ar surprinde să nu ai tu un semnal al tău care să facă să ţi se deschidă imediat.

Malâtre înţelese că n-are încotro. Se resemnă şi, suspinând, băgă cheia în broască. Poarta se deschise imediat fără să facă nici cel mai mic zgomot.

Robin îl înhaţă pe Malâtre cu mâna stângă, în timp ce, cu dreapta îşi scoase pumnalul, ascunzându-l sub manta.

— Fii atent, spuse el cu răceală, dacă cineva încearcă să ne oprească, îl vei îndepărta. Cum? Asta-i treaba ta. Dacă

nu reuşeşti, e vai de tine… La cel mai mic gest, la cea dintâi privire suspectă, te ucid… Hai, acum ia-o din loc.

Intrară şi închiseră poarta în urma lor.

Passavant explicase dinainte tovarăşilor săi planul pe care-l concepuse.

— Odată ajunşi la duce, spusese el, îl înhăţăm. Cu pumnalul la gât, îl vom obliga să elibereze pe logodnica voastră şi să ne conducă nevătămaţi până la poartă. Ajunşi în stradă, ne descurcăm noi. Vedeţi cât de simplu este?

Dar Robin care, hotărât lucru, era un cârcotaş, bobănise:

— Jean de Burgundia e un vulpoi bătrân. N-o să se lase el prins chiar pe terenul său. O să ne joace o festă urâtă de tot. Noi vom fi cei prinşi şi făcuţi bucăţele.

Nerăbdător, Passavant îi replică:

— Ştii tu alt mijloc mai bun?

— Nu, pe coarnele diavolului!

— Atunci să nu mai vorbim!… De altfel, nu trebuie uitat că eu sunt mortul care nu moare.

*

* *

Chiar în aceeaşi dimineaţă, pe la ora opt, întinsă cu nepăsare pe divanul din cabinetul său secret, Isabeau de Bavière visa.

La ce visa oare de mai bine de o oră de când stătea acolo, fără să scoată un cuvânt, fără să facă nici cel mai mic gest?

Isabeau îşi reveni şi cu o mişcare obosită îşi ridică capul.

— Sacrament, spuse ea cu vocea-i armonioasă, du-te şi vezi cum se simte regele.

Colosul ciuli urechea. Simţise în vocea reginei un accent de nelinişte pe care-l are numai o femeie care iubeşte. Aruncă spre stăpâna sa o privire mirată, după care ieşi.

Isabeau îşi lăsă din nou capul pe pernele de mătase.

— Ei bine? întrebă ea atunci când colosul se întoarse.

Pentru că, bănuia el, era ziua tandreţei conjugale, bravul Sacrament crezu că-i de datoria lui să-şi ia o figură de circumstanţă şi să spună cu glas trist:

— Bietului rege îi este rău, doamnă, foarte rău.

— Ce vrea să însemne asta? făcu ea cu blândeţe.

— Păi bine, doamnă, spuse aiurit Sacrament, care înţelegea totul atât de greu, vreau să spun exact ce-am spus: regele este bolnav.

— Se află într-una din crizele sale de nebunie sau este într-unul din momentele de luciditate? insistă ea.

— Într-una din crizele de nebunie, doamnă, preciză Sacrament holbându-şi mai aiurit ochii.

— Atunci, spuse ea cu o linişte sinistră, trebuia să spui că-i merge bine.

Se ridică pe jumătate şi scoase de sub perne un flacon.

— Uite, spuse ea, am aici un lichid miraculos care-i va întreţine această stare de bine până la completa vindecare.

Şi întinzându-i flaconul lui Sacrament, continuă:

— Îl vei înmâna persoanei pe care o cunoşti recomandându-i să-i dea să bea regelui ori de câte ori îi va fi rău.

Sacrament luă flaconul şi-l recunoscu. Era chiar acela pe care meşterul Gervais îl dăduse cu o zi înainte stăpânei sale.

— Înţeleg! spuse el brusc.

Isabeau nu surâse. Îl privi cu aerul cel mai serios.

Îşi coborî picioarele pe podea şi se aşeză pe marginea divanului.

— Mai mult ca oricând, spuse ea rar, după toate care s-au întâmplat ieri la turnul de Ganne, e necesar să ne facem o intrare solemnă în bunul nostru oraş… Cu această ocazie ar fi potrivit să organizăm o serbare de senzaţie… una dintre acele serbări de care se va vorbi şi în secolele următoare…

Îşi ridică fruntea şi, privindu-l fix pe Sacrament, îi spuse:

— Pentru asta trebuie să veghezi cu neînduplecare ca regele să bea această apă miraculoasă ori de câte ori va fi nevoie… Fără de care, serbarea mea riscă să eşueze… ca şi cea de ieri.

Şi cu o ameninţare surdă în voce:

— Ai înţeles?

Puţin palid, dar hotărât, acesta confirmă:

— Da, doamnă.

Făcu un semn din cap, dându-i de înţeles că se încrede în el, şi-şi reluă visarea.

— Sacrament, spuse ea după o lungă tăcere, poţi să-mi spui cum se face că ieri l-am întâlnit, în viaţă pe seniorul de Passavant? Seniorul de Passavant, reluă ea cu o încetineală calculată, de al cărui cadavru te însărcinasem să-l faci să dispară.

Colosul înţelese că regina îl bănuia cel puţin de neglijenţă. Mutra sa de brută feroce luă o expresie de tristeţe sfâşietoare.

— Pe locul meu în Paradis, murmură el cu voce surdă, vă jur, doamnă, că numai după ce l-am văzut deja rece pe seniorul de Passavant, deja ţeapăn, am dat ordin să fie dus… Jur că l-am văzut cu ochii mei mort pe dale şi că sub privirile mele l-au dus de acolo.

— Eşti sigur de oamenii de care te-ai servit în acel moment?

— Nu sunt sigur decât de mine, doamnă… Totuşi, cred… cred, înţelegeţi, doamnă, că pot conta pe cei doi… În orice caz, m-au servit totdeauna cu credinţă.

— Trebuie să lămureşti afacerea asta, ordonă Isabeau cu răceală. Şi asta, cât mai repede posibil.

Regina se ridică.

— Cred, spuse ea, că ducele va şti ce să facă… Regret totuşi că nu mă pot afla lângă el în aceste circumstanţe… Nu-l văd reuşind să pună mâna pe cavalerul de Passavant. Trebuie să mă amestec şi eu. Din nefericire, nu pot intra în palatul de Burgundia. Dar pot veghea din afară.

Timp de câteva clipe păru că-şi cântăreşte planul, şi continuă:

— Ia câţi oameni crezi de cuviinţă şi înconjoară palatul de Burgundia. Dacă vezi pe vreunul din acei patru diavoli apropiindu-se, prinde-l de viu. Viu, înţelegi?… Nu-i vei ucide

decât dacă n-ai încotro. Oamenii tăi vor trebui să stea ascunşi pentru a nu atrage atenţia asupra lor. Trebuie să acţionezi repede, fiindcă după câte-l cunosc pe Passavant, nu-şi va pierde timpul. Du-te, Sacrament, şi încearcă să nu uiţi nimic din ceea ce ţi-am spus.

Şi Sacrament ieşi.

Nu pierdu nici măcar un minut. Dar…

Dar comise eroarea de a executa ordinele stăpânei sale în ordinea strictă cum îi fuseseră date.

Mai întâi se duse să întâlnească un anume valet al regelui căruia îi dădu otrava meşterului Gervais, devenită în acest caz o licoare miraculoasă, repetându-i instrucţiunile reginei.

O dată rezolvată această primă sarcină, Sacrament încălecă şi se duse în strada Barbette, la casa Montaigu. Cei doi indivizi care avuseseră drept misiune să arunce corpul lui Passavant în canal, se aflau acolo.

Sacrament îi duse în pivniţa de unde luaseră corpul înţepenit al cavalerului. Şi-şi conduse interogatoriul în cea mai expeditivă manieră. Scoase din teacă un pumnal cu lama lungă şi solidă şi le spuse cu o voce înfricoşătoare:

— Nemernicilor, ce-aţi făcut cu corpul pe care l-aţi scos de aici?

— L-am aruncat în canal, aşa cum ne-aţi ordonat.

— Minţiţi! strigă Sacrament. Dovadă-i faptul că l-am întâlnit, teafăr şi sănătos, nu mai departe de ieri. Asta nu s-ar fi întâmplat dacă l-aţi fi aruncat în canal.

Uluiţi, cei doi se priviră, mulţumindu-se să se milogească:

— Am executat ordinul, stăpâne.

Braţul lui Sacrament lovi ca fulgerul şi unul din cei doi căzu cu gâtul străpuns de pumnal.

Celălalt se aruncă în genunchi şi gemu:

— Îndurare, stăpâne!

Stăpânul ridică din nou braţul şi celălalt individ se prăbuşi şi el cu gâtul străpuns, lângă tovarăşul său.

După ce-şi şterse lama pumnalului, flegmatic, Sacrament ieşi încuind cu grijă uşa pivniţei în care agonizau cei doi.

Se întoarse la palatul Saint-Pol şi adună cam o sută de oameni cu care se duse la palatul de Burgundia.

Îşi împărţi oamenii la toate ieşirile ascunzându-i cât putu de bine. Orice semnalment, oricât de precis ar fi fost el, putea fi subiect de eroare. Aşa încât le ordonă să prindă de viu pe oricine ar fi încercat să intre. Numai cei ce ieşeau, puteau pleca liberi.

Dând aceste dispoziţii se duse să vegheze chiar el în strada Pavée şi se rugă la toţi sfinţii să-l ajute să pună mâna pe Passavant cu care avea o socoteală de încheiat.

XL. LA PALATUL DE BURGUNDIA.

Întorcându-se la palat, Jean de Burgundia, cu o voce tunătoare, dădu acest ordin:

— Ridicaţi podul mobil, întindeţi lanţurile şi dublaţi toate posturile. Domnule mareşal, răspundeţi cu capul de executarea ordinului. Până mâine la ora şapte, nimeni nu iese din palat.

Cu paşi violenţi se îndreptă spre camera sa unde se închise pentru tot restul zilei.

Toţi din palatul de Burgundia, de la cel mai mare la cel mai mic, începură să tremure cuprinşi de o teamă nebună.

Chiar şi cei mai intimi favoriţi ai ducelui se supuseră fără un murmur. Printre aceştia erau căpitanul de Jacqueville şi seniorul de Giac.

Între aceşti doi bărbaţi violenţi şi feroci se legase o prietenie strânsă, cimentată de ura lor comună împotriva celui care-i umilise.

În tăcere, de Giac şi de Jacqueville se priviră lung şi-şi strânseră puternic mâinile. Şi privirea, şi strângerea mâinilor era o nouă ameninţare la adresa lui Passavant.

După care, fiecare din ei se retrase în apartamentul său din uriaşul palat, Jacqueville singur, de Giac însoţit de soţia sa.

Odată ajuns în apartament, de Giac se lăsă să cadă într-un fotoliu, pradă gândurilor.

Nu spusese nici un cuvânt soţiei sale şi nici măcar n-o privise. Poate că greşise. El, care părea că o cunoaşte atât de bine, el care-şi promisese s-o supravegheze de aproape, n-ar fi întârziat să observe la ea o tulburare puternică.

— La urma-urmei, conchise el cu voce tare după câteva momente, din această neplăcută aventură rezultă că de Passavant ne-a fost din nou de folos nouă.

La auzul vocii sale, doamna de Giac tresări, şi-l privi cu un aer înfricoşat ca unul care se trezeşte din somn. Poate că nici nu înţelesese ce-i vorbise de Giac.

— Ce-aţi spus? întrebă ea.

— Am spus că mulţumită blestematului de Passavant, care a făcut să eşueze încercarea ducelui, Delfinul ne-a rămas nouă. Şi asta-i foarte bine.

— Într-adevăr, îl aprobă ea, nenorocirea de care vă temeaţi nu s-a produs. Delfinul e liber, şi probabil în afara oricărui pericol.

— Veţi lua toate măsurile ca Guillaume Bouteiller să vă poată găsi în caz de nevoie. După imensul serviciu pe care i l-aţi făcut, mi se pare că delfinul nu va întârzia să vă arate recunoştinţa sa. Aşteptaţi-vă aşadar să-i primiţi preţioasele mulţumiri… însoţite de câteva pietricele, nu mai puţin preţioase decât acelea pe care vi le-a dat seniorul du Châtel… împotriva căruia, totuşi, am un dinte.

— Şi mai trebuie să-i mulţumiţi şi seniorului de Passavant.

— Pe toţi dracii! făcu el râzând, asta nu uit eu.

Şi pe un ton deosebit de ameninţător:

— Nu sunt un uituc, scumpa mea… De asta-şi va da seama şi ticălosul de Passavant în ziua în care-i voi străpunge pieptul pentru a-i smulge inima s-o dau câinilor mei!

— Fiţi atent, spuse ea cu gravitate, seniorul de Passavant e de temut. Nu se va lăsa prins chiar aşa de uşor. Şi tare mi-e teamă să nu vă aruncaţi într-o aventură care ar putea fi mortală nu pentru el, ci pentru voi.

— Fii liniştită, scumpa mea, nu sunt chiar atât de naiv încât să mă expun chiar eu… Atunci când te afli aproape de un câine turbat, îţi iei toate măsurile pentru a-l ucide fără ca el să te muşte.

Şi se învârti făcând o piruetă elegantă, încântat de sine.

Aşa încât nu-i văzu privirea ameninţătoare cu care îl fixă, şi nici nu-i auzi murmurul şoptit:

— Da, pe la spate, ca un trădător. Numai aşa vei încerca să-l ucizi!… Iată adevăratul pericol…!

Unii soţi, în anumite împrejurări au neşansa de a nu vedea şi a nu auzi nimic din ceea ce i-ar fi interesat, poate, cel mai mult.

Se poate crede că de Giac făcea parte dintre aceştia.

Curând cei doi soţi se retraseră fiecare în camera sa.

În acest timp, Jean de Burgundia îşi străbătea camera de la un capăt la altul lovind furios parchetul cu piciorul.

Ore întregi dură accesul său de furie. Până la urmă se mai linişti puţin.

Deodată ducele îşi aminti de Malâtre.

Lovi în clopoţelul de pe masă cu o asemenea furie, încât ciocănelul de abanos i se zdrobi în mână.

Valetul apăru în fugă.

— Unde-i Malâtre? întrebă ducele pe un ton ameninţător. Cum se face că ticălosul ăsta nu-i aici, lângă mine. Căutaţi-l şi aduceţi-l imediat.

După câteva minute, trebuiră să-i mărturisească ducelui că Malâtre era de negăsit.

S-ar fi putut crede că Jean de Burgundia fusese cuprins de o iubire neaşteptată faţă de eminenţa sa cenuşie deoarece în plină noapte începu o anchetă. Diversele persoane întrebate îi afirmară că Malâtre nu se aflase cu ducele atunci când acesta sosise la Montgeron.

La ordinul lui Jean de Burgundia fu trezit de Jacqueville, care apăru în fugă. La întrebarea ducelui îi răspunse că Malâtre nu fusese cu ei încă de când convoiul ieşise din turnul de Ganne.

— Monseniore, spuse el, cred că valetul vostru a fost păstrat prizonier de diavolii ăia. Dracu' să mă ia dacă pot ghici motivul! Fiindcă, la urma-urmei, Malâtre nu-i un personaj de pe urma căruia să speri o răscumpărare.

Aceste cuvinte rostite de căpitan şi spuse fără nici o bănuială, fură o rază de lumină pentru duce.

Atitudinea sa ameninţătoare şi nerăbdătoare deveni întunecată. Cu o voce surdă şi tremurătoare îi spuse:

— Bine, Jacqueville, poţi să te duci să te culci. Ştiu eu pentru ce diavolii ăia, aşa cum îi numeşti tu, îl ţin prizonier pe Malâtre.

Jacqueville se retrase, intrigat de această subită schimbare de atitudine.

Jean de Burgundia rămase din nou singur. Scuturat de un fior de gheaţă, îşi spuse în sine: „Passavant ştie că eu am ucis-o pe Odette-Roselys. Aşa încât a aflat şi rolul lui Malâtre în această crimă. Şi Malâtre e în mâinile lui Passavant… E clar că nu-i va da drumul… Malâtre e mort! Pe când va sosi rândul meu…?”

Îndignându-se, se miră: „Am spus, pe când va sosi rândul meu?… Pe tot iadul, cred că am înnebunit!… Passavant încă nu mă are!… Mai degrabă el este în stăpânirea mea… Dacă va avea totuşi îndrăzneala să vină aici.”

Emoţiile violente, mersul îndelungat prin cameră, toate acestea îl obosiseră puternic şi se hotărî să se culce.

Dezbrăcându-se, murmură în timp ce căsca: „Caraghiosul ăsta de Malâtre nu avea pereche în a se descurca în asemenea afaceri!… Păcat că e mort!”

Asta a fost toată cuvântarea funebră. Sigur, Malâtre nu era un personaj important. Şi totuşi, până în acea zi îşi servise cu credinţă stăpânul. Dar Jean de Burgundia îl credea mort şi era normal să şi-l şteargă din memorie.

A doua zi dimineaţa, pe la orele opt, ţinu un consiliu de război la care luară parte diferite persoane, printre care se numărară seniorii de Giac, de Jacqueville, de Chastellux şi jupân Mercerot.

Era vorba să pregătească o ambuscadă în care să cadă seniorul de Passavant şi tovarăşii săi – dacă erau atât de nebuni încât să se arunce în gura lupului – şi să fie prinşi de vii. Partea dificilă nu era de a-i prinde, odată intraţi în palat, ci de a-i momi acolo.

Când totul fu pus la punct, fiecare plecă să transmită instrucţiunile primite, lăsându-l pe duce între patru ochi cu ministrul său de finanţe.

Erau cam orele nouă.

— Domnule ministru de finanţe, spuse ducele, a sosit momentul să vă arătaţi talentul de a găsi aur… Ne trebuie un milion de livre.

— Este posibil, monseniore. Aşteptând ca aceşti bani să intre în visterie, voi avansa această sumă din banii mei.

— Hotărât lucru, îl complimentă Jean de Burgundia, încep să mă felicit că v-am ales, domnule. Oricum, nu vă ştiam chiar aşa de bogat.

Jupân Mercerot surâse înţelegător. Şi cum îl privea fix pe duce, acesta citi în privirea sa o oarecare întrebare mută, deoarece îi spuse cu o hotărâre rece:

— Răbdare, domnule. Astăzi, din nefericire, avem alte afaceri mult mai urgente care trebuie rezolvate. Dar chiar de mâine ne vom ocupa de fiica voastră.

Şi eu o voce aspră:

— Şi vă jur că o voi găsi… chiar dacă pentru asta ar trebuie să-i smulg inima reginei.

Aceste cuvinte-i ieşiră din gură fără voia sa şi le regretă imediat văzând figura lui Mercerot care spunea clar: „Ce-are de-a fiice regina în chestia asta?”

După câte ştim, ducele nu considerase necesar ca ministrul său să cunoască toate detaliie pe care le bănuia în privinţa răpirii fetei. Pentru a ieşi din încurcătură, îl concedie cu blândeţe pe Mercerot, care nu îndrăzni să-i pună nici o întrebare.

Această scenă care nu durase nici două minute, se petrecuse într-un cabinet mai retras. Pentru a ajunge la

acest cabinet, trebuia să traversezi săli, galerii, coridoare, unde de obicei se aflau numeroase gărzi, gentilomi de serviciu, valeţi, şi unde, în câteva minute, s-ar fi putut aduna o mică armată.

Dacă Passavant şi tovarăşii săi ar fi încercat acea nebunească întreprindere, ar fi putut intra în palatul ducal – chiar asta se şi voia – dar odată ridicat podul mobil, ar fi fost prinşi. Cât despre a ajunge la duce, nici măcar nu se puteau gândi. O barieră de netrecut de armuri vii se ridica între duce şi aceştia.

Jean de Burgundia se credea complet la adăpost de o asemenea lovitură. Credea că-şi luase toate măsurile pentru a evita o nouă luptă.

Bombănind, se apropie de uriaşa masă de lucru.

„Numai să vină, asta-i tot ce doresc. Cei patru nemernici care au îndrăznit să ridice mâna asupra augustei mele persoane sunt condamnaţi… Şi mai ales caraghiosul ăla care a avut cutezanţa să-şi ridice ochii spre cea pe care o iubesc eu.”

Se aşează pe fotoliu şi întinse mâna spre o grămadă de pergamente.

În acel moment uşa se deschise şi un om intră plecându-se până la pământ, în timp ce făcea o strâmbătură elocventă.

— Malâtre! exclamă ducele, atât de stupefiat încât nu observă grimasa omului său de încredere. Aşadar, Passavant ăla nu te-a ucis…?

XLI. PASSAVANT ÎŞI ŢINE PROMISIUNEA.

Şi-n aceeaşi clipă, o voce muşcătoare care o cunoştea foarte bine, zeflemisi:

— Nu, monseniore!… Passavant ăla a dăruit viaţa acestui mizerabil!

— Passavant, răcni Jean de Burgundia care, aruncând fotoliul departe în spatele său, se sculă livid, aiurit, împietrit de stupoare şi poate chiar şi de teamă.

Passavant se apropie, şi cu aceeaşi voce muşcătoare îi spuse:

— V-am promis că voi veni, aşadar, iată-mă.

Cu ochi măriţi de spaimă, Jean de Burgundia îl privea. Aşadar, în timp ce ei ţineau consiliu de război, acesta acţionase! În timp ce-l aşteptau în apartamentul oficial, unde se găseau numeroase trupe, el apărea în apartamentul particular pe care neglijase să pună să fie păzit.

În timp ce făcea aceste reflecţii pline de amărăciune, Passavant continuă:

— V-am promis că voi veni să vă repet la voi acasă că viitorul succesor al lui Carol cel Mare nu-i decât un pungaş nenorocit. Şi am făcut-o. Hardy de Passavant îşi ţine totdeauna promisiunile.

Din nou Jean de Burgundia întoarse spre cavaler figura-i lividă, părând o fiară care vrea să ucidă sau care, văzându-se prinsă în capcană, spumegă de o mânie neputincioasă.

— Şi acum, dacă îndrăzniţi seniore duce, chemaţi-vă gentilomii şi gărzile pe care ghicesc că le-aţi pus în spatele acestei uşi (îşi luă pumnalul în mână cu un gest hotărât). Înainte ca un sunet să iasă de pe buzele voastre, înainte ca un singur servitor să treacă pragul acestei uşi, vă ucid.

Jean de Burgundia înţelese că de această dată nici o putere umană nu l-ar fi putut împiedica pe acest om să-şi ducă la îndeplinire ameninţarea. I se părea că în spatele cavalerului intrase Moartea. O vedea avansând spre el cu dinţii rânjiţi. Îşi simţea ceafa strânsă de degetele-i descărnate. Un frison de spaimă îl îngheţă din cap până-n picioare. Îşi întoarse capul încet privind înfricoşat în jurul său.

Brancaillon păzea uşa cea mică căreia îi trăsese zăvorul şi acum se sprijinea cu umerii de ea.

Robin, lipit de perete, se strecurase prin spatele ducelui şi se repezise la uşa principală. A fost nevoie doar de două mişcări rapide: zăvorul tras, uşa încuiată cu cheia, cheie care dispăruse în propriul buzunar. Acum Robin, ca şi

Brancaillon, sprijinit nepăsător de uşa masivă de stejar, privea şi asculta cu atenţie.

Îndeplinindu-şi misiunea, Malâtre se socoti liber, potrivit promisiunii lui Passavant. Cu un aer nevinovat, se îndreptă spre uşa principală. Prea târziu, Robin se afla deja acolo. Acolo, în spatele ducelui, în şoaptă, avu loc între ei următorul dialog:

— Un pas mai mult şi te spintec! ameninţă Robin.

— Dar mi-am ţinut promisiunea. Aşadar sunt liber!

— Eşti liber să primeşti, să asculţi şi… să taci! Bagă-te într-un colţ şi să nu te mişti de acolo… Nu te scap din priviri!

Şi totul spus cu un asemenea calm înfricoşător, încât omuleţul, cuprins de o groază nebună, se întoarse şi se lipi de zid cu picioarele-i tremurând, rostogolindu-şi ochii şi clănţănind din dinţi.

Robin îl privi şi avu un surâs de milă la adresa laşului.

Numai că acesta nu-l observă.

Ca urmare a acestei mişcări întâmplătoare sau calculate cu abilitate? Malâtre, care se găsea mai înainte în dreapta lui Robin, se afla acum în stânga acestuia, cu spatele sprijinit de zid, la doi-trei paşi de cămin.

Schimbare puţin importantă.

Jean de Burgundia era cu spatele la Robin. Între ei doi se afla fotoliul pe care ducele îl împinsese. La câţiva paşi în faţa sa, masa de lucru. La stânga, şi puţin în faţă, Malâtre, în noul loc pe care-l ocupase. Passavant se afla la dreapta ducelui.

Talazar se afla între Passavant şi colţul mesei.

Asta fu tot ce văzu Jean de Burgundia atunci când privi în jurul său.

Şi oare, în dispunerea personajelor din jurul său întrevăzuse o speranţă de scăpare?… Orgoliul care-l domina îi dădu o asemenea forţă a voinţei pentru a-şi ascunde spaima care-l cuprinsese?… Tot ce putem spune este că deodată îşi schimbă atitudinea.

Îi trimise lui Passavant o privire strivitoare şi răspunse din vârful buzelor la ameninţarea acestuia:

— Ieri, când mă găseam în mâinile voastre, n-aţi îndrăznit să mă ucideţi, spuse el. Nu veţi îndrăzni nici azi.

Făcu doi paşi spre masa pe care se găsea un clopoţel.

Acţiona hotărât, fără grabă. S-ar fi putut spune că bravând, voia să-i lase timpul necesar pentru a acţiona. Departe de a se mai teme, cum se întâmplase cu câteva clipe mai devreme, părea că acum doreşte executarea gestului cu care era ameninţat.

Dar poate că, la urma-urmei, prefera moartea decât să arate că se teme.

Orice ar fi fost, intervenţia se produse. Talazar, care era cel mai apropiat de masă, se interpuse între mâna ducelui şi clopoţel.

Şi lucru curios, care trezi suspiciunea lui Passavant, mereu atent, această mişcare a lui Talazar pe care ducele părea că o provocase în mod deliberat, această mişcare înainte îi fu de ajuns pentru a-l hotărî şi de a-l deruta totodată: făcu un salt într-o parte, salt care-l plasă între Malâtre şi colţul mesei. Se afla acum la mai puţin de un pas de valetul ducelui. Simplă întâmplare.

Fără a se mişca din locul său, Talazar îşi întinse braţul înarmat cu puternica-i spadă spre gâtul ducelui şi-i spuse cu calm, dar hotărât:

— Monseniore, o singură mişcare şi distrugeţi până şi ultima şansă de a vă salva.

Jean de Burgundia, ori se afla la capătul puterilor, ori cuvintele lui Talazar îi renăscură speranţele. Oricum, rămase nemişcat. Şi ca şi cum aceasta l-ar fi extenuat în mod deosebit, oftă din greu şi-şi pocni degetele în semn de ciudă.

Dar făcând acest gest, aproape mecanic, ochii săi, într-o fracţiune de secundă, priviră la Malâtre. Fără îndoială că această privire rapidă conţinea un ordin misterios, înţeles

de minune, deoarece Malâtre îi răspunse cu o clipire abia percepută.

Asta cel puţin fu impresia lui Passavant. Şi impresia fu atât de puternică încât făcu repede doi paşi înspre duce cu intenţia de a-l ţine cât mai la distanţă de Malâtre.

Dar Talazar întinse mâna şi spuse cu acea deferenţă afectuoasă pe care i-o arăta mereu:

— Vă rog, cavalere, v-aţi expus destul pentru mine. Lăsaţi-mă să tratez eu această afacere, pentru că din noi doi, eu sunt cel mai interesat.

Passavant ezită o secundă. Dar o privire aruncată spre prietenul său îl făcu să înţeleagă ce tristeţe l-ar fi cuprins dacă nu ar fi tratat chiar el eliberarea celei pe care o iubea. Ori, cum şi el ar fi făcut la fel într-o asemenea împrejurare, se înclină, aprobându-l.

În acest timp, Jean de Burgundia spunea, adresându-se lui Talazar:

— Spuneaţi, tinere gentilom, că am o şansă pentru a-mi salva viaţa?

— Spun, monseniore, că vă propun un târg, o răscumpărare, dacă vreţi. Dacă-mi acceptaţi propunerea, vă salvaţi viaţa. Dacă refuzaţi… vom muri cu toţii aici… Dar voi veţi fi primul.

Atitudinea lui Jean de Burgundia se modifică încă odată. Exclamă vesel:

— Iată ce înseamnă să vorbeşti cu adevărat!… Acum, când este vorba de o răscumpărare, cred că ne vom înţelege de minune. Sunt un jucător vechi: mărturisesc că am pierdut partida. Vorbiţi fără teamă, tinere gentilom, şi să nu credeţi că cereţi prea mult. Orice aţi cere, vă promit dinainte. Vă dau cuvântul meu de suveran!

Ochii lui Talazar sclipiră de mulţumire. Nu se aştepta la o victorie aşa de uşoară. În mod cinstit avertiză:

— Fiţi atent, monseniore, la ceea ce spuneţi: „Orice aţi cere.” Vă angajaţi înainte de a şti despre ce-i vorba.

Cu un aer maiestuos, Jean de Burgundia confirmă:

— Oricare ar fi suma, sau orice altă dorinţă. Mi-am dat cuvântul şi nu-l mai retrag.

Talazar se înclină graţios şi-şi băgă spada în teacă, în semn de încredere absolută.

Ducele surâse imperceptibil. Şi fie că nemişcarea îl obosise, fie că încerca să se convingă de buna-credinţă a tânărului, fie din altă cauză, se dădu înapoi cu un pas şi-şi duse mâinile la spate, spunând binevoitor:

— Vorbiţi, tinere gentilom.

Acest nou pas făcut înapoi îl apropiase şi mai mult de Malâtre pe care acum aproape că-l atingea. Şi avu satisfacţia să constate că nimeni nu spunea nimic.

Asta nu înseamnă că manevra nu-i fusese observată. Robin, fără a-şi părăsi postul, făcea disperat tot felul de semne pentru a-i atrage atenţia lui Talazar. Dar îndrăgostitul, pe jumătate nebun de fericire la gândul că-şi va cuceri iubita, nu vedea şi nu înţelegea nimic.

Pentru a doua oară Passavant se gândi să intervină. Dar îi fu teamă să nu tulbure această bucurie uriaşă şi înduioşătoare.

Talazar care nu văzuse, deci, semnele ce i se făceau, merse direct la ţintă:

— Monseniore, spuse el, în schimbul vieţii voastre, vă cer libertatea domnişoarei Flore Mercerot care se află aici, în palatul vostru.

— Ce-ai spus?… Repetă…!

— Am spus, repetă Talazar, modificându-şi pe moment atitudinea conform cu cea a ducelui, am spus că vreau să mi-o daţi imediat pe această tânără… Fiţi atent, monseniore, v-aţi dat cuvântul!

— Şi-ţi spun acum că ăsta-i singurul lucru pe care nu-l pot îndeplini.

— De ce? aproape că urlă Talazar presimţind catastrofa.

— Pentru că fata nu se mai află la mine!… Pentru că au răpit-o. Au răpit-o, mă auziţi, aşa cum doreaţi şi dumneavoastră să mi-o răpiţi!… Nenorocire celei care a

îndrăznit să mi-o răpească!… Nenorocire tuturor celor care vor îndrăzni să mi-o ceară.

Jean de Burgundia continuă cu mânie crescândă:

— Aşadar, asta era răscumpărarea ce voiai să mi-o ceri?… Şi credeai că oferindu-mi viaţa, voi ceda?… Neghiobule, de trei ori neghiob!… N-ai aflat că o iubesc?… Şi că decât să ţi-o cedez ţie sau oricui altcuiva, mai bine aş muri de o mie de ori? Numai să o recapăt, şi atunci vei vedea dacă moartea îl va face să dea înapoi pe Jean fără de Teamă.

— V-am spus-o, numele vostru nu mai este Jean fără de Teamă. De acum vă numiţi Jean Spânzuratul. Şi-acum, s-o sfârşim.

Aceste cuvinte, Passavant le rosti pe un ton biciuitor. Pronunţându-le, se îndreptă spre duce, cu mâna întinsă, gata să-l străpungă.

Şi Jean de Burgundia, cu voce schimbată, repetă:

— S-o sfârşim!

Şi-n aceeaşi clipă făcu un salt înapoi. Mâna lui Passavant întâlni neantul.

XLII. URMĂRIREA.

Jean de Burgundia şi Malâtre dispărură brusc.

Zidul, acolo, chiar în locul în care omuleţul se rezemase de el, se dăduse la o parte, şi după ce-i înghiţise, se închisese în faţa lui Passavant.

— Blestem! izbucni Talazar.

— Ah! Diavolii, strigă şi Robin. Mă gândeam eu că urmăresc să ne joace festa. Dar al dracului să fiu dacă mă aşteptam la aşa ceva…!

— Şi asta numai din cauza prostiei mele, se tângui Talazar.

Se năpustiră cu toţii, înverşunaţi, împotriva zidului, căutând uşa secretă, fără să ştie prea bine ce aveau de făcut.

Foarte calm, puţin palid totuşi, Passavant se răsuci pe călcâie şi spuse liniştit:

— Vă pierdeţi inutil timpul. Nu-i acum momentul. Şi apoi, chiar dacă veţi găsi secretul, vă aruncaţi direct în ghearele

tigrului.

Făcu un semn lui Brancaillon care-l urmă imediat. Amândoi se îndreptară spre o panoplie şi desprinseră de acolo câteva ghioage de luptă.

— Aşa este, pe coarnele diavolului! exclamă Robin.

Văzându-le manevra, ceilalţi se repeziră fiecare la cea mai apropiată panoplie.

Nici Talazar nu se mai încăpăţâna şi li se alătură imediat.

Fiecare era înarmat acum cu câte o ghioagă de război, armă de temut dacă era mânuită cu îndemânare.

— S-o luăm din loc! îi sfătui Robin. Şi fie ca cerul să ne ajute să ajungem până la calea secretă pe care, fără să vrea, mi-a arătat-o ducele. Până acolo, nu dau doi bani pe pieile noastre.

Cu sânge-rece, Passavant îl aprobă şi-i spuse:

— Arată-ne drumul. Şi încearcă să nu te înşeli.

Cu ghioaga în mâna dreaptă şi cu pumnalul în stânga, o luară din loc. Passavant şi Robin, se aflau în frunte; Talazar şi Brancaillon îi urmau.

Ieşiră prin uşa cea mică, pe care Talazar o încuie cu cheia în urma sa.

Doar ce încheiară această operaţie, când auziră lovituri puternice în urma lor, lovituri date în uşa principală a cabinetului pe care tocmai îl părăsiseră. Jean de Burgundia deja îşi trimisese urmăritorii.

Cu paşi furişaţi, uşori, fără să se grăbească inutil, cei patru înaintau în tăcere. Formau un grup de temut în faţa căruia ar fi dat înapoi până şi cei mai îndrăzneţi.

Traversară mai multe camere întâlnind doar câţiva lachei singuratici care, văzându-i, o rupseră la fugă strigând după ajutor. De fiecare dată după ce ieşeau dintr-o cameră, Talazar şi Brancaillon trăgău zăvoarele sau încuiau cu cheia, asigurându-şi astfel spatele.

Ajunseră într-un fel de anticameră. În afară de uşa prin care intraseră, mai erau alte două: una la stânga lor şi una

în faţă. Pe uşa din faţă trebuiau să treacă. Din câteva salturi se aflau în faţa ei.

Şi în acelaşi timp, cele două canaturi se deschiseră larg, izbucnind strigăte sălbatice:

— Pe ei!… Pe ei!… Ucide!… Moarte trădătorilor…!

Douăzeci sau poate treizeci de oameni barau drumul.

Şi totuşi trebuiau să treacă, orice ar fi fost. Dacă nu voiau să se lase sfâşiaţi chiar în anticameră. Fără să se mai consulte, fără să scoată un cuvânt, într-o clipă se aliniară hotărâţi să nu aştepte să fie atacaţi. Ridicându-şi capul, cu ochii strălucind de îndrăzneală, Passavant scoase strigătul său de luptă:

— Hardy!… Passavant le Hardy!

Şi ceilalţi trei, ca un tunet, răspunseră:

— Hardy!… Passavant le Hardy!

Şi-n aceeaşi clipă năvăliră.

Cele patru ghioage loveau cu precizie, fulgerător. Se auziră sunete puternice de fier lovind fierul, strigăte, ameninţări, insulte. Dar mai puternic se auzeau strigătele de durere, vaiete, gemete înăbuşite. Dominând tot acest tumult, strigătul de luptă scos de cei patru: Passavant le Hardy!

Şi manevra, de o nebunie eroică, reuşi.

Zdrenţuiţi, plini de sudoare şi sânge, acoperiţi de crestături de spadă ori pumnal, dar fără nici o rană serioasă, într-un elan irezstibil, trecură ca un bolid zdrobind totul în calea lor.

Erau oare salvaţi?… Nu încă… Dar după un astfel de efort aveau şi ei dreptul la o scurtă pauză.

Salvarea se afla acolo, la stânga… O cameră mică de traversat. Apoi la dreapta, în cabinetul lui Jean de Burgundia. Cabinetul în care se află ieşirea secretă. Vor ajunge acolo chiar înainte ca ultima uşă pe care o încuiaseră în urma lor să fie dărâmată.

Iată-i acum în camera cea mică. Cineva se află în faţa lor. Şi acest cineva e o femeie.

„Doamna de Giac!” strigă Passavant în mintea sa.

Nu are timp să gândească mai mult că deja femeia se repede la ei, şi gâfâind, le spune într-o suflare:

— Nefericiţilor, vă îndreptaţi direct spre moarte!

— Lasă-ne să trecem, doamnă. Salvarea noastră se află acolo.

— Vă spun că acolo se află moartea, repetă doamna de Giac cu o repeziciune care-i trădează tulburarea şi neliniştea. Sunt cincizeci de oameni care vă aşteaptă acolo. Cincizeci, comandaţi de seniorii de Giac şi de Chastellux. Veniţi…!

Îi apucă mâna lui Passavant şi-l trage după ea.

Ajung în faţa unei uşi.

— Aşteptaţi aici, spune doamna de Giac cu aceeaşi grabă neliniştită. Vreau să curăţ drumul. Când mă veţi auzi strigând: „Hardy!” intraţi fără teamă şi duceţi-vă la cămin…

Şi dispare imediat în viteză.

Două secunde mai târziu intră în fugă în cabinet… cabinetul amantului său, unde acum se află soţul… trădându-i pe amândoi.

— Alarmă, domnilor, strigă ea, încearcă să fugă pe acolo!

De Giac şi de Chastellux se reped cu capul înainte urmaţi de oamenii lor. Cabinetul se goleşte într-o clipă.

— Pe acolo! strigă în gura mare doamna de Giac, pe acolo! Pe ei!… Hardy!… Hardy!

Şi pare că pune o infinită tandreţe în acest cuvânt: Hardy!

În zăngănit de arme, cu strigăte puternice, urmăritorii o iau la fugă pe drumul fals indicat de doamna de Giac.

Cei patru au ajuns deja în cabinet. Sunt acum în cămin şi Robin apasă butonul. Placa se răsuceşte descoperind coridorul strâmt şi scara în spirală. Robin trece primul, urmat de ceilalţi.

Doamna de Giac, care între timp revenise, asistă la plecarea lor palidă şi agitată. Murmură plină de speranţă: „Dumnezeu să vă ajute!”

Rămas ultimul, Passavant caută un cuvânt de mulţumire. Negăsindu-l se apleacă cu graţie asupra mâinii întinse şi i-o atinge cu buzele.

Doamna de Giac tresare puternic şi e pe punctul de a leşina. Dar îşi revine imediat şi cu o voce neobişnuit de blândă îl roagă:

— Plecaţi!

Conduşi de Robin, care cunoştea drumul, Passavant şi tovarăşii săi ajung în acea grădină mică în care ducele o primise pe Flore în ziua în care fusese adusă de jupân Mercerot. Din câteva salturi au ajuns în faţa portiţei care dă în strada Pavée prin care jupân Mercerot o scosese atară pe Simonne.

Era închisă cu cheia. Dar Robin prevăzuse şi asta. Cu picioroangele sale uriaşe îşi depăşise tovarăşii şi când aceştia au ajuns, au găsit poarta larg deschisă.

Năvăliră în stradă…

Şi căzură chiar în braţele lui Sacrament.

Colosul reginei sosise la câteva minute după ce ei intraseră şi aşteptase răbdător. Numai că nu-i venise ideea că cei pe care avea misiunea de a-i prinde intraseră deja, şi supraveghea rarii trecători. Aşa încât nu observă că portiţa s-a deschis.

Aşa încât numai când cei patru fură lângă el îi recunoscu. Uimit, rămase nemişcat o secundă, după care mugi:

— Pe toţi dracii!

Din întâmplare tocmai Brancaillon îi apăru în faţă.

— la te uită! strigă şi acesta. De data asta ţi-am venit de hac!

Şi-l trăsni cu ghioaga de fier.

Din fericire pentru el, Sacrament ghici lovitura. Saltul făcut într-o parte în aceeaşi clipă îl salvă de la o moarte sigură. Dar n-o putu evita totuşi complet, şi căzu leşinat.

Brancaillon crezu că l-a ucis şi triumfă:

— Ţi-am spus-o de câteva ori, om rău ce eşti, că vei sfârşi de mâna mea!

Dar triumful fu de scurtă durată.

Văzându-şi şeful căzând, câţiva dintre oamenii săi ieşiră din ungherul în care se ascunseseră. În câteva clipe, cei patru erau înconjuraţi.

— N-o să scăpăm cu viaţă de aici! gemu Robin.

Cu o privire rapidă, Passavant evaluă noul inamic. Grupul care se interpusese între ei şi strada cea mai apropiată, strada Montorgueil, i se păru mai puţin compact. Năvăli spre ei, strigând:

— Hardy!… Hardy!

Ceilalţi trei îl urmară îndeaproape. Din nou ghioagele de fier îşi făcură datoria. Din nou urlete de moarte, gemete, horcăituri. Cei ce cădeau, nu se mai sculau.

Passavant şi tovarăşii săi trecură. Într-o fugă îndrăcită o luară spre strada Tiquetonne, urmăriţi de haita asmuţită care urla:

— Opriţi-i!… Opriţi-i…!

Cei patru nu se opriră până în strada Montmartre.

Acolo se despărţiră şi-şi aruncară ghioagele, care nu puteau decât să atragă atenţia asupra lor, după care se amestecară în mulţime.

Fără a se grăbi, de teamă de a nu deveni suspecţi, cu toţii se îndreptară spre Halle. În labirintul de străduţe înguste şi întortocheate îşi pierdură repede urma şi până şi cel mai încăpăţânat copoi s-ar fi lăsat păgubaş.

O oră mai târziu, cei patru se aflau în noua locuinţă din strada Calandre, locuinţă pe care avuseseră prevederea s-o închirieze încă de dimineaţă.

Am spus că se aflau acolo cu toţii? Ei bine, am greşit. Unul lipsea, şi acesta era Talazar.

XLIII. DOAMNA DE GIAC.

Părăsindu-l pe Jean de Burgundia, jupân Mercerot se retrăsese în micul cabinet ce-i fusese pus la dispoziţie în palatul ducelui, cabinet în care-şi petrecea cea mai mare parte a timpului.

Se aşezase la masă şi-şi pusese la îndemână mai multe dosare pe care-şi propusese să le studieze. Dar la atâta se mărginise efortul său, fiindcă nici măcar nu le deschisese. În acel moment părea bucuros, şi-şi spunea: „Voi da eu milionul de livre cerut de duce. Şi nu voi cere nici măcar o para dobândă. Nu, pe sfântul Bartolomeu, nici măcar o para!… Numai că, în loc să ridic impozite de un milion, voi ridica de un milion şi jumătate. Această jumătate de milion în plus va fi pentru a mă despăgubi de munca şi grijile mele… E un profit destul de frumuşel pe care-l voi realiza în mai puţin de o lună. Ducele nu va pierde nimic şi eu voi avea de câştigat. Jacques Bonhomme{9} pentru asta-i doar tăcut… şi va plăti.”

Se ridică şi începu să umble cu paşi rari prin cabinet. Puţin câte puţin, satisfacţia pe care o încerca la perspectiva acestui câştig uriaş, începu să se topească. Acum părea încruntat, preocupat, în timp ce gândea: „Dacă am înţeles bine cuvintele scăpate de duce, regina a răpit-o pe Flore! De ce? Ce vrea să facă cu ea?”

…Îşi ridică fruntea şi în timp ce sprâncenele i se încruntau, ochii-i aruncau fulgere: „Ah! Nu cumva Isabeau este geloasă?… Şi pentru asta vrea să se debaraseze de Flore?… S-o asasineze, poate?… Da, Dar eu nu vreau să mi-o asasineze! Mai bine să-mi smulgă inima!”

Reflectă câteva momente, după care, ridicând din umeri, îşi spuse: „Am început să bat câmpii… De ce ar întrebuinţa regina asemenea căi ocolite, atunci când poate acţiona la lumina zilei?… Nu, adevăratul pericol nu vine de acolo!… Vine din partea acelui Milon de Talazar, pe care nemernicul de Robin m-a asigurat că l-a ucis şi pe care, nu mai departe de ieri l-am văzut teafăr, alături de prietenul său, seniorul de Passavant. Acela-i adevăratul pericol, fiindcă… Flore îl iubeşte.”

Scrâşni din dinţi pronunţând ultimele cuvinte. După care se miră singur: „Şi de ce ideea asta îmi este chiar atât de

nesuferită?… De ce mă scoate din sărite?… Nu cumva sunt şi eu gelos?”

Rămase pe gânduri, înspăimântat, după care se enervă: „Dar dacă sunt gelos, înseamnă că sunt…”

Şi ideea care-i explodă în minte i se păru, fără îndoială, atât de extravagantă şi de nebunească încât nici nu îndrăzni s-o formuleze. Izbucni în râs: „Pe toţi dracii! Ce nebunie! Da, pe toţi dracii, am înnebunit! Sunt nebun de legat!”

…Păru că se mai calmează puţin. Dar nu putea sta locului. Ieşi din cabinet mormăind: „Ceea ce este sigur, este că acest Talazar trebuie să moară!… Cel puţin pentru liniştea mea. Oare ducele mă va putea scăpa de el?… Ei da! Acum câtva timp, Jean de Burgundia mi s-a părut destul de ghinionist în tot ce-a întreprins…!”

O luase înspre partea palatului rezervată ceremoniilor oficiale. Zgomotul şi mulţimea îl deranjară. Atunci se îndreptă spre locul rezervat apartamentelor particulare ale ducelui. Din nefericire căzu tocmai în mijlocul gloatei dezlănţuite care-l vânau pe Passavant şi tovarăşii săi.

Se afla acum într-un coridor strâmt, luminat slab de o ferestruică. Deodată auzi un zgomot de paşi repezi în spatele său. Şi avu intuiţia că cel ce se afla în urma sa nu era altul decât Passavant şi prietenii săi.

Dintr-un salt se ascunse într-un colţ întunecat, bombănind: „Iadul mi l-a trimis în cale…!”

Avea asupra sa un pumnal cu lama scurtă şi lată, bine ascuţită. Culcat pe burtă pe dalele de piatră, cerceta cu privirile semiîntunericul culoarului. Văzând că nu s-a înşelat, rânji bucuros.

În penumbră, târându-se ca o reptilă, se luă după fugari. Norocul îl favoriza: Talazar încheia coloana.

Atunci când Talazar trecu prin dreptul său, jupân Mercerot se afla deja în picioare şi lovi cu putere. Atins în spate, tânărul căzu inert, cu faţa la pământ.

Livid, jupân Mercerot simţi cum i se taie picioarele. Privi înspăimântat corpul întins nemişcat la picioarele sale, şi fu cuprins de o spaimă nebună, spaima ucigaşului rămas singur cu victima sa.

Fugi ca un nebun uitând pumnalul de care tocmai se servise. Fugea la întâmplare, refăcând fără a-şi da seama drumul parcurs mai înainte. Nu se linişti decât atunci când se află la adăpostul cabinetului său.

Slăbiciunea-i fu de altfel trecătoare fiindcă-şi reveni destul de repede şi se felicită: „Iată ce înseamnă să acţionezi cu rapiditate. Cel mai bine este să-ţi rezolvi singur afacerile. Asta am spus-o mereu.”

Dar după ce se felicită, se nelinişti: „De trei ori nerod ce sunt, înainte de a fugi, ar fi trebuit să mă asigur că-i mort de-a binelea!… Ce dracu' m-a apucat s-o iau aşa, la fugă?… Ferească Dumnezeu, nu mă mai recunosc.” Dar până la urmă se linişti: „Ei aş! Lovitura a fost destul de bună! Probabil că acum e deja mort. Dacă nu, ducele nu va avea decât să-l culeagă de acolo şi atunci. Ei bine, m-am liniştit. De acum pot spune cu adevărat că seniorul Talazar e mort!”

…Şi ieşi din nou.

Dar jupân Mercerot se înşela: Talazar nu era mort şi Jean de Burgundia nu mai avea de unde să-l ia.

După ce se asigurase că soţul ei o luase într-adevăr pe pista falsă pe care i-o indicase, doamna de Giac reveni încă o dată în cabinetul ducelui. Ţinea să se asigure că cei pentru care-şi riscase viaţa ieşiseră teferi din bârlogul fiarei.

O luă cu hotărâre pe drumul secret. De la distanţă, în penumbră, zări un corp întins pe dale. Simţi cum i se opresc bătăile inimii, şi trebui să se oprească, pe jumătate sufocată, gemând şi suspinând:

— Mi l-au ucis…!

Până la urmă reuşi să-şi stăpânească momentul de slăbiciune şi se târî cu greu spre corpul întins pe dale. Atunci îl recunoscu pe Talazar.

Se aplecă asupra tânărului şi-l cercetă cu atenţie.

— Trăieşte! exclamă ea, ridicându-se.

Reflectă câteva secunde, după care luă o hotărâre rapidă.

„Fie ce-o fi, gândi doamna de Giac, nu-l pot lăsa pe acest tânăr să moară fără a încerca să-l salvez!… De altfel, este prietenul lui…!”

O oră mai târziu, Milon de Talazar se afla într-o cameră mobilată cu un lux nemaivăzut, întins pe un pat moale.

Se afla în camera doamnei de Giac care, singură, reuşise să-şi adune forţele şi să-l transporte pe rănit până acolo. Cu mâini experte îi spălase şi-i dezinfectase rana şi acum aplica un pansament care-l linişti imediat pe logodnicul Florei de Sombernon.

Era camera în care doamna de Giac îl primea pe amantul său, ducele Jean de Burgundia, şi o alesese tocmai din această cauză.

După ce se întrebă mult timp ce avea de făcut, doamna de Giac se ridică din fotoliu şi se aplecă din nou spre rănit.

Cu ochii încă tulburi, Talazar o recunoscu. După ce-i condusese şi-i salvase, acum se mira că o vede aplecată asupra sa ca un înger salvator. Dar nu era mai puţin liniştit. Şi asta numai fiindcă-şi putea da seama la ce se expune salvându-l. Îi adresă un surâs de recunoştinţă şi încercă să se ridice.

Femeia înţelese ce-i trece prin minte şi din instinct găsi cuvintele care erau în stare să-l liniştească:

— Nu vă fie teamă pentru mine, spuse ea, surâzându-i, nimeni nu vă va descoperi aici, deci nu risc nimic. Rana nu este mortală… Acuma trebuie să ies… pentru dumneata. Stai cuminte, stai liniştit până când mă întorc… revin cam peste două ore.

După ce-i schimbă pansamentul, ieşi în grabă.

Curând ajunse în dreptul locuinţei meşterului Gervais la a cărui uşă bătu. La început, bătrânul refuză s-o primească. Dar ea spuse că vine din partea reginei. Neliniştit, acesta se hotărî s-o primească.

O recunoscu imediat, dar nu lăsă să se vadă nimic.

Femeia îi debită o poveste pe care o ţesuse pe drum şi sfârşi prin a-i cere o licoare destul de puternică pentru a reda pentru o oră sau două puteri depline unui rănit.

— Doamnă, spuse cu răceală meşterul Gervais, fiindcă Maiestatea Sa regina v-a vorbit despre mine şi v-a dat adresa mea cred că v-a spus, de asemenea, că nu mă mai ocup de aşa ceva. Mie imposibil să vă dau ceea ce-mi cereţi fiindcă nu mai am nici un medicament aici. Credeţi-mă, regret enorm, dar asta-i realitatea.

În faţa acestei neînduplecări, ochii doamnei de Giac se umplură de lacrimi şi murmură tristă:

— Ce durere pentru Passavant când va afla…!

— Şi de ce seniorul de Passavant ar putea fi interesat de rănitul vostru?

— E unul dintre cei mai buni prieteni ai săi, mărturisi doamna de Giac, căreia nu-i scăpase emoţia bătrânului şi acum credea că va reuşi să-l convingă.

— Şi cum se numeşte acest prieten? întrebă meşterul Gervais fixând-o cu ochi strălucitori.

— Milon de Talazar! spuse ea fără să se codească.

— Ah! De ce n-aţi spus-o de la început. Dacă vreţi cu adevărat să-l salvez pe prietenul lui Passavant, trebuie să-mi spuneţi tot adevărul, doamnă… Fiindcă nu cred nici un cuvânt din istoria pe care mi-aţi spus-o.

În timp ce aceasta vorbea, meşterul Gervais, atent, îşi spunea: „Doamna de Giac e serios îndrăgostită de seniorul de Passavant dacă e în stare să-şi trădeze atât soţul cât şi amantul. Hai, fie, pe amant îl trădează de multă vreme. Dar soţul… Asta-i o noutate, şi-i poate fi mortală, fiindcă seniorul de Giac nu-i un om care să se lase tras pe sfoară şi nici nu se lasă orbit decât în faţa capetelor încoronate… Nu contează, bine că ştiu pe ce contez.”

Când doamna de Giac sfârşi de povestit, meşterul Gervais scoase din dulăpior două flacoane mici şi o oală destul de mare.

— Trebuie să văd rănitul, spuse el. Puteţi să mă introduceţi în palatul de Burgundia?… Să mă introduceţi şi să mă scoateţi? şi asta fără ca nimeni să mă vadă şi să mă recunoască?

Doamna de Giac se gândi o secundă:

— Veniţi, spuse ea cu hotărâre.

Şi meşterul Gervais o urmă.

În mai puţin de o oră se aflau la căpătâiul lui Talazar. Dintr-o singură privire, meşterul Gervais îşi dădu seama de situaţie.

— Aţi avut noroc, spuse el cu un surâs de satisfacţie. Câţiva milimetri mai la dreapta, şi aţi fi fost mort. În cincisprezece zile nici nu veţi mai şti că aţi fost rănit.

Refăcu pansamentul doamnei de Giac adăugând şi câteva picături din cel mai mic din cele două flacoane. După ce-i dădu să bea o linguriţă din cel de-al doilea flacon, recomandă:

— Din două în două ore câte o linguriţă. De asemenea, şi pansamentul trebuie schimbat din două în două ore. Mâine dimineaţă, rănitul va putea fi capabil de efortul pe care i-l cereţi.

Meşterul Gervais şi doamna de Giac mai discutară câteva clipe în şoaptă. După care bătrânul savant se retrase, condus de amanta ducelui de Burgundia.

A doua zi dimineaţa, doamna de Giac ieşi din palat pe la ora zece. Trecu fără să se ferească prin toate sălile, coridoarele şi anticamerele întâlnite în cale, care la această oră erau pline du curteni, gărzi şi ofiţeri. Şi nimeni nu dădu atenţie tinerei servitoare care mergea în urma sa, plecându-şi fruntea cu timiditate.

În curte, urmată de servitoare, doamna de Giac urcă în litiera care le aştepta. Litiera ieşi din palat şi după ce merse câtva timp, se opri un moment în strada Comte-d'Artois. În învălmăşeala străzii, nimeni nu observă cum timida servitoare a doamnei de Giac coboară din litiera acesteia pentru a se urca în altă litieră.

Şi litiera doamnei de Giac îşi urmă drumul spre strada Saint-Antoine.

Cealaltă litieră traversă podul şi se opri în faţa casei meşterului Gervais.

Bătrânul savant ieşi imediat şi ajută să coboare din litieră un tânăr cavaler palid ca un mort şi care abia mergea. După cum aţi înţeles, nu era altul decât Milon de Talazar, care jucase rolul servitoarei.

Zece minute după plecarea din palat a doamnei de Giac, soţul său intră în camera cu pricina, în care niciodată până atunci nu mai intrase. Părea neliniştit, agitat.

Cercetă camera cu cea mai mare atenţie. I se păru în perfectă ordine şi ce era şi mai convingător, părea că nimeni nu intrase acolo de multă vreme.

Şi totuşi seniorul de Giac nu pleca, încăpăţânându-se să scotocească la nesfârşit. Negăsind ceea ce căuta, bătu furios din picior:Nimic! Şi totuşi cred că nu m-am înşelat! Trebuie să fie ceva, pentru Dumnezeu!”

…Cu toate acestea, nu părăsea camera. Înţepenit în mijlocul ei, adulmecă în aer.

„Ce dracu' e cu mirosul ăsta?” îşi spuse el.

Ochii-i fixară patul şi izbucni într-un râs înfricoşător: „Pe Dumnezeu! Asta miroase a trădare…!”

Şi de această dată se hotărî să iasă, scrâşnind: „Cu atât mai rău pentru ea…!”

Cinci minute mai târziu, surâzător, amabil, făcea curte unei blonde, contesa de Tonnere. Frumoasa blondă, descoperind un şir de dinţi ca nişte mărgăritare, îi replică:

— Vă pierdeţi timpul, seniore de Giac. Unei văduve ca mine nu trebuie să-i vorbiţi decât de căsătorie.

Şi de Giac cu un surâs şi o intonaţie echivocă:

— Asta nu ţine, contesă… Nu am nici o plăcere pentru văduvie.

— Slavă Domnului!… Ar trebui să aşteptaţi prea mult. Doamna de Giac e sănătoasă, Dumnezeu s-o ţină.

— Greşeală, contesă. Nu trebuie să te iei după aparenţe. Adevărul este că doamna de Giac este atinsă de o boală care nu iartă. Cred că nu mai are mult de trăit.

Şi blonda văduvă, privindu-l drept în ochi, îi spuse suspinând:

— Asta-i cu totul altceva… Ei bine!… Vom relua discuţia… mai târziu.

— Cât de curând, promise de Giac cu o voce sinistră şi tăioasă ca o condamnare.

XLIV. TATĂL JEFUITORILOR.

Deci, Milon de Talazar se afla în strada Gaillart, la meşterul Gervais care se instalase la căpătâiul său şi nemaipărăsindu-l nici un moment, deoarece starea i se agravase brusc. Bătrânul savant nu era prea neliniştit de această agravare deoarece se aşteptase ca ea să apară în urma efortului pe care tânărul trebuise să-l facă.

Intenţia lui era să-l anunţe pe Passavant, dar cum starea bolnavului nu-i permitea să-l părăsească nici un minut renunţase, spunându-şi: „Mai înainte de toate trebuie să-l scap de pericol. Nu face nimic dacă se mai întârzie puţin.”

Dar meşterul Gervais se înşela. Această întârziere avea o importanţă mult mai mare decât bănuia el, deoarece în acest timp Passavant îşi căuta tânărul prieten pentru care simţea o dragoste frăţească. Şi era normal să-l caute în împrejurimile palatului de Burgundia. Ba mai mult, deja începuse să se gândească la o nouă intrare în palat unde bănuia că Talazar rămăsese, împiedicat fiind să iasă.

Cititorul nu s-ar mira prea mult dacă i-am spune că în timpul cercetărilor pe care Passavant le făcea în plină zi, acesta nu-şi lua altă măsură de precauţie decât aceea de a se înfăşură în manta. Dar cum zilele erau foarte călduroase, i se întâmpla deseori să o scoată şi s-o pună sub braţ. Aşa că degeaba o mai căra cu el.

Ori, trebuie să spunem că incredibilul ghinion al lui Jean de Burgundia a cărui veste se dusese în tot Parisul, făcea un zgomot teribil şi produsese o vie emoţie în rândul

orăşenilor. Numele lui Passavant, Talazar, Robin şi Brancaillon erau acum pe toate buzele. Şi erau însoţite de blesteme şi de insulte furioase. Toate acestea arătau cât de duşmăniţi erau de popor.

În această duşmănie se afla intervenţia reginei.

Prin grija sa, povestea evenimentelor de la turnul de Ganne circulase din gură în gură în tot Parisul. Numai că aceste evenimente erau povestite aşa cum îi convenise ei.

Aşa încât binefăcătoarea pace atât de dorită de întreg poporul copleşit de necazuri, era mult amânată datorită acestor trădători.

Şi iată cum reuşise Isabeau să pună pe urma celor patru îndrăzneţi care-i stăteau în cale, întreg poporul Parisului.

Se poate înţelege astfel la ce pericol înfricoşător se expunea Passavant arătându-şi faţa descoperită în mijlocul mulţimii în care fiecare individ era un duşman necunoscut.

Sigur că dacă meşterul Gervais ar fi cunoscut toate aceste lucruri, ar fi părăsit totul pentru a-l avertiza pe Passavant. Dar meşterul Gervais de două zile nici nu ieşise din casă, nepărăsind patul în care zăcea de Talazar.

Aşa se scurseră câteva zile.

Într-o dimineaţă pe când trecea prin faţa abatorului aflat la intrarea străzii Saint-Denis, aproape de Grand Châtelet, fu oprit de o mulţime de oameni adunată acolo. Precedat de un herald cu trompeta sprijinită pe şold, încadrat de patru sergenţi, crainicul oraşului, pe cal, având în mâini un pergament desfăşurat, citea cu o voce monotonă, fiind ascultat într-o tăcere religioasă.

Şi iată ce spunea crainicul în acel moment:…„Tuturor celor prezenţi aici, somându-i să repete şi celorlalţi ca toată lumea să afle, le aducem la cunoştinţă:

În primul rând, că nobilul Hardy, cavaler de Passavant; nobilul Milon, baron de Talazar; Robin, poreclit şi Şmecherul şi Brancaillon, scutieri ai mai sus-numiţilor, sunt declaraţi aţâţători la dezordine, trădători şi rebeli;

În al doilea rând, se cere şi se ordonă fiecărui supus credincios al regelui să-i prindă morţi sau vii;

În al treilea rând, este interzis, sub pedeapsa cu moartea, de a li se oferi adăpost, hrană sau îngrijire;

În al patrulea rând, cel care află locul în care se ascund, e obligat să-i denunţe, altfel va fi tras pe roată în piaţa publică.

Facem cunoscut că s-a promis suma de:

Cinci mii de scuzi de aur celui care-l va preda viu sau mort pe seniorul de Passavant;

O mie de scuzi de aur celui care-l va preda viu sau mort pe seniorul de Talazar.

Cinci sute de scuzi de aur celui care-l va preda viu sau mort pe sus-numitul Robin, poreclit şi Şmecherul.

Cinci sute de scuzi de aur celui care-l va preda viu sau mort pe Brancaillon.

Puţin palid, cu mustaţa zbârlită, privind fix, Passavant ascultase până la capăt.

— Drace! făcu el cu un aer încântat, cinci mii de scuzi de aur!… E o sumă uriaşă şi mi-ar conveni de minune s-o văd în buzunarul meu!… Dacă l-aş cunoaşte pe acest Passavant…

Omul căruia i se adresase putea să aibă în jur de patruzeci de ani. Era îmbrăcat ca un târgoveţ oarecare şi avea o faţă slabă, osoasă, acoperită cu o barbă încâlcită. Ochii-i luceau şi atunci când deschidea gura, lăsa să se vadă nişte dinţi ascuţiţi, ca de lup. Pe faţă i se citea o hotărâre sălbatică din care nu lipsea o oarecare măreţie.

— Mi se pare, spuse acesta cu o voce aspră, dar în şoaptă, mi se pare că totuşi îl cunoaşteţi destul de bine.

Passavant tresări şi mâna i se îndreptă binişor spre mânerul pumnalului. În acelaşi timp privea cu insistenţă figura pe care până atunci abia i-o observase. Nu-şi termină gestul când un surâs, puţin emoţionat, îi apăru pe buze.

Omul continuă, aţintindu-l cu privirea.

— Eu îl cunosc foarte bine. Şi nu l-aş preda nici pentru o sumă de o mie de ori mai mare. Nu vă spun de ce… fiindcă după surâsul vostru văd că m-aţi recunoscut.

Şi tot în şoaptă:

— Urmaţi-mă, seniore de Passavant, trebuie să vă vorbesc.

Şi fără să verifice dacă este urmat sau nu, fără să se grăbească, fluierând o melodie ciudată, se îndreptă spre strada Serpente, cea mai apropiată stradă.

Passavant îl urma la câţiva paşi, cu o figură indiferentă.

Şi, lucru ciudat, în spatele lor, din grupul celor ce ascultaseră pe crainic se desprinseră mai mulţi oameni care lăsau de înţeles că nu se cunosc între ei, discutând despre anunţul pe care tocmai îl auziseră. Aceste grupuri, ca din întâmplare, o luară tocmai pe strada Serpente. Unele dintre grupuri îi depăşiră şi merseră până în colţul străzii Vieille-Harangerie care întretăia strada Serpente.

Aşa încât atunci când individul, pe care Passavant îl urma, se opri în mijlocul răspântiei, se văzură înconjuraţi de acele grupuri care rămăseseră pe loc. Erau cam douăzeci de vlăjgani care, în ciuda aerului lor paşnic, păreau destul de hotărâţi la orice.

Passavant remarcase manevra. Nu păru absolut deloc neliniştit şi fără ca nimeni să-şi dea seama dacă glumeşte ori vorbeşte serios, îl felicită:

— Complimentele mele, jupân Polifer. Domnii Jefuitori, după cum văd (şi-i arătă din priviri grupurile răspândite în jur), ştiu să vă păzească mai ceva ca pe un rege.

— Şi nu-i normal, spuse acesta, nu le sunt eu tatăl?

Cum nu voia să lungească prea mult discuţia, o tăie scurt şi cu o bruscheţe afectată, începu:

— Seniore de Passavant, pe capul vostru s-a pus un premiu… ca şi pe al meu, de altfel… numai că-i ceva mai mare, mult mai mare, şi este drept, fiindcă valoraţi mai mult ca mine. Acum fiţi sigur că întreg Parisul, atras de suma aceasta uriaşă, va porni la vânătoare… şi voi veţi fi vânatul urmărit. V-aţi gândit să vă găsiţi un loc unde v-aţi putea

adăposti în linişte oasele obosite după lungi ore de urmărire înverşunată, timp în care aţi reuşit să vă descoperiţi urmăritorii?

Passavant îl urmărise cu atenţie încordată:

— Ei! făcu el, surâzând uşor, adăpostul l-am găsit eu, dar nu-mi dau seama cât de sigur este.

— Foarte bine! făcu Polifer cu aceeaşi bruscheţe, vă ofer eu acest adăpost sigur.

Şi cum Passavant încerca să schiţeze un gest, Tatăl Jefuitorilor se grăbi să continue:

— Liniştiţi-vă. Mi-aţi spus odinioară că deviza voastră este: „Nimic pentru nimic.” E mult de atunci, şi după cum vedeţi, n-am uitat…

— Şi unde se află adăpostul? întrebă cu blândeţe Passavant.

— În strada Saint-Martin, la palatul Passavant pe care mi l-aţi vândut la 25 noiembrie 1407 şi pe care vi-l închiriez în întregime.

— Aşa este, ţin minte că v-am vândut atunci palatul meu. De altfel l-aţi plătit cu sângele vostru şi al tovarăşilor voştri. Şi acest sânge l-aţi vărsat cu nepăsare pentru a mă lăsa pe mine să trec peste corpul burgunzilor care încercau să mă împiedice să ajung la palatul Saint-Pol, unde eram aşteptat.

Şi ridicându-şi capul, rosti cu voce blândă:

— Accept.

Un fulger de bucurie ilumină preţ de o secundă figura întunecată a Tatălui Jefuitorilor. Se scotoci în buzunar şi scoase o cheie pe care i-o întinse cavalerului.

— Când veţi socoti de cuviinţă, vă puteţi duce la palatul vostru pe care-l veţi găsi pregătit să vă primească. Nu trebuie să vă temeţi de nici o trădare. Înainte de a pleca, lăsaţi pe o masă suma pe care o veţi socoti de cuviinţă, aşa încât vom fi mulţumiţi cu toţii. Adio, seniore de Passavant.

— Un moment, făcu Passavant, cu un aer grav. V-am spus odinioară – şi cred că vă amintiţi, voi, care aveţi o memorie atât de bună – v-am spus că drumurile noastre sunt diferite.

Astăzi, acum, vă spun: Iată mâna mea, Polifer, e mâna unui cavaler cinstit, şi nu o întind oricui.

Polifer avu o ezitare uşoară. Oricât de stăpân pe sine ar fi părut, acest gest simplu îl ului şi nici nu încercă să-şi ascundă emoţia. În cele din urmă se hotărî şi prinse în mâna sa butucănoasă mâna fină a cavalerului şi, în timp ce i-o strângea cu forţă, îi spuse:

— Dacă m-aţi cunoaşte mai bine, aţi şti că nu sunt nedemn de marea onoare pe care mi-o faceţi.

— Vă cunosc chiar mai bine decât credeţi, surâse Passavant.

Îşi strecură nepăsător cheia în buzunar, făcu stânga-mprejur şi o luă înspre strada Male-Parole.

Polifer rămase nemişcat pe loc, privind în urma cavalerului care se îndepărta nepăsător. Nu făcu nici o mişcare şi nici nu privi în jurul său. Numai că începu să fluiere o altă melodie decât aceea pe care o fluierase atunci când îl rugase pe Passavant să-l urmeze.

Se pare că această melodie era un semnal pe care cei cărora le era adresat îl înţeleseseră perfect, deoarece trei dintre jefuitori se desprinseră din numeroasele grupuri şi o luară pe urma cavalerului, nepierzându-l o clipă din ochi.

Ceilalţi, care – după cum spusese Passavant – îşi păzeau atât de bine şeful, se răspândiră unul după altul fără a mai le păsa de nimic.

Polifer rămase singur în mijlocul răspântiei. Îşi reveni cu greu din visele ce-l cuprinseseră şi-şi ridică mâna dreaptă – mână pe care i-o prinsese Passavant – privind-o câteva clipe cu o expresie ciudată. Apoi, ridicând din umeri, plecă şi el, la rândul său, cu paşi repezi.

Intră într-o cârciumă din strada Troussevache, alegându-şi ungherul cel mai întunecat, unde rămase întreaga zi. Nimeni nu veni să-i tulbure gândurile, şi asta numai din cauză că stăpânul localului, având aerul că puţin îi pasă de el, veghea totuşi asupra lui cu cea mai mare atenţie şi reuşi

să aranjeze lucrurile în aşa fel încât nimeni nu se apropie prea mult de masa sa.

Pe la orele patru după amiază, unul din cei trei Jefuitori care o luaseră pe urmele lui Passavant, intră în cârciumă şi se aşează în faţa şefului său.

Şi în timp ce, aplecat peste masă, îi vorbea în şoaptă, figura întunecată a lui Polifer se lumină de un zâmbet satisfăcut.

SFÂRŞIT

{1} Isabeau de Bavière, regină a Franţei (1371-1435). Fiică a lui d'Etienne II, duce de Bavière. Căsătorită cu Carol VI, a fost de mai multe ori regentă. A trecut de la Armagnac la burgunzi şi a predat Franţa, englezilor, prin tratatul de la Troyes, în 1420.

{2} Jean sans Peur – Jean lără de Teamă, duce de Burgundia, fiul lui Philippe Viteazul şi nepotul regelui Jean cel Bun, născut la Dijon în 1371. Energic şi violent, încă de când a devenit duce (1404) a intrat în conflict cu Ludovic, duce de Orleans, pe care 1-a asasinat în 1407. Căpetenie a partidei Burgunzilor, a cucerit Parisul după lupta de la Azincourt datorită trădării lui Perrinet Leclerc. După câtva timp de la aceasta, au fost făcute câteva tentative de împăcare cu delfinul (viitorul Carol VII). La rândul său, Jean de Burgundia a fost asasinat pe podul Montereau de oamenii delfinului, în 1419. (N. T.)

{3} Omul oraşului – Călăul Parisului. (n.t.)

{4} Cité – leagănul Parisuluţ – insulă pe Sena. Aici se află catedrala Notre-Dame de Paris, Palatul Justiţiei, Prefectura Poliţiei. În această insulă s-a pus temeliile Parisului, Luteţia, cum se chema în vremea lui Cesar, era locuită de Parisii, cei care mai târziu au dat numele capitalei Franţei. (N. T.)

{5} Aproape 5 milioane de franci din anul 18. (N. A.)

{6} Hardy – se pronunţă ca Hardi – îndrăzneţ, temerar (N. T.)!

{7} Un deget – veche măsură de lungime, egală cu 27 mm.(N. T.)

{8} Azincourt (Agincourt) – comună aproape de Marea Mânecii. Aici, la 24 oct. 1415, armata franceză a fost învinsă de armata engleză. (N. T.).

{9} Jacques Bonhomme – nume generic dat oamenilor din popor în Franţa (N. T.)